

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒုန့်ရွှေမျှား
ပင်ကိုဝတ္ထုတိုမျှား

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

လေးပါးလေးပါးလေးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
အရူပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	-	ဒို့အရေး

BURMESE
CLASSIC

အုန်ရွှေစာ:

မင်းသိင်္ခဝတ္ထုများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၃၁/၉၉(၈)
မျှ နာမည်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၉၉/၉၉(၉)

စီမံဉ်သူ
ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - (၁၉၉၉၊ ဒီဇင်ဘာလ)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ဇော်မောင်
ကာလာခွဲ - Prestige
အတွင်းဖလင် - ဇေယျအေး

မျက်နှာပုံနှိပ်

မျက်နှာပုံနှိပ် - ရောင်စဉ်
ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အာဖ်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ဇင်(၀၄၂၂၉) ခိုင်ယဉ်မွန်အာဖ်ဆက်
အမှတ် (၈၁) ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေအိမ်(၁၁၂၉၉) ထိုင်းလင်းစာပေ
၆၅၊ (၃) ရပ်ကွက်၊ အောင်သဒ္ဓါလမ်း၊
စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်။

တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်

ဓာတ်ကာ

BURMESE
CLASSIC

၁။ ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ	၁
၂။ မျောက်သက်သေ	၄၇
၃။ လက်တွေ့သင်ခန်းစာ	၆၅
၄။ ကျိုးလုလု မဏ္ဍိုင်	၇၇
၅။ အိမ်မြှောင် ဖိုးတုတ်	၈၉
၆။ အလာကောင်းလျက် အခါနှောင်းသူ	၁၀၃
၇။ အမှောင်ထဲမှ	၁၂၃
၈။ နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား	၁၄၃
၉။ ရွှေခြေကျင်းဖူးစာ	၁၈၃
၁၀။ ကြွက်ဖူးစာ	၂၀၅
၁၁။ ခွေးစိတ်	၂၂၃
၁၂။ ဟီးရီးလုပ်ချင်သူ	၂၃၅
၁၃။ ဖယောင်းပြတိုက်	၂၅၁

စာရေးသူ၏အမှာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့သည် မိဘ နှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးနောက်၊ မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော ပြည်မြို့တွင် အစ်ကို၊ အစ်မများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အစ်ကိုမှာ ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ နှမ်း၊ ဝါဂွမ်း၊ ပဲစသော အထက်ကုန်အမျိုးမျိုးကို ပွဲပြတ်၏။ မကွေး၊ မြင်ကွန်း၊ မိကျောင်းရဲ၊ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့များမှ လာသောမြေပဲများကို နှစ်စဉ် လိုပင် ပြည်မြို့အကျဉ်းထောင်သို့ ကန်ထရိုက်ပေးသွင်းသော အလုပ်ကို လုပ်၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောင်းသားအရွယ်မျှသာရှိသေး၍ မြေပဲဖိုး ငွေများကို ထောင်အရာရှိများထံ မကြာခဏ သွားရောက်တောင်းခံရသည့်အတိုင်း၊ ထောင်သားများ၏ အလွန်ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နေထိုင်စားသောက်ရသော ဘဝကိုနီးကပ်စွာတွေ့မြင်ရလေရာ၊ ၎င်းတို့၏ဘဝကို ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါက ထောင်သားများမှာ ခေါင်းတုံးပြောင်အောင်ရိတ်လျက်၊ ဇင်ကြမ်းကိုချုပ်သည့် ကြယ်သီးပေါက်မပါသော လည်ဟိုက်လက်တို့အဖြစ်

ခါးတွင်နံငယ်ပိုင်းကို ဝတ်ကြရ၏။ ခြေတစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းခတ်လျက်၊ လည်ပင်း၌လည်း ကြေးဝါနံပတ်ပြားကို သံကွင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပွဲရုံမှ မြေပဲများကို သယ်ဆောင်ရန် အကျဉ်းသမားများ ရောက်လာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် အလွန် ကြင်နာ သနားတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ အစောင့်(ဝါဒါ)များထံ ခွင့်တောင်းပြီးလျှင်၊ ၎င်းတို့အား ငှက်ပျောသီးများ မုန့်များနှင့် ဆေးလိပ်များကို ပေးလေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့နှင့်တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာခဲ့လေသည်။ ထိုထောင်သားများထဲတွင် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကောင်း၍ ရှေးရိုး မြန်မာဆန်ဆန် ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ်လက္ခဏာရှိသော ဦးဖိုးထင်ဆိုသူသည်၊ ကျွန်ုပ်အား အထူးခင်မင်လျက်၊ ပုံတိုဟ်စကလေးများ၊ ထောင်ထဲတွင် သူ၏အတွေ့အကြုံများ၊ ပြန်ပေးနှင့်ဓါးပြမှုများ၊ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုများ၊ ကြိုးစင်သို့တင်ပုံများ၊ ထောင်တွင်းမှ လုပ်ကြံမှုများ၊ အသက်ကိုစွန့်၍ ထောင်ထဲမှထွက်ပြေးကြပုံများ စသည်တို့ကိုပြောလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေး၏။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်မေးသမျှ ပြန်၍ဖြေ၏။ ထောင်သားကြီး ဦးဖိုးထင်၏ ဗဟုသုတများကား၊ ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာနှင့် ကိုက်ညီလှပေတော့၏။ သူ၏ရုပ်အင်္ဂါ၊ သူ၏အပြောအဆိုအမူအဘာများသည်လည်း၊ ထောင်သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံလှပေ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်သည် ဦးဖိုးထင်အား ချစ်ခင်ကြည်ညို၍လာမိ၏။ ဤသို့လျှင် အသက် ၁၈ နှစ် ၁၉ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်၍ ဝတ္ထုများစတင်ရေးသား

သောအခါ၊ ဦးဖိုးထင်အား အမြဲသတိရနေပြီးလျှင်၊ ၎င်းအား ဇာတ်လိုက်အဖြစ်ဖြင့် “မူ”တည်ကာ ဦးဖိုးထော်ဟုအမည်ပြောင်းလျက်၊ သူ၏ကျယ်ပြန့်သော ဗဟုသုတများကို ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးဖြင့်ရော၍ အမျိုးမျိုး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၂၆ ခု၊ ဧပြီလတွင်(၁၂၈၇ ခု၊ တန်ခူးလထုတ်)မှစတင်၍ “ထောင်မင်းသားဦးဖိုးထော်” ဝတ္ထုဟူသောအမည်ဖြင့် ပထမဆုံး ရေးသားခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်အတွင်း ဦးဖိုးထော်ဝတ္ထုများကိုရေးသားခဲ့ရာ၊ အချို့မှာ အနောက်နိုင်ငံဝတ္ထုများကို မှီငြမ်းပြုကာ ရေးသားခဲ့သော်လည်း၊ အချို့ကိုမူ ပင်ကိုစိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် မြန်မာပြည်တွင် တကယ်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဖြစ်မှန်များ၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးများ၊ စိတ်ကူးနှင့်တကယ်အဖြစ်အပျက် ရောစပ်ထားသည့်အကြောင်းများကိုမူတည်ကာ ပင်ကိုရေးစိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်ထုတ်နှုတ်ပြီးလျှင် ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

“မျောက်သက်သေ” ဝတ္ထုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မှီ (၂)နှစ်ခန့်လောက်က အထက် မြန်မာပြည် ပြည်သရက်ခရိုင်ရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို မူတည်၍လည်းကောင်း၊ “ရွှေခြေချင်းဖူးစာ”မှာ ကျွန်ုပ်အသက် (၃၀) ခန့်က အထက်ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့သို့ ကုန်သည်တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်စဉ် ကြားသိခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မူတည်၍လည်းကောင်း၊ “နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား” ဝတ္ထုမှာ ၁၉၄၁ ခု၊ နှစ်ဦး လောက်တွင် သရက်ခရိုင်၊ မင်းတုန်းမြို့သို့ အမှုတစ်ခုအတွက် ကျွန်ုပ်ရှေ့နေလိုက်ရန် သွားရောက်

စဉ်က ထို့မြို့မှ သူကြီးသားက ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်
ကလေးတစ်ခုကို မူတည်၍လည်း ကောင်း၊ “ကျိုးလုလုမဏ္ဍိုင်”
ဝတ္ထုမှာ၊ ဌာနတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အရာရှိတစ်ယောက်
အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိစဉ် စာရေးစာချီများ၏ သဘာဝ၊ ရုံး
လုလင်များ၏ သဘောထား၊ သစ္စာရှိခြင်းနှင့် သစ္စာမဲ့ခြင်း
အကျိုးတရားတို့ကို သရုပ်ဖော် မူတည်၍၎င်း၊ စသည်ဖြင့်
ကျွန်ုပ်ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကြုံတွေ့ ကြားသိ ဖြစ်
ပျက်ခဲ့သည်များကို “မူ” တည်ကာ ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် နှော့၍
ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများဖြစ်ပါကြောင်း။

အုန်ရွှေမျှော်

၂၄-၁၁-၆၅

ဖတ္တုစာအုပ် အစစ်အမှန်

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၈၇၀ မှ ၈၉၀ ကျော်ခန့်အတွင်း
ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ် အကျိုးကိုသည်ပိုး ရွက်ဆောင်ခဲ့သည့်
မြန်မာပြည်ရှိ အမျိုးသမီးများအနက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ရေးသားဖော်
ပြခဲ့သော ရခိုင်အမျိုးသမီးကြီး မိဖုရား “စောမဲကျီ” သည်ရခိုင်
သမိုင်းတွင် ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

အနော်ရထာဘုရင်ကြီး၏ ရှမ်းအမျိုးသမီး မိဖုရား
“စောမွန်လှ” သည် မြန်မာပြည်ရှိ စေတီပုထိုးတော်များ သမိုင်း
တွင် ရှမ်းမိဖုရားတစ်ဦးအနေဖြင့်၊ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ဘိသကဲ့
သို့ မိဖုရား “စောမဲကျီ” သည်လည်းရခိုင်တိုင်း၏ စေတီပုထိုး
တော်များ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ရုံမျှမက သူ၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေ
သည်။ သူ၏အဖြစ်အပျက်မှာ နှစ်ပေါင်းငါးရာခန့်မျှပင် ကြာရှိ
ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရခိုင်တိုင်းသူ တိုင်းရင်းသားများအနေဖြင့်
သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် မေ့လျော့ပျောက်ပျက်ခြင်း မရှိခဲ့သေးပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ သက္ကရာဇ် အတွင်းခန့်လောက်တွင်
ရခိုင်ဘုရင်များ ထီးနန်းစိုက်ထူရာ ယခု “မြို့ဟောင်း”ခေါ်
“မြောက်ဦးရွှေမြို့တော်”မှ မိုင်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်မျှကွာသည့်

၂ ❖ ဒဂုန်ရွှေများ

“ရမ္မာဝတီ” ရမ်းမြို့နှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသော “ကန်တိုင်း” တိုက်နယ် “အတွင်းပြင်” ခေါ်တောရွာကလေး တစ်ရွာတွင် မထင်ရှားသော ယာသမားဇနီးမောင်နှံ “မမဲကျီ” ခေါ်သမီးတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်လေသည်။

မမဲကျီ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ၊ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖြူသီးကွယ်လွန်သွား၍ အခြားမွေးချင်းပေါက်ဖော် မရှိရှာဘဲ၊ မိခင်ဖြစ်သူ မုဆိုးမဒေါ်မဲတူ လက်ထဲတွင် တောင်သူလယ်သမားတို့ ဘာသာဘာဝ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာသည်။ မိုးအခါတွင် ယာတောထဲ၌ ဆူးထိုးပြောင်းခင်းများကို မဖြစ်စေလောက်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ နွေအခါတွင် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ သပေါ့ဖျာများ ယက်လုပ်ခြင်းစသည် လက်လုပ်လက်စား အလုပ်ကလေးများဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရခဲ့ရ၏။

မိခင်မှာ ဒေါ်မဲတူဖြစ်သဖြင့် သမီးအား မမဲကျီဟု မှည့်ခေါ်အမည်ပေးခဲ့၏။ မမဲကျီ ဟူသောအမည်မှာ ရင့်သီးကြမ်းတမ်း သောအမည်ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးမှာမူ အမည်နှင့်လိုက်အောင် ရုပ်သွင်ဆိုးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကား မဟုတ်ပါပေ။ မဖြူလွန်း၊ မညိုလွန်းဘဲ၊ ညက်ညော ချောမွေ့သော ကိုယ်သွေးကိုယ်ရည် ရှိလျက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော နှာတံ၊ မည်းနက်ရှည်လျားသောဆံပင်၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျသောမျက်လုံး၊ စသော မိန်းချော မိန်းမလှတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာတို့နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ကြောရှင်းသောကိုယ်ဟန်ရှိပြီးလျှင် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း ရှိလေသည်။ အလုံးစုံခြုံ၍ ဆိုရသော် တောနှင့်မတန် မြို့ဟန်ပေါက်၍နေသော

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အရွယ်ရောက်၍ ကြီးပြင်းလာသောအခါ၊ မမဲကျီကလေး၏ အလှဂုဏ်သတင်းသည် မွေးရပ်ဇာတိ ဖြစ်သော “အတွင်းပြင်” ရွာကလေးသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်သည့်တောင်ရွာ၊ မိကျောင်းတက်၊ ကုန်းဘောင်၊ အချိန်ပြင်၊ သပြေကျွန်း၊ ကညင်ကောက် စသော တောလက် ကျေးရွာများသို့တိုင်အောင် မွေးဖွားကြိုင်လှိုင်လေရကား၊ မမဲကျီ၏ မေတ္တာကို ခံယူရရှိလိုသော ကာလသားလုလင်ပျိုတို့သည် သူထက်ငါလာရောက်ပိုးပန်းကြကုန်၏။ သပေါ့ဖျာ ယက်သော အလုပ်ကိုမျက်နှာလိုမျက်နှာရ လာရောက်ကူညီကြ၏။ မိုးရာသီကျ၍ ပြောင်းခင်း အလုပ်သို့ကူးပြောင်းလုပ်ကိုင်ရသော အခါ၌လည်း၊ အထက်ပါအတိုင်း ကူညီသူ မရှားလှပေ။ ဤသို့ဖြင့် မိန်းမချောလေး မမဲကျီမှာ ပိုးသူပန်းသူတို့၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီခြင်းအားဖြင့် အလွန်ပင်ခရီးတွင်လျက်ရှိလေသည်။ နှစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံ၍ ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုရန် အခွင့်သာသောအချိန်များ၌ အချို့က အချစ်စကားဖြင့် စုလာလျှင် မမဲကျီသည် ပြောသူလည်း စိတ်မဆိုးရ၊ မိမိအလိုကျလည်းဖြစ်အောင် မိမိမှာ အသက်အားဖြင့် ငယ်သေးကြောင်း၊ မုဆိုးမကြီးအားလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေရသည့် တာဝန်ကြီးလေးသဖြင့် လင်သားယူရန် စိတ်မကူးနိုင်သေးကြောင်း၊ စသည်တို့ကို စိတ်ဆိုးသည့် အမူအယာ တစုံတရာမပါဘဲ၊ သွက်လက်ချက်ချာစွာ အဖြေပေးတက်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မမဲကျီအား ချစ်ရေးငင်သူများ အနက်၌ ၎င်း၏မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရသူမှာ “မောင်ရွှေသီး” ဆိုသူလှလှပပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ မောင်ရွှေသီးမှာ အတော်အတန်

ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပမိရုပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူသည်အခြားလူလင်ပျို ကာလသားများကဲ့သို့၊ ဣန္ဒြေမဲ့လောက်အောင် အပြောအဆို အမူအယာမရှိဘဲ၊ စကားလည်းနည်းလှ၏။ သို့သော် မမဲကျိကလေး၏အိမ်၌ လုပ်ကိုင်ရန်ရှိသော အလုပ်များကိုမူ စိတ်ရောကိုပါ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတက်လေသည်။ တခါတရံ၌ သူသည် သပေါ့ဖျာယက်ရန် အတွက် သပေါ့စာပင်များကို တပင်တပန်းခုတ်ဖြတ်စုဆောင်းကာ တချီတဖိုး သယ်ဆောင် ယူလာတက်လေသည်။ သို့နှင့် မမဲကျိသည် မောင်ရွှေသီးအပေါ်၌ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မေတ္တာပို၍ လာမိခဲ့၏။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မဲတူကလည်း သမီး၏ ချစ်ရေးကိစ္စတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ၊ လစ်လျူရှု၍ထားခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် မောင်ရွှေသီးသည် ချစ်သူမမဲကျိထံ အခြား ကာလသားလူလင်ပျိုတို့ လာလေ့ရှိသည့် ညဉ့်ဦးယံ အချိန်တွင် လာလေ့မရှိဘဲ၊ အခြားသူများပြန်သွားပြီးနောက် သက်ကြီးခေါင်းချ လူခြေတိတ်အချိန်လောက်မှသာ လာရောက်လေ့ရှိ၏။

လသာသော ညများ၌ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် လရောင်အောက် အိမ်ရှေ့ဥပစာတွင် သပေါ့ဖျာရက်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးချစ်တင်းနှိုးနှောကာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ထိုနှစ်နေ့ရာ သီကုန်၍ မိုးဦးကျလျှင် ဝါမဝင်မီ တော့လေ့အတိုင်း လူကြီးစုံရာဖြင့် တောင်းရမ်းပြောဆိုကာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ကိစ္စအထိ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့မှာ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်၍ ထားကြလေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့သည် တောသူတောင်သား ဆင်းရဲ

သားတို့ဘာဝ အေးအတူ ပူအမျှလုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် မိမိတို့ရှေးရေးကို မြှော်တွေးစဉ်းစား၍နေခိုက် သူတို့၏အချစ်ဇာတ်လမ်းကို တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေမည့် အောက်ပါထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်သည် မမြော်လင့်ဘဲ ဘွားကနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ဆင်းရဲသူမ မမဲကျိ ကလေးကား၊ ရတနာသုံးပါးကို လွန်စွာ ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်၏။ မိဘ ဆရာသမားနှင့် သက်ကြီးဝါကြီးတို့အား ကျိုးနွံရှိသေ၏။ တောသူပင်ဖြစ်သော်လည်း မိခင်ဒေါ်မဲတူ၏မောင် ဦးကြီးဖြစ်သူက စာပေများကိုသင်ပေးသဖြင့် စာရေးစာဖတ်တတ်သူဖြစ်၏။ အလှူဒါနပြုခြင်း၊ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာထုံ၏။ ရပ်ရေးရွာရေးနှင့်တကွ လှူရေးတန်းရေးကိစ္စကိုပါ အထူးစိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ရပ်ရွာရှိ ရွာသူရွာသားတို့မှာ တောသူတောင်သားတို့ဘာဝ သားငါးတို့ကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးစားသောက်တက်ကြသော်လည်း၊ မမဲကျိမှာ ထိုအလုပ်မျိုးတွင် လုံးဝ ဝါသနာမပါချေ။ အိမ်တိုင်းလိုလို၌ပင် ငါးဖမ်းကိရိယာများကို ထားလေ့ရှိရာ ယောကျ်ားများက ကွန်ပစ်၍လည်းကောင်း၊ မိန်းမများက ‘ယက်သဲ့’ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖမ်းဆီးလေ့ရှိကြသဖြင့် အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် ကွန်နှင့်ယက်သဲ့များထားရှိသော်လည်း၊ မမဲကျိတို့အိမ်၌မူ ငါးဖမ်းကိရိယာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထားရှိခြင်း မရှိချေ။ မမဲကျိကိုယ်တိုင်ကပင် ဖား၊ ငါး များကို သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးရသော အလုပ်မှာ အကုသိုလ်အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ မည်သည့်အခါမျှ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်

ခြင်းမရှိဘဲ။ အလွန်စားသောက်လိုစိတ်ရှိသောအခါမှသာ မိမိတက်နိုင်သမျှ ငွေကြေးပေးပြီးလျှင် ငါးသေစားသေကလေးများကိုဝယ်ယူ စားသောက်လေ့ရှိ၏။ မမေ့ဘဲ အကြောင်းကိုကား တစ်စုံလုံး သိကြလေသည်။

တစ်နေ့သော် မမေ့ဘဲသည် သူငယ်ချင်းမ အပေါင်းအဖော်တစ်စုနှင့်အတူ ထင်းခွေရန် တောထဲသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အတန်ကြာမျှ ထင်းခွေကြပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လာကြရာ ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုအနီးသို့အရောက်တွင် မိန်းကလေးများသည် ခေါင်းပေါ်မှ ထင်းစည်းများကိုချ၍ အမောအပန်းဖြေနေကြလေသည်။ သူတို့နားနေကြသော မနီးမဝေးချောင်းစပ်တွင်သူတို့ရွာမှ မိန်းကလေးအချို့သည် ငါးများကို ယက်သဲဖြင့်ဖမ်းယူလျက်ရှိ၏။ မမေ့ဘဲသည် ငါးသဲလျက်ရှိသော အေးလှဆိုသူ သူငယ်ချင်းမထံ သွားရောက်ပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ မိအေးလှ၊ ညည်း ယက်သဲကို ငါ့ ခဏလေးစမ်းပါအေ၊ ငါတစ်ခါမှ ငါးမသဲဘူးလို့ တစ်ဆိတ်လောက် သဲကြည့်စမ်းပါရစေ”

“အောင်မယ်၊ ညည်းတို့စာတက်မတွေ၊ ‘ငရဲကြောက်မတွေ’ နဲ့ ဒို့ယက်သဲနဲ့မတန်ပါဘူးအေ၊ ညည်းတို့ ငရဲအုံတွေကြီးကုန်ပါဦးမယ်၊ မသယ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ပေးသာပေးစမ်းပါအေ၊ မသဲဘူးလို့တစ်ခါ တစ်လေ သဲကြည့်ရအောင် တောင်းတာပေါ့၊ ငါးမရရင်လည်း မယူပါဘူးအေ၊ ရတဲ့ငါးကို ပြန်လွှတ်မှာပါ”

“ဒီကောင်မက ဆန်းလဲဆန်းသဟေ့၊ ရတဲ့ ငါးတောင် ပြန်လွှတ်မတဲ့၊ ရှေ့ပါတော့ ရှေ့ ရှေ့၊ ဒီလောက်တောင် သဲ

ကြည့်ချင်တာ သဲကြည့်၊ နို့ပေမယ့် ငါးရရင်တော့ လွတ်မပစ်ပါနဲ့အေ၊ ငါ့ခြင်းတောင်းထဲကို ထည့်လိုက်ပါ”

“အင်း ထည့်လိုက်မယ်စောင့်နေ”

သို့နှင့် မမေ့ဘဲသည် မိအေးလှလက်ထဲမှ ယက်သဲကို လှမ်း၍ ယူလိုက်လေ၏။

“ဖွဟဲ့ ငါးကြီး ငါးငယ် အသွယ်အသွယ်တို့ ငါ့ဆီကိုလည်း ဝင်မလာနဲ့၊ မိအေးလှဆီလည်း မဝင်ကြနဲ့၊ ဝေးရာကို ရှောင်ကြ ရှားကြ”

စောမဲကျီသည် နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်းယက်သဲဖြင့် တစ်ချက်ကျူး၍သဲလိုက်၏။ ယက်သဲထဲ၌ကားငါးတစ်ကောင်မျှ မပါလာချေ။ သို့သော် အခွံချွတ်၍ ထားသော ကွမ်းသီးလုံးခန့် ပမာဏရှိသော နီရဲတောက်ပြောင်သည့် အလုံးကလေးတစ်လုံးသာ ပါ၍လာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“ဟာ ဟင် ဘာကြီးလဲ မသိဘူးဟဲ့ မိမေ့ဘဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဟဲ့ အကောင်မရဲ့”

“အလားပါဟယ်၊ အသုံးမကျမဲ့ဟာ မဟုတ်ပါဘူး”

မမေ့ဘဲသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နီရဲတောက်ပြောင်သော အလုံးကလေးကိုယက်သဲမှခါ၍ ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘာများပါဦးမလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်နေစမ်းဟေ့ အကောင်မ”

ဒုတိယအကြိမ် သဲလိုက်ပြန်ရာ ထိုနီရဲသော အလုံးကလေးပင် ပါ၍လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် . . .

“အို ဒါချည်းပဲ ပြန်ပါလာပြန်ပြီ” ဟု ပြောကာ ရေထဲ သို့ခါ၍ ချလိုက်ပြန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ယက်သံဖြင့်သံယူလိုက် တိုင်းသုံးကြိမ်စလုံးပင် ထိုနီရဲသော အလုံးကြီးပါလာသည်နှင့် သုံးကြိမ်စလုံးပင် ခါ၍ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အနီးတွင် ရပ်၍ ကြည့်နေသော မိအေးလှသည် စိတ်ထဲတွင်တစ်မျိုးတစ် မည်အတွေးပေါက်လာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငါးသို့နေကြသော သူငယ်ချင်းမများအား...

“ဟေ့ ဟေ့ အကောင်မတွေ ဒီကိုလာကြဦးဟေ့ ငါ တစ်ခုပြောစရာရှိလို့”

“ဘာတုံးအေ၊ ညည်းဟာက အလန့်ထညက်နဲ့ ဘာ ကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် အလော သုံးဆယ်ခေါ်နေရတာ လဲ”

“ဒီလိုအေ၊ ဟောဒီ သူတော်ကောင်းမ မိမဲကျီက ငါ့ ယက်သံကိုယူပြီး မသဲစဖူး သဲကြည့်တော့ ဘာမှန်းမသိပါဘူး အေ၊ နီနီရဲရဲ အလုံးကလေးတစ်လုံးပါလားတယ်အေ၊ လှက လှသနဲ့ရဲလို့ ဒါကို ဒီကောင်မက အလကားဟာပါ အသုံးမကျ ဘူးဆိုပြီးတော့ လွှင့်လွှင့်ပစ်တာသုံးခါတောင်ရှိပြီ၊ ဒီအကောင်မ က ဒို့လိုငါးဖမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ ဥပုသ် တွေစောင့်၊ သူ့အမေကို လုပ်ကျွေးတော့ ငါ့ဖြင့် မဟုတ်ခါမှလွဲ ရော နတ်တွေသိကြားတွေက မ၊တာများလားမဆိုနိုင်ဘူး”

“အေးဟဲ့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ် ဒို့များဒီချောင်းထဲနေ တိုင်းလိုလာသဲနေတာ တစ်ခါမှ မကြားဘူးဘူး၊ ဒီကောင်မကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပါတက်ပလေတယ်တော်၊ ဒီတော့သူလွှင့်ပစ်

တဲ့နေရာမှာ ဒို့များအားလုံး သွားပြီးသဲကြည့်ကြရအောင်၊ ဘယ် နေရာလဲကွဲ့ မိအေးလှရဲ့”

(မိအေးလှက မမဲကျီ ခါလွှင့်ပစ်သော နေရာကို ညွှန် ပြလျက်) “ဟောဒီနေရာဘဲတော့ ညည်းပြောသလို ဒို့များအား လုံးသဲကြည့်ကြမယ်”

သို့နှင့် မိအေးလှ အပါအဝင် ငါးသို့နေသော မိန်းကလေးများသည် မမဲကျီနောက်ဆုံး ခါ၍ချလိုက်သော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် သူထက်ငါ ရလိုရငြား ယက်သံများဖြင့် အနံ့အပြား သဲလျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် နီရဲသောအလုံး ကလေးကား မည်သူ့ယက်သံတွင်မျှ ပါ၍မလာချေ။

ထိုအခါမိအေးလှသည် မပဲကျီအား...

“ဟေ့ အကောင်မ မိမဲကျီ၊ ညည်းဟာကို ညည်းပြန်သဲ ပြစမ်းပါဦးအေ”

ဟုလှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ညည်းကလည်းအေ၊ ဒီဟာကြီးကိုဘာလုပ်ဖို့လဲအေ၊ ပြန်ရရင်လည်း ငါမလိုချင်ပါဘူး။ ကိုင်းယက်သံပေး ညည်းတို့ က ပြန်သဲပါဆိုလိုသာ သဲရမှာ”

သို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မမဲကျီသည် မိအေးလှထံမှ ယက်သံကိုယူ၍ တစ်ကြိမ်ပြန်၍သဲလိုက်ရာ ယခင်ကအလုံးကြီး ပါလာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ကြရလေသည်။

ထို့အခါ အားလုံးကပင်ဝိုင်း၍ မမဲကျီအား...

“ဟေ့ အကောင်မ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့ တော့အေ၊ ညည်းနဲ့ထိုက်လို့ ညည်းရတဲ့ပစ္စည်းကို အကျီအိတ် ထဲ ထဲပြီးယူသွားစမ်းပါ ကောင်မရယ်၊ ဒို့တောင်းပန်ပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့်မမဲကျီသည် နီရဲတောက်ပြောင်သော အလုံးကြီးကို အိတ်တွင်းထည့်၍ အိမ်သို့ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းမှာ ရွာထဲတွင် တမဟုတ်ခြင်း ပြန့်ပွားသွားလျက် မမဲကျီလက်ထဲတွင် နီရဲသောကျောက်လုံးကလေးတစ်လုံးရှိနေကြောင်း၊ တစ်ရွာလုံးသိ၍နေတော့၏။

ထိုအခါက ယခုရမ်းမြို့နှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် ကန်တိုင်းအချိန်ပြင်ရွာတွင် တိုက်နယ်တစ်ခုလုံး လေးစားကြည်ညိုခံရသော ဦးမြတ်ကျော်ဦးဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှိခဲ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဆေးဝါး၊ ဟူးရားပညာ၊ ဗေဒပညာ၊ နက္ခတ်ပညာ၊ အင်္ဂါရတ်ပညာများကိုလည်း အတော်နဲ့စပ်စွာပင် လေ့လာဘူးသဖြင့် ကျောက်သံပတ္တမြားအမျိုးမျိုး အကြောင်းကိုတက်မြောက် သိကျွမ်းသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် အထက်ပါ သတင်းကြောင့် ဦးမြတ်ကျော်ဦးသည် မမဲကျီတို့အိမ်ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ မိခင်ဒေါ်မဲတူနှင့် သမီးမမဲကျီတို့သည် ဆရာကြီးအား ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာလက်ခံလျက် နောက်ဆုံးတွင် ဆရာကြီးကြည့်လိုသော ကျောက်လုံးကလေးကို ပြသကြလေသည်။ ထို့အခါ ကျောက်မျက်ရတနာများ၏ အကဲကိုကောင်းစွာခတ်နိုင်သော ဆရာကြီးက ထိုပစ္စည်းမှာ သာမန်ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ နီရဲသောကျောက်လုံးကလေးသည် အဖိုးမပြတ်နိုင်သော ပတ္တမြားအစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူကမည်မျှပင်ပေးစေကာမူ ရောင်းရန်မသင့်ကြောင်း၊ ဤပတ္တမြားအား သန့်ပြန့်သောနေရာတွင် ရှိရှိသေသေ သိမ်းဆည်းထားပါက ဥစ္စာရှင်အား မုချအကျိုးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားစွာပြောပြ

လေ၏။ ထိုနောက် ဆရာကြီးက ဤပစ္စည်းရပြီးနောက် ထူးခြားသော အိပ်မက်များမြင်မက်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာ မမဲကျီက မိမိသည်အိပ်မက်ထဲတွင် အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၌ အခြွေအရံများခြံရံလျက် ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရပြီးလျှင် အလှူအတန်းဒါနကုသိုလ်ကောင်းမှုကြီးများကိုလည်း လှူဒါန်းရသည်ဟု မြင်မက်ပါကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးအား ပြောပြလေ၏။

ဆရာကြီးသည် မမဲကျီ၏လက္ခဏာနှင့်တကွ၊ ဇာတာစန်းလင်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးလျှင် အချိန်များစွာမကြာမီအတွင်း မမဲကျီသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော စည်းစိမ်ရှင်ဘဝသို့မုချရောက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတကာတို့ထက် ထူးကဲသောကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုလည်း ပြုရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တစ်နေ့တွင် မိမိထက်အရွယ်ကြီးသော ယောက်ျားတစ်ဦးကြောင့် စိတ်နှလုံးမချမ်းမသာဖြစ်ရန်မြင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အစဉ်အမြဲ သတိ၊ ဝီရိယ ထားရန်လိုကြောင်း၊ ဟောပြောဆုံးမခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

မမဲကျီသားအမိ လက်တွင်ရှိသော အဖိုးတန်ပတ္တမြားကြီးသတင်းသည် ကံတိုင်း နယ်သာမက လေးတောင်၊ ကျောက်ချောင်း၊ ရမ်းပေါက်၊ သင်းမကိုင်၊ စသော တိုက်နယ်များအထိ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့ဖြင့်လည်း ယင်းပတ္တမြားကြီးကို ကြည့်လိုမြင်လိုကြသဖြင့် ထိုနယ်များနှင့်တကွ အခြားရွာနီးချုပ်စများကပင် တကူးတကန့်လာရောက်ကြည့်ရှုကြရာပွဲတော်ကလေးတမျှ စည်ကား၍နေတော့၏။ ကြည့်ရှုရန်

လာရောက်ကြသူ ရွာသူရွာသားတိုင်း လိုလိုပင် မိမိတို့တွက်နိုင် သမျှ ဆီ၊ ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် စသည်တို့ကို မမဲကျီတို့သား အမိအား လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ်ပေးရန် ယူဆောင်လာကြ ၏။ သို့နှင့် မမဲကျီသားအမိတို့မှာ လာဘ်သပ်ပကာ ပေါများ လျက်ရှိတော့၏။

ထိုအခါ၌ ပတ္တမြားကြီးကို အိမ်တွင်သိုဝှက်၍ မထား တော့ဘဲ ရွာဦးဆရာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ကျောက်စီရွှေချ ကလပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ဝါဂွမ်းဖြင့်ရစ်ပတ်လျက် မဏ္ဍပ်၏ အလယ်တွင် အစောင့်အရှောက်များဖြင့် ထားရ၏။

ထိုအခါတွင် 'ကန်တိုင်း' တိုက်နယ်သူကြီး၏ သံတော် ဦးတင်လျှောက်ချက်အရ၊ ရမ္မဝတီမြို့(ဝါ) ရမ်းဗြိမြို့(ထိုအခါ က 'တန်းမြို့' * ဟူ၍လည်းခေါ်တွင်သည်)တွင်အုပ်ချုပ်စိုးစံနေ သူ ဘုရင်ခံ 'နေမျိုးသူရိယ' ၏ရွှေနားတော်သို့ပေါက်ရောက်

* မှတ်ချက် ။ ။ ယခု "ရမ်းဗြိမြို့"ဟုခေါ်သော မြို့ကလေး ကို ထိုအခါက "ရမ္မဝတီ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "တန်းမြို့" ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်တွင်ခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ်က ရမ္မဝတီမြို့မှာ ယခုကဲ့သို့ အိမ်ခြေ ၁၀၀၀ ကျော်မျှသာရှိသော မြို့သိမ် မြို့ငယ် ကလေးတစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ဘဲ၊ အိမ်ခြေသုံးသောင်းကျော်မျှနှင့် အလွန် စည်ကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့၏။ မြို့သူမြို့သားများမှာ ဘင်္ဂလား၊ မဒရတ်၊ သီဟိုဠ်၊ မာလာယု၊ မလေး စသော မြို့ကြီး ပြည်ကြီးများနှင့် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြသော လှေကြီး၊ သမ္ဗန်ကြီးစီး ခရီးသည်၊ ကုန်သည်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုစဉ်က ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့ပုံကို ယခုတိုင်တည်ရှိနေသေးသော စေတီပုထိုးကြီးများ၊ ရေကန်ကြီးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကောင်း စွာ သိသာနိုင်လေသည်။

သွားလေ၏။

ဘုရင်ခံ 'နေမျိုးသူရိယ' သည် ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား နှင့်မထိုက်တန် မင်းတို့နှင့်သာထိုက်တန်သော ဤပြည်တန် ပတ္တမြားကို မမဲကျီတို့သားအမိလက်ထဲမှ သိမ်းယူ၍ မြောက်ဦး ရွှေမြို့တော်ရှိဘုရင် 'မင်းဗားကြီး' ထံဆက်သမည်ဟု ရည်ရွယ် ကာနောက်လိုက် အခြွေအရံများစွာနှင့် အတွင်းအပြင်ရွာက လေးသို့ ချီတက်ရောက် ရှိလာသည်။ ထိုနောက် ကလပ်တွင်းမှ ပတ္တမြားကြီးကို ရှုစားသည်တွင် အလွန်ပင်ထူးခြားပြီး ဘုရင် နန်းတော်၌တွင်ပင် မရှိသော ပတ္တမြားမျိုးဖြစ်သည်ကို ကောင်း စွာသိရှိရ၏။ ဤသို့သိရှိရပြီးနောက် မမဲကျီတို့သားအမိနှစ် ယောက်အား ၎င်းထံခေါ်စေပြီးလျှင် ဤပတ္တမြားသည် ဆင်းရဲ သူ ဆင်းရဲသားတို့နှင့်မထိုက် 'မင်း'တို့နှင့်သာထိုက်တန်သည့် ပတ္တမြားကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဤပတ္တမြားကို ရခိုင်ဘုရင်ထံဆက် သရန် ယခုပင်ယူသွားရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ရှိတော် မူလေသည်။

သို့နှင့် ဘုရင်ခံနေမျိုးသူရိယသည် မမဲကျီဆင်းရဲသူမ သားအမိတို့အား အသပြာငွေငါးထောင်ကျပ် ပေးကမ်းခဲ့ပြီး လျှင် အဖိုးတန် ပတ္တမြားရတနာကြီးကို ယူဆောင်သွားလေ သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဘုရင်ခံနေမျိုးသူရိယ ယူဆောင်သွား၍ ရွှေမြို့တော်သို့မရောက်မီပင် ပတ္တမြားကြီးသည် မဏ္ဍပ်အလယ် ရှိ ကလပ်ထဲသို့ရောက်၍နေတော့၏။ နေမျိုးသူရိယ မှာမူကား မိမိယူဆောင်ခဲ့သော ကတ္တီပါကြုတ်ထဲတွင် ပတ္တမြားကြီးပါလှစွာ သည်အထင်နှင့် ဘုရင်ကြီးထံ အမြန်ဆက်သနိုင်ရန် ညတွင်း

ချင်းပင် ခြေမြန်တော်တစ်စင်းဖြင့် ရမ်းခြံဆိပ်ကမ်းမှ မြောက်ဦး
ရွှေမြို့တော်သို့ အရောက်လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရွှေမြို့တော်သို့ရောက်၍ နေမျိုးသူရိယသည် ဘုရင်
ကြီးထံ အခစားဝင်၍ ကတ္တီပါကြွတ်ကို ဆက်သလေရာ ဘုရင်
ကိုယ်တိုင် ကတ္တီပါကြွတ်ကို ဖွင့်လှစ်ရှုစားသော အခါမှသာ
ပတ္တမြားကြီး မရှိတော့ကြောင်းသိရလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးလည်း နေမျိုးသူရိယအား အကျိုး
အကြောင်းကို စစ်ဆေးမေးမြန်း၍ အကျိုးအကြောင်းကို
လျှောက်တင်သောအခါမှ မိမိနှင့် ညီအကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ
ဘုရင်ခံ နေမျိုးသူရိယသည် မည်သည့်အခါမျှ မဟုတ်မမှန်
သည့်စကားကိုဆိုဖူးသူ မဟုတ်၊ မိမိအပေါ် အလွန်သစ္စာရှိပြီး
လျှင်ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက်
၎င်းတင်လျှောက်တင်သည်အတိုင်း ယုံကြည်တော်မူလေသည်။

သို့သော် ကိစ္စမှာ ထူးဆန်း အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသော
အကြောင်းရပ်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ယင်းအကြောင်းရပ် ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်သူကို ရှာဖွေရာတွင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကပင်
ပညာရှိများဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဘုရင်အတိုင်ပင်ခံ ကျော်ထင် ရွာစား
ပညာရှိ အမတ်ကြီးဝိမလကို သတိရတော်မူမိသည်။ သို့နှင့်
အမတ်ကြီးအား ရှေ့တော်သို့သွင်းစေ၏။

ထိုအခါ ပညာရှိ အမတ်ကြီးဝိမလလည်း ဘုရင်ခံနေ
မျိုးသူရိယအား အကြောင်းခြင်းရာစုံလင်စွာကို မေးမြန်းပြီး
နောက် အမျိုးမျိုးသောဝတ္ထုသာဓက ဥပမာ-ဥပမေယျ တို့ကို
ထုတ်ဆောင်ကာ ဤပတ္တမြား၏ အရှင်သခင်အဖြစ်ကို ခံယူလို
ပါက ယင်းပတ္တမြား၏မူလပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးလေးကိုပါ တစ်

ပါတည်း သိမ်းပိုက်တော်မူရန်သင့်ကြောင်း၊ ပတ္တမြားကြီးနှင့်
တကွ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးပါလက်ဝယ်ရောက်ရှိက အမျိုးမျိုး
သော ဘုန်းတန်ခိုး အာနိသင်တိုးတက်နိုင်ရန် ရှိကြောင်းတို့ကို
ပါစေ့ငုံစုံလင်စွာ ဘုရင်ကြီးအားလျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်
လေသည်။ ထို့အခါ ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် ဝိမလအမတ်ကြီး
၏လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောတော်ကျသည်အတိုင်း သိဟိုဠ်
ဘုရင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဆက်သခဲ့သော် 'မြဲလက်စွပ်တစ်
ကွင်းကို ဆုတော်အဖြစ် ချက်ချင်းပင် ပေးကမ်းချီးမြှင့်တော်မူ
၏။ ထို့နောက် လှေတော်ကြီးများကို စီရင်စေလျက် နေ့ကောင်း
ရက်သာ အခါတော်ရွေးပြီးသော် ရမ္မာဝတီ တန်းမြို့တော်သို့
နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ ချွေရံသင်းပင်းများနှင့်တကွ ရေကြောင်း
ခရီးချီတော်မူခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ကြီးမရောက်မီပင် ဘုရင်ခံနေမျိုးသူရိယသည်
အရင်ချီနှင့်ခဲ့ပြီးလျှင် ရမ်းခြံကျွန်းရှိ မြို့နယ်တိုက်သူကြီးများစွာ
တို့၏ အကူအညီဖြင့် ပြင်ဆင်ရန်ကိစ္စရှိသမျှကို ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်၏။ ထိုပြင်မမဲကျီနှင့် မိခင်မမဲတူတို့ထံသို့လည်း ဘုရင်မင်း
မြတ်ကိုယ်တော်တိုင် အတွင်းအပြင်ရွာသို့ ကြွချီတော်မူလာပြီး
နောက်၊ ပတ္တမြားကြီးနှင့်တကွ ၎င်းပိုင်ရှင် မမဲကျီကိုပါသိမ်း
တော်မူလျက် မမဲကျီအားလည်း မိဖုရားအဖြစ်တင်မြှောက်မည်
ဖြစ်ကြောင်းကို ကံတိုင်းနယ် သူကြီးထံမှတစ်ဆင့် စာချွန်တော်
ပို့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုစာချွန်တော် ရောက်သည့်နေ့ကပင် ညည့်အချိန်၌
ချစ်သူနှစ်ဦးတို့မှာ မိမိတို့ရှေးရေးကို မြှော်တွေးကာ၊ တစ်
ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍မဝ တစ်ယောက်ပြော

သောစကားကို တစ်ယောက်နားထောင်၍မဝအောင် ရှိခဲ့လေ၏။

ရွာနှင့်မနီးမဝေး တောင်ကမူကလေး တစ်ခုပေါ်၌ မောင်ရွှေသီးသည် ချစ်သူမမဲကျီအား ပွေ့ဖက် ယုယလျှက်ရှိလေ၏။

“အကျီတော့မကြိတ်တော့ဘူးမောင်၊ မောင်ကတော့ ယောက်ျားသားမို့ ကြံစမ်းပါဦး”

“အင်း သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင်နဲ့ဖြစ်ရမဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးကြပြန်လည်း မောင်တို့နှစ်ယောက်ချမ်းသာတယ်ထားဦး၊ ကျန်ရစ်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေ လှလှကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မယ် အကျီရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်စို့လား၊ မောင်နဲ့ အကျီနဲ့ ဒီဘဝ မပေါင်းရရင် နောင်ဘဝပေါင်းရအောင် အဆိပ်သောက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုးဆွဲချလို့ဖြစ်ဖြစ် သေကြပါစို့မောင်ရယ်”

“နို့ပေမယ့် ဒါမျိုးဟာ လူတွေထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့ အကျီရဲ့၊ သေပြီးနောက် အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာခံရမှာသာ အဖတ်တင်နေတာပဲတဲ့ အကျီရဲ့ မောင်တို့ ဆရာတော်ဘုရားက ဆုံးမဩဝါဒပေးဖူးတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုတဲ့ အကြောင်း အမေလည်း မကြာမကြာ ပြောဘူးတယ်”

“အမှန်တော့လဲ အကျီဟာ ထီးနန်းနဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်တစ်မျိုးဝမ်းသာမိပါတယ်”

(မမဲကျီက ချစ်သူကျောကို စုံထုကာ မျက်နှာစူလျက်)

“မောင်ဒီလိုမပြောနဲ့ အကျီကိုချစ်ရင် ဘာထီးနန်းလဲ၊

ဘာမိဖုရားစည်းစိမ်လဲ၊ အကျီမလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ်ချစ်သူနဲ့နေရရင် ဆားပဲလျှက်နေရနေရ”

“ဒီတော့ မောင်တို့မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘုရင်ကြီးဟာ အခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။ နောက်ကို အလွန်ဆုံးနန်းစံနိုင်ရင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ထားတော့ အဲဒီအနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ မောင်ဘယ်သူနဲ့မှ အိမ်ထောင်မပြုပဲ အကျီကိုသစ္စာရှိရှိနဲ့စောင့်ပါမယ်”

“တော်ပါမောင်ရယ် တော်ပါ၊ ဒီစကားဟာ အကျီအသည်းကို အပ်နဲ့ဆွလိုက်သလိုပါပဲ၊ ဒီ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ အကျီဘယ်လိုလုပ်ပြီး မောင်နဲ့နေရမှာလဲ”

မမဲကျီသည် မောင်ရွှေသီး၏ လက်ဝဲဘက်ပခုံးစွန်းက မျက်နှာအပ်ကာ သည်းထန်စွာငိုကြွေးလျက် ရှိရာလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မောင်ရွှေသီးက မမဲကျီ၏ကျောကလေးကို ယုယစွာပွတ်သပ်လျက် မိမိတို့အသက်နှင့်တကွမိခင်ကြီး၏ အသက်ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ပါ ချမ်းသာရာရအောင် ဘုရင်ကြီးကြွရောက် သိမ်းပိုက်သည့်အချိန်တွင် မိမိ၏အပူရပ်ကို အမူလုပ်၍ ဖုံးဖိကာ အေးချမ်းသာယာစွာလိုက်ပါသွားသင့်ကြောင်းဖြင့် ချော့မော့ယုယ၍ ပြောရရာတော့၏။

ထို့နောက်ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် တောင်ကမူကလေးပေါ်မှဆင်းကာ နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းဖြင့် ခွဲခွာ၍ လာခဲ့ကြလေသည်။

ရမ်းဗြဲဘုရင်ခံ နေမျိုးသူရိယအမိန့်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ တိုက်နယ်သူကြီးများသည် ရုဗ္ဗာဝတီမြို့တော်မှ အတွင်းပြင်ရွာကလေးအထိ မင်းလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်လျက် သဲဖြူခင်းခြင်း၊

ငှက်ပျောပင်စိုက်ခြင်း၊ ရာဇမတ်ကာခြင်းစသည့် မင်းခမ်းမင်းနား အစီအစဉ်များကို ရွာသူရွာသားများ အကူအညီဖြင့်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိလေ၏။

ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် ကျော်ထင်ရွာစား ပညာရှိအမတ်ကြီးဝိမလနှင့်တကွ အခြားမျိုးမတ် သေနာပတိ နောက်လိုက်နောက်ပါ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်းဖြင့် မြောက်ဦးရွှေမြို့တော်ကြီးမှ ရမ္မဝတီမြို့တော်သို့အရောက် ရေကြောင်းခရီးချီတက်တော်မူလာရာ ရမ်းဗြဲဘုရင်ခံ နေမျိုးသူရိယက ကြီးစွာသော မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ခရီးကြိုဆိုလေ၏။ မြို့တွင်းရှိနေစဉ်လည်း ကုန်းပွဲ၊ ရေပွဲစသည်ဖြင့် နေ့၊ ညမလပ် စီစဉ်ခင်းကျင်းထားပေရာ အလွန်ပင်စည်ကားလှတော့၏။ ဘုရင်ကြီးသည် တစ်ညတာမျှ အနားယူပြီနောက် နံနက်အချိန်သို့ရောက်လျှင် မြင်းလေးကောင်ကသော ရထားကိုစီးနင်းကာ မျိုးမတ် ဗိုလ်ပါအပေါင်းခြံရံလျက် အတွင်းအပြင်ရွာကလေးသို့ ထွက်ချီတော်မူလေ၏။

စစ်သည်ဗိုလ်ပါများအနက် မြင်းရထားကြီးနောက်မှ ပါရုန်လူမျိုးလေးသည်တော်တပ်သည် အာရပ်မြင်းကြီးများကို စီးနင်းလျက်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက်မှ လှပ ဝင့်ကြွားသည့် စစ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရခိုင်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ပေါ်တူဂီလူမျိုး သေနတ်ကိုင်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့သည်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက်မှ သေနတ်ကိုင် ရခိုင်ကြည်းတပ်မတော်သားများက ခြေလျင်လိုက်ကြရ၏။ ရထားကြီး၏ရှေ့ကမူ ရမ်းဗြဲဘုရင်ခံ နေမျိုးသူရိယသည် အလွန်ခန့်ငြားသော စစ်သူကြီးတို့၏ ဝတ်စားတန်ဆာကို ဝတ်

ဆင်ပြီးလျှင် မြို့တော်စောင့်ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်နှင့် ရှေးပြေးအဖြစ် ချီတက်ရ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရမ္မာဝတီမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများက သောင်းသောင်းဖြဖြဆီးကြိုကြ၏။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ကျရာကျေးရွာများမှ လှပျိုဖြူတို့ကလည်း မင်းလမ်းမ၏ ရာဇမတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခရီးတစ်ထောက်နားတိုင်း သပြေပန်းများဖြင့် ကမ်းလှမ်းကြိုဆိုဆက်သ ကြ၏။ မင်းလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာသူရွာသားတို့သည်လည်း ဤတစ်ကြိမ်သာမြင်တွေ့ရဖူးသော မိမိတို့၏ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ကြီးကို ကြိုဆိုကန်တော့ကြကုန်၏။

ဝိမလအမတ်ကြီးသည် အတွင်းပြင် ရွာကလေးသို့ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်၍ မမဲကျီတို့နေထိုင်သော ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း ခန့်မိုးအိမ်ကလေးကို မွမ်းမံကာ အိမ်ရှေ့ဥပစာ၌လည်း အလွန်ကြီးကျယ်ခန်းနားသော မဏ္ဍပ်ကနားထိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည့် အခမ်းအနားဖြင့် ကြိုဆိုစဉ်ခရံရန် တိုက်နယ်အတွင်းရှိ ပညာရှိများ၊ တိုက်သူကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာ စီစဉ်ထား၏။

ရတီချိန်အားဖြင့် (၁၀၀) ခန့်ပမာဏရှိ အမိုးမဖြတ်နိုင်သော ယင်းပတ္တမြားကြီးကိုလည်း နူးညံ့သော ဝါဂွမ်းများဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ကာ၊ ရတနာအမျိုးမျိုးဖြင့် စီခြယ်ထားသော ရွှေသား ကလပ်ပေါ်တွင်တင်၍ အစောင့်အရှောက်များဖြင့် ထားရှိလေသည်။

ဘုရင်ကြီးမဆိုက်ရောက်မီ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ကပင် နေမျိုးသူရိယ၏ ရှေးတော်ပြေးတပ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာ

သဖြင့် ကြိုဆိုရေးကိစ္စအတွက် အစီအစဉ်များကို အဆောတ လျင်ပြုလုပ်ကြရ၏။

ပတ္တမြားပိုင်ရှင် မမဲကျီကိုလည်း ကံတိုင်းတိုက်နယ် အတွင်းမှ ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောများခြံရံကာ အထူးအစီအ စဉ်ထားသော နေရာမှ ဘုရင်ကြီးများကြိုဆိုရန် အသင့်ထားရှိ လေသည်။

မကြာမီ မြင်းသည်တော်တစ်ဦး ရောက်လာပြီးနောက်၊ ဘုရင်ကြီးဆိုက်ရောက်လာရာ မြင်းလေးကောင်က မင်္ဂလာရ ထားထက်မှ ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် ရာဇအိန္ဒြေတော်ဖြင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဆင်းသက်တော်မူလာ၏။ ထိုအခါ ထီးတော် မိုးများက ရွှေထီးများဖြင့် အသင့်မိုး၍ပေးကြ၏။ အပျိုချော (၃၀)ခန့် ခြံရံထားသည့် ပတ္တမြားရှင် မမဲကျီသည် အဆောင်ရ မိဖုရားများဝတ်ဆင်အပ်သည့် အဝတ်တန်ဆာ အဆောင်အ ယောင်တို့ဖြင့် အိန္ဒြေရစ္စာ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် ဘုရင်ကြီး၏ လက်တော်သို့ ပတ္တမြားဝွမ်းထုတ်ထည့်ထားသော ရွှေကလပ်ကို ဦးခေါင်းညွှတ်၍ ဆက်သပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးအားလက်အုပ် ချီလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် လက်ယာဘက်မှ ရွှေကလပ် ကိုကိုင်လျက် လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် မိဖုရားလောင်းစောမဲကျီ ကလေးအားတွဲယူကာ ဘုရင်ခံနေမျိုးသူရိယ ရှေ့ဆောင်ရာ ကတ္တီပါအမျိုးမျိုးဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ ခင်းကျင်းထားသည့် နေရာတော်သို့ သွားရောက်စံပယ်တော်မူ၏။ ဘုရင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်ခပ် နိမ့်နိမ့် နေရာကလေးတွင် မမဲကျီသည် ကတ္တီပါဖုံးကြီးပေါ်၌ ဘုရင်ကြီးက အမိန့်ပေးညွှန်ပြသည့်

အတိုင်း အိန္ဒြေရစ္စာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ ထိုင်နေရလေသည်။

ပရိသတ်လူပုဂ္ဂိုလ်အလယ်တွင် ဝမ်းမြောက်သော အသွင် ဖြင့် အိန္ဒြေရှင်ဟန်ဆောင်၍ နေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ မိမိပိုင်အဖိုးတန်ပတ္တမြားနှင့်တကွ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ မိမိမချစ်မနှစ်သက်သော ဖခင်အရွယ်ရှိ ဘုရင် ကြီးအား ဆက်နင်းပေးအပ်ရတော့မည့်အကြောင်းကို တစ်စုံစီမံ တွေးမိသဖြင့် ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေရှာလေ၏။ တကိုယ်လုံးသည် လည်း နတ်ပူးသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကန်တိုင်းနယ် ပညာရှိဦးမြတ်ကျော်ဦး နှင့် ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတို့က အခမ်းအနားတော်ကို ဖတ် ကြားလေ၏။

စာချွန်တော်၏ အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းချုပ်မှာ “ဧည့်ဝတ် ရခိုင်ပြည်ကြီး၏ ဧကရာဇ်ဖြစ်တော်မူသော ဘုရင်မင်းဗားကြီး သည် အတွင်းပြင်ရွာသူ မမဲကျီအား တော်ကောက်ကာ အနောက်နန်း မိဖုရားအဖြစ်တင်မြှောက်ကြောင်း၊ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်သော ပတ္တမြားနှင့်တကွ ၎င်းပိုင်ရှင်မမဲကျီတို့မှာ ဘောနှင့် မတန်ထီးနန်းနှင့်သာတိုက်တန်သဖြင့် ပတ္တမြားကြီးနှင့်တကွ မမဲကျီကိုပါ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မမဲကျီအားလည်း ထူးခြား သော ပတ္တမြားရတနာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်ကို အစွဲပြု၍ ထိုနေ့ထို အချိန်မှစ၍ ‘ပတ္တမြားဒေဝီ မမဲကျီ’ဟုခေါ်တွင်စေရန် အမိန့် တော်ချမှတ်ကြောင်း” ပါရှိလေသည်။

သို့နှင့် ဤနေရာ၌ပင် ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် စောမဲ ကျီအား ယာယီအဘိသိက် မင်္ဂလာသဘင်ဆင်ယင် ကျင်းပပြီး

လျင် အတွင်းပြင်ရွာ၌ တစ်နေ့တစ်ည၌တာမျှပင် စံတော်မမူဘဲ ရမ္မာဝတီမြို့တော်သို့ စောမဲကျီမိဖုရားကလေးကို မင်္ဂလာရထားကြီးဖြင့် တင်ဆောင်လျက် ပြန်လည်ကြွချီတော် မူခဲ့လေသည်။

ရမ္မာဝတီမြို့တော်သို့ ရောက်သောအခါ အမျိုးမျိုးသော ကုန်းပွဲရေပွဲသဘင်တို့ကို မိဖုရားစောမဲကျီကလေးနှင့်အတူ တစ်နေ့တာမျှ ယှဉ်တွဲရှုစားတော်မူပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မြောက်ဦးရွှေမြို့တော်သို့ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလာခဲ့လေသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ပြီးနောက် “ပတ္တမြားဒေဝီ” ဘွဲ့ခံမိဖုရားစောမဲကျီသည် အရွယ်အားဖြင့်လည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အပြင် ချောမောလှ၍ လိမ္မာရေးခြား ရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရင်ကြီးသည် လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးတော်မူလျက် အမျိုးမျိုးအလိုလိုလိုက်ကာ အကြိုက်ကို ပြုစုတော်မူ၏။ စောမဲကျီမိဖုရားကလေးနှင့် အတူပါခဲ့ကြသော အတွင်းပြင်ရွာသူ လှပျိုဖြူ (၃၀) တို့ကိုလည်း ရံရွှေတော်များအဖြစ် ဘုရင်ကြီးက ခန့်ထားတော်၏။

မိဖုရားကလေး စောမဲကျီသည် ဤသို့ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရသော်လည်း ပျော်မွေ့သည်ဟူ၍ မရှိရဘဲ။ တောရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ငယ်ချစ်မောင်ရွှေသီးကိုသာ အချိန်ရှိတိုင်း လွမ်းဆွတ်တသ သတိရမိခဲ့၏။ ဘုရင်ကြီးသည်ကား၊ ထို့အဖြစ်ကို လုံးဝရိပ်စားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ချစ်သူနှင့် မပေါင်းဖော်ရဘဲ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရသောဒုက္ခမချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် မပေါင်းဖော်လိုဘဲ ပေါင်းဆုံရသောဒုက္ခ

စသည်တို့ကို ရောပြွမ်းခံစားရခြင်းသည် တကယ်ပင်ကြီးမားလှသော အတိဒုက္ခကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ အလှူဒါနပြုတိုင်း၊ သီတင်းသီလဆောက်တည်တိုင်း၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းတိုင်း၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို အမြန်ရောက်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းရုံမျှမက၊ မိမိငယ်ချစ်နှင့် ယခုဘဝ၌ မပေါင်းရစေကာမူ နိဗ္ဗာန်ကိုမရောက်ရသေးသရွေ့ဘဝတိုင်းတွင် တွေ့ဆုံပေါင်းသင်းရပါလို၏ ဟုအစဉ်ပင် ဆုယူဆုတောင်း ပြုမိ၏။ ခန်းနားကြီးကျယ်လှသော မိဖုရားစည်းစိမ်သည် ငယ်ချစ်ဖြစ်သူ မောင်ရွှေသီးအပေါ်ထားရှိအပ်သော မေတ္တာနှောင်ကြီးကို ဖြတ်တောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ရှိနေစဉ် ဘုရင်ကြီးကလည်း မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ထွက်တော်မူတိုင်း မိဖုရားအသစ်ကလေး စောမဲကျီနှင့်အတူ ထွက်တော်မူလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ညီလာခံသဘင်၌ ဘင်္ဂလား ၁၂ မြို့အပါအဝင် မောက်သူစာ၊ ဒါဂါ၊ စစ်တကောင်း စသောမြို့များမှ ကုလားလူမျိုး မြို့စား နယ်စားများသည် သုံးဆောင်းကုလားဖြူ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့ကို အားကိုးအားထားပြုကာ ရခိုင်ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြီးကိုပင် ပုန်ကန်ခြားနားရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း၊ နှစ်စဉ်ဆက်သမြဲ အခွန်ဘဏ္ဍာများကိုပင် ယခုဆက်သနေကျအချိန် ကုန်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆက်သခြင်းမရှိ၊ မထိမဲ့မြင်ပြုနေကြောင်း စသည်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အခွန်တော်ဘဏ္ဍာတော်ဝန်များက ဘုရင်ကြီးအားသံတော်ဦးတင်ကြ၏။ ထိုကိစ္စကို ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ ကျော်ထင်ရွာစား အမတ်ကြီးဝိမလနှင့်တကွ အခြား မှူးကြီး မတ်ရာ သေနာပတိတို့နှင့်တိုင်ပင်တော်မူရာတွင် အမတ်ကြီးဝိမလ ခေါင်းဆောင်လျက်

အားလုံးသော အမတ်များက ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ချီတက်တော်မူ၍ မကျိုးနွံသော ကုလားများကို ဆုံးမနှိမ်နင်း တော်မူသင့်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း သံတော်ဦးတင်ကြ ၏။ သို့နှင့် နေကောင်းရက်သာ အခါတော် ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် စီးတော်ဆင် “ဇီဝဓိုး” ကို စီးတော်မူလျက် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း ချီတက်တော်မူ၏။ ဘုရင်တပ် မတော်ကြီးတွင် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပြီး ဖြစ်သော အရာမကသော ဆင်တော်များ၊ အထောင်မကသော ပါရုန်လေး သည်ကျော်မြင်းစီးသူရဲများ၊ အသောင်းမကသော ခြေသည်သူရဲ များနှင့်တကွ၊ ရေကြောင်းမှလည်း ရာပေါင်းများစွာကုန်သော စစ်လှေတော်ကြီးများလည်း ပါဝင်လေ၏။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၈၇၉ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်မင်းဗားကြီး ၏အောင်တပ်မတော်ကြီး ထွက်မည့်ခရီးလမ်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏စီးတော်ဆင် ဇီဝဓိုးသည် ကညင်ပင်တစ်ပင်ကို မာန်ဝင်၍ တအားကုန်ထိုးလေရာ၊ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အမြစ်ကျွတ်ထွက်ကာ လဲသွားလေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့် တွင်ပင် မှန်စီးကျွန်းသူကြီး ဦးကောင်းလှအောင်က ဘုရင်မင်း မြတ်ကြီးပွဲတော်တည်ရန် ငါးကျွဲ(ပြား)၍ မဲနက်သော အဆင်း ရှိပြီး စားသောက်၍ အလွန်အရသာရှိသော ရောင်ငါးတစ်မျိုး) တစ်ကောင်ကို ဆက်သ၊ လာသဖြင့် အထက်ပါ အတိတ်နမိတ် နှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ပေါင်းစပ်ကာ ပညာရှိဝိမလ အမတ်ကြီးက ယခုစစ်တွင် မုချအောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အောက်ပါနိမိတ် ဖတ်အလင်္ကာကို ရုတ်ချည်းစပ်ဆိုလျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအလင်္ကာသည်ကား-

“ကာလာဝက၊ ဂင်္ဂေယျနှင့်၊ ပဏ္ဍရခေါ၊ ပေါက်ကျော်
တံမွ၊ ပိင်္ဂလဟ၊ စသည်ကျော်ဟိုး၊ ဆင်ဆယ်မျိုးထက်၊ တန်ခိုး
အလွန်၊ ဆဒ္ဒန်ပြောင်မြတ်၊ ပတ်ယက်ညီစွာ၊ လက္ခဏာကား၊
သန္တာစွယ်ရောင်၊ အာပေါင်စွေးစွေး၊ ဖွေးဖွေးဖြူစင်၊ ငွေသွင်
အလား၊ စွယ်ဖျားအညီ၊ လက်ယာချီ၏၊ နာရီနှစ်ဖက်၊ နားရွက်
နားနု၊ မခုမညွတ်၊ သရပတ်သို့၊ မပြတ်မပေါက်၊ နောက်ရှေ့
ဦးကင်း၊ မစင်းမကုန်း၊ ကိုယ်လုံးကြောရှင်း၊ ရေဆင်းညာတင်၊
လေးခွင်စစ်ပန်း၊ မချွန်းမပု၊ ရှစ်ဥမစွန်း၊ လဝန်းသဏ္ဌာန်၊ မင်
ရေးခံသို့၊ အသံသွန်နည်း၊ ရေကြည်းနှစ်သွယ်၊ ညာဘယ်မရွေး၊
အပြေးမသွား၊ နဂါးဦးချီ၊ ရာသီသုံးမည်၊ ငါးတည်သုံးချက်၊
မုန်းသက်မကျူး၊ ထိပ်ဦးလည်တိုင်၊ ကြံ့ခိုင်စွယ်သန်၊ ရဲမာန်
တည်းတည်း၊ ခြေသည်နေချက်၊ ကျောက်မြတ်နီလာ၊ ပမာမ
ခြား၊ နာမောင်းဖျားတွင်၊ ပတ္တမြားရိပ်၊ အရောင်ဖိတ်သို့၊ အအိပ်
သုံးတွေ၊ အနေလေးပါး၊ အစားသုံးချက်၊ မကွက်မသန်း၊
တောင်ကျွန်းဇေယျ၊ ဆင်ဟူသမျှ၊ မာနမပြိုင်၊ ဦးဆိုင်မတန့်၊
ကြောက်လန့်ရှောင်ပြေး၊ မြသွေးနာချပ်၊ မြီးခပ်ရာဟု၊ စက္ခု
တောက်မြ၊ ပုလဲအာနီ၊ စုံစံမယွင်း၊ ဆင်များမင်းကား၊ နေချင်း
မလောက်၊ ခြောက်ဆယ်ခန့်ကွာ၊ ယူဇနာကို မကြာလျှင်မြန်
နေချင်းပြန်သည်၊ ဆဒ္ဒန်ပေါက်ပြောင်၊ ခုနစ်ထောင်ကျော်၊ ဆင်
တော်မြတ်မျိုး၊ ဇီဝဓိုးလျှင်၊ အောင်မင်္ဂလာ၊ စကြာကွန့်မြူး၊
တပ်တော်ဦးတွင်၊ ကညင်သစ်ကြီး၊ ကျိုင်းထီးတစ်မျှ၊ ပမာဏ
ကို ငင်ချထိုးလှ၊ ချိမ့်သံပွဲတင်၊ ရှစ်ခွင်တုံရိုက်၊ ထက်စက္ကဝါ၊
နံ့စွာကျော်မင်း၊ မာန်သွင်းအလို၊ ထိုကုလားပြည်၊ မတည်ထွား
ညက်၊ ပျက်မည်မလွဲ၊ ငါးကျွဲဆက်လှာ၊ ဘင်္ဂါဆယ်နှစ်၊ ဖွဲ့ဆစ်

ညွတ်တုပ်၊ လက်အုပ်ရှိမြောက်၊ ရွှေစက်အောက်သို့၊ ပို့ရောက်လှာပြီ၊ ဒီလီပဆာ၊ ဇာတာနွမ်းညို၊ ခိုကိုးမည်ချည်း၊ အလံလှည်း၍၊ ဆပ်ဆည်းဝင်လှာ၊ ရတနာတွေ၊ မိုးသို့စွေမျှ၊ ကြက်သရေစုံ၊ ရွှေဘုံရိပ်ဖွား၊ ကုလားမင်းသွေး၊ ဆင်းငြိမ်လေးကို၊ အရေးတော်ဖန်၊ ဆက်မည်မှန်သည်၊ လျင်မြန်ပြီးစီး ဘုန်းနေမိုး။”

ရခိုင်ဘုရင်၏ တပ်တော်ကြီး ချီတက်လာကြောင်းကို ကြိုတင်သိနှင့်ပြီးဖြစ်ကြသော ကုလားမြို့စား နယ်စားများတွင် ပထမတွင် ရေကြောင်းမှချီလာသော ရခိုင်ရေတပ်မတော်ကို ပေါ်တူဂီများ၏ လက်နက်အားကိုဖြင့် အတော်ပင်ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ရခိုင်ဘုရင်ရေတပ်မတော်၌လည်း ပေါ်တူဂီလက်နက်ကိုင်များ၊ ပေါ်တူဂီအမြောက်များကို အသုံးပြုလျက်ရှိသည့် ရခိုင်အမြောက်တပ်သားများက အသင့်ပါလာသဖြင့် ကုလားရေတပ်သည် အရေးနိမ့်ပြီးလျှင် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြရလေ၏။ ရေတပ်မှ အရေးနိမ့်မှန်းသိသောအခါ ဘုရင်ဆင်တပ်၊ မြင်းစီးလေးသည်တော်တပ်၊ ခြေလျင်တပ်များကိုလုံးဝရင်မဆိုင်ရဲကြဘဲ၊ ဘင်္ဂါ ၁၂ မြို့ရှိကုလားမြို့စား၊ နယ်စားအားလုံးပင် ရခိုင်ဘုရင်ဧကရာဇ် ဘုရင်ကြီး မင်းဗားကြီးထံ အညံ့ခံကြရလေ၏။ မိမိတို့အသက်ချမ်းသာခွင့် ရရေးအတွက် သမီးရတနာများကို ဘုရင်ကြီးအား ဆက်သသူ ဆက်သကြကုန်၏။ ယခင်က မပေးဆက်ဘဲထားခဲ့သော အခွန်ဘဏ္ဍာများကိုလည်း အလုံးစုံ ဆက်သကြကုန်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပညာရှိအမတ်ကြီး ဝိမလအားလည်း စစ်တကောင်းမြို့ကို အပိုင်စားစေရန် ပေးသနားတော်မူလေသည်။

ဘုရင်မင်းကြီးကြီးသည် ဤသို့ဖြင့် စစ်အောင်မြင်တော်မူပြီးနောက်၊ ကုလားပြည်၌ တပ်စခန်းချလျက်ရှိရာ တစ်နေ့သောညတွင် တပ်စခန်းအနီးရှိ စေတီပျက်တစ်ဆူအတွင်း မှရောင်တော်များ ကွန့်မြူးသည်ကို မမြော်လင့်ဘဲ ဖူးတွေ့ရလေ၏။ မိုးလင်း၍ ထိုစေတီပျက် နေရာကိုရှင်းလင်းတော် မူစေသည်တွင် “အန္တဂူကျောက်” ကို ထွင်းထုကာ ပြုလုပ်ထားသော အလွန်လုံခြုံစေ့စပ်သည့် ကျောက်သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုကျောက်သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်စေသည်တွင် ပဲနောက်စေ့ပမာဏရှိသော ဓာတ်တော်ကြီးမျိုးမှ စ၍ နှမ်းစေ့ပမာဏတိုင်အောင်သေးငယ်သော ဓာတ်တော်များတိုင်အောင် အရေအတွက် မနည်းသောဓာတ်တော်များကို တွေ့ရှိဖူးမျှော်ရလေ၏။

ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကို ချီးမြှောက်တော်မူသော မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်နှင့်အညီ အပြန်ခရီး တစ်လျှောက်တွင် တွေ့ရှိရသော စေတီပုထိုးပျက်များမှ ဓာတ်တော် မွေတော်များကို ရှာဖွေတော်မူစေပြန်ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ဓာတ်ဟု ထင်မှတ်ရသော ဓာတ်တော်အချို့နှင့် အခြားသောဓာတ်တော် မွေတော်များကိုပါရရှိတော်မူပြန်လေသည်။ (ယင်းသို့ရရှိခြင်း မှာမြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီး၌ အစာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်မွေတော်အမြောက်အများကို အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ သိုသိပ်ထားခဲ့၏ ယင်းဓာတ်တော်များကို မောရိယနိုင်ငံကြီးကို ပိုင်စိုးတော်မူသော သီရိဓမ္မာအာသောကမင်းကြီး ခက်ခဲစွာ ရရှိပြန်လေသည်။ ထို့အခါသီရိဓမ္မာအာ

သောကမင်းကြီးသည် စေတီပုထိုးတော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင်ကို တည်ထားတော်မူပြီးလျှင် ထိုဓာတ်တော်များကိုပင် ဌာပနာခဲ့လေသည်။ ဤစေတီတော်များအနက် ထောင်ပေါင်း များစွာသော စေတီတော်တို့မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြည်ညို လေးစားခြင်းမရှိသော မင်းဆိုးများလက်ထက်တွင် အဖျက် အဆီးခံခဲ့ရ၏။ ဘုရင်မင်းဗားကြီး ရရှိသောဓာတ်တော်များမှာ ယင်းကဲ့သို့ အဖျက်အဆီးခံရသော စေတီပုထိုးဟောင်းများဖြစ် ဟန်တူလေသည်။)

ဤသို့ဖြင့် ဓာတ်တော်အများ ရရှိခဲ့သည်အနက် မည် သည့်ဓာတ်တော်သည် မည်ကဲ့သို့ ဓာတ်တော်မျိုးဖြစ်သည်ကို ခွဲခြားသိရှိ လျှောက်ထားနိုင်သူအား ဆုတော်လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမိန့်တော်ချမှတ်တော်မူ၏။ နိုင်ငံ တော်တစ်ဝှမ်းကိုလည်း လူအများသိအောင် ကျေညာတော်မူ လေသည်။ ထိုည၌ ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ၏ အဆောင်တော်သို့ကူးလာသည်တွင် နှမတော် လေးအား ယုယကြည်စယ်တော် မူပြီးနောက်

“ဒီပတ္တမြားကြီးနဲ့ နှမတော်တို့ မောင်ဘုရားလက်ကို ရောက်တော်မူကတည်းက မောင်ဘုရား အကြံတော်တွေဟာ တစ်ခုမကျန် အောင်မြင်တော်မူခဲ့လို့ နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပါ တယ် နှမတော်၊ ဒါထက် မောင်တော်ဘုရား ပင့်ခဲ့တဲ့ ဓာတ် တော် မွေတော်တွေဟာ ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆိုတာ ခွဲခြားမရ အောင်ဖြစ်နေလို့ အမိန့်တော်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်တာ နှမ တော်လဲ သိပြီးရောပေါ့”

“မှန်လှပါနှမတော်သိပြီးကြောင်းပါဘုရား။ ဒီကိစ္စဟာ

လွယ်လွယ်နဲ့ခက်ဆိုသလို ဖြစ်နေကြောင်းပါဘုရား။ ခက်ခက် နဲ့လည်း လွယ်ကြောင်းပါဘုရား”

“ခက်ခက်နဲ့လွယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲနှမတော် ရဲ့၊ မောင်တော်သဘောတော် ပေါက်အောင် တင်လျှောက်စမ်း ပါဦး”

“ဘုရား နှမတော်အနေနဲ့ ဒီပြဿနာကို ရှင်းလင်း အောင် သံတော်ဦးတင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် တင်လျှောက်တဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်မောင်တော်”

“ဒီစကားကြားရတော့ မောင်ဘုရား ဝမ်းသာလိုက် တာ နှမတော်ရယ်၊ ဒီလိုအရာရာမှာ ချက်ချက်ချာချာ ရှိလို့လဲ မောင်ဘုရား အထူးမြတ်နိုးတော်မူတာပေါ့။ ကိုင်း ဒီဓာတ်တော် အစားစားကို ခွဲခြားပြီး နှမတော်က သံတော်ဦးတင်ပေတော့။ ပြီးတော့ နှမတော်လိုတဲ့ဆုကိုတောင်း မောင့်ဘုရား သနား တော်မူမယ်”

“မှန်လှပါ မောင်ဘုရားအမိန့်သံကို နာခံရလို့ နှမ တော် ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်ဘုရား။ နှမတော် လျှောက်ထား လိုတာကတော့ မြတ်စွာဘုရားပုံတူတစ်ဆူကို သင့်လျော်ရာ ပုရ ပိုက်တစ်ဆူမှာ ပထမရှေးဦးစွာ အဆင့်သင့် ရေးဆွဲထားစေလို ပါတယ်ဘုရား။ သို့ကလို့ ရုပ်ပုံတော် ပုရပိုက် အသင့်ရှိနေတဲ့ အခါမှာ ဘုရားမြတ်စွာရဲ့ ဓာတ်တော်မွေသရီများကို နှမတော်က အဓိဌာန်ပြုပြီး ခွဲခြားပြပါမယ့်ဘုရား”

“ဝမ်းသာအားရရှိလိုက်လေ နှမတော်ရယ်။ နက်ဖြန် ညီလာခံအစ ဥပုသ်ဆောင်မှာ နှမတော်အလိုရှိတဲ့ အတိုင်း အသင့် ဖြစ်ပါစေမယ်။ မောင်တော် အခေါ်လွှတ်တဲ့ အချိန်မှာ

နှမတော်သာ ရဲရွှေတော်အပေါင်းနဲ့ ကြွလာခဲ့ပေတော့”

“မှန်လှပါ၊ မောင်ဘုရား အမိန့်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန် ဆင်ပါမယ့်”

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် ဘုရင်ကြီးသည် ဤအရေးကိစ္စကို မျူးကြီးမတ်ရာများနှင့် အထူးတလည် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တော်မူပြီးလျှင် ညီလာခံကို ခပ်စောစောပင် စဲလေ၏။ ဥပုသ်တော်ဆောင်၌ စီစဉ်ရန် ကိစ္စများကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများက မင်းချင်းလုလင်တို့ဖြင့် အသင့်စီစဉ်ထားကြရလေ၏။

အချိန်တော် ရောက်သည်တွင် ပတ္တမြားဒေဝီ မိဖုရားသည် ရဲရွှေတော်များခြံရံကာ ဥပုသ်ဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာရာ ဘုရင်ကြီးက ယုယကြင်နာစွာ ကြိုဆိုပြီးလျှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့်တကွ အခြားမိဖုရားများနှင့်အတူ သင့်လျော်လျှောက်ပတ်သောနေရာမှ ခစားစေ၏။

“ကိုင်း နှမတော်အလိုရှိတဲ့အတိုင်း အသင့် ပြင်ဆင်ထားပါပြီ၊ ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စကိုသာ ဆောင်ရွက်ပါတော့ နှမတော်”

“အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား”

ပတ္တမြားဒေဝီမိဖုရားသည် ဥပုသ်ဆောင်အတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်ကို ပူဇော်ကန်တော့ကာ ငါးပါးသီလကို ခံယူပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် လူမှန်း သိတက်သည့် အရွယ်မှစ၍ သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ ပိုင်ရှင်မပေးသောပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါးအားလိမ်လည် လှည့်ဖြား

ခြင်းစသော အမူတို့ကို တရံတဆစ်မှ မပြုဖူးပါ။ မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်၍ မုဆိုးမ မိခင်ကြီးအား တရားသော အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေး ရိသေ ကိုင်းရှိုင်းခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤမှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုပါ၏။ ဤသို့မှန်သော သစ္စာစကားကိုဆိုရခြင်းကြောင့်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဓာတ်တော်ဓမ္မသရီတို့သည် ရတနာရွှေကြွတ်မှ သွန်းချလိုက်သည့်ခဏ၌ပင် ပုရပိုက်ပေါ်ရှိ ပုံတူဆင်းတုတော်၌ မှန်ကန်သင့်လျော်သည့် နေရာများတွင် အသီးသီး တည်နေကိန်းဝပ်တော်မူကြ ပါစေသတည်း၊ ရှင်သိကြားနှင့် နတ်ဒေဝါ ကူညီပိုင်းလို့ မှိုင်းမတော်မူကြပါ”

ဤကဲ့သို့ သစ္စာဓိဋ္ဌာန် ပြုပြီးနောက်၊ ပတ္တမြားဒေဝီ မိဖုရားသည် ဓာတ်တော်များကို ရတနာရွှေကြွတ်မှ ပုရပိုက်ပေါ်သို့ သွန်းချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဆံတော်မြတ်မှဖြစ်သော ဆံတော်ဓာတ်များသည် ဦးခေါင်းတော်၌လည်းကောင်း၊ နားမွှေးတော်၊ ပါးမွှေးတော်၊ ဓာတ်များသည် နားတော်၊ ပါးတော်များ၌လည်းကောင်း၊ ဤနည်းတူ ဦးကင်းတော်ဓာတ်၊ လည်ရိုးတော်၊ ညှပ်ရိုးတော်ဓာတ် မှစ၍ အခြား အခြား ဓာတ်တော်များသည် အသီးသီး သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတော်များ၌ ရင်သပ်ရူမော အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကိန်းဝပ်တည်နေတော်မူကြကုန်၏။ ဤအချင်းအရာကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ မျူးတော်၊ မတ်တော်များ၊ မိဖုရားကြီးငယ်များ၊ နန်းတော်သူနန်းတော်သားများ ပူးမျှော်ကြရကာ ချီးကျူးထောပနာ ဩဘာပေး၍ မဝနိုင်အောင်ရှိကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် ပတ္တမြားဒေဝီမိဖုရား၏

သစ္စာမိဋ္ဌာန်ကြောင့်၊ မိမိအလိုတော်ပြည့်သဖြင့် နှစ်ထောင်းအား
ရ ဝမ်းမြောက်တော်မူလှကြောင်း မြွက်ကြားတော် မူပြီးလျှင်
မိဖုရားစောမဲကျီဘက်သို့လှည့်၍

“ကိုင်းနှမတော် နှမတော်လိုတဲ့ ဆုကိုသာ တောင်းပေ
တော့”

“မှန်လှပါဘုရား မောင်တော်ဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူပါ
က ယခုဓာတ်တော်များကို နှမတော်ရဲ့ဇာတိဖြစ်သော ကန်တိုင်း
တိုက်နယ်အတွင်းနဲ့တကွ ရခိုင်နိုင်ငံတော်တစ်ဝှမ်းလုံးကို လှည့်
လည်ပြီး စေတီတော်ပုထိုးတော်များ တည်ထား ကိုးကွယ်လိုလှ
ပါတယ်ဘုရား”

“နှမတော် အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဓာတ်တော်များအနက်မှ
ကြိုက်ရာကိုရွေးချယ်ပြီး နှမတော်ရဲ့စိတ်သဘောအတိုင်း စေတီ
ပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ခွင့်ပြုပါဓာယ် နှမတော်”

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီးသည် ဓာတ်တော်အမျိုးမျိုးတို့
ကို ရွှေဖြင့်ပြီးသော ရတနာကြွတ်များတွင် တစ်မျိုးစီ သီးသန့်
ရွေးချယ်၍ ကိုယ်တော်တိုင် ထည့်တော်မူပြီးနောက်၊ ကဗွည်း
ရေးထိုးစေ၏။

ဘုရင်မင်းဗားကြီးသည် ဘင်္ဂါ ၁၂ မြို့ကိုအောင်မြင်
ခြင်းအထိမ်းအမှတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်တော်မွေတော်များ
ကို ရလာ၍ သာသနာတော်ကိုချီးမြှောက်သော အထိမ်းအမှတ်
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၈၈၀ ပြည့်တွင် ဓာတ်
ပေါင်းစု “ဒုက္ကသိမ်” စေတီတော်မြတ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ထို
နောက် ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျီမိဖုရား၏ အမိဋ္ဌာန်အစီအရင်
အောင်မြင်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ယခုတိုင် စစ်တွေခရိုင်

အတွင်း၌ အလွန်ထင်ရှားကျော်စောပြီး တန်ခိုးကြီးဆဲဖြစ်တော်
မူသော “ဦးရစ်စေတီ” “ဆံတော်ရှင်” စေတီမြတ်များနှင့် အခြား
သော စေတီပုထိုးငယ်များ ကိုလည်းကောင်း၊ တည်ထား
ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့လေသည်။

မိဖုရားစောမဲကျီသည် ဘုရင်မင်းဗားကြီး၏ အလေး
အနက် ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် အတိုင်းမသိ နှစ်သိမ့် အားရတော်
မူပြီးလျှင် မိမိနဂိုရင်းဆန္ဒအတိုင်း ရက်များမကြာမီ အတွင်း
ရမ်းဗြဲကျွန်းသို့ ကြွချီတော်မူခဲ့၏။ ထိုနောက်မိမိမွေးရာ ဇာတိ
ဖြစ်သော အတွင်းအပြင်ရွာဦးတောင်ထိပ်တွင် မြတ်စွာဘုရား၏
နားမွေးတော်ကိန်းဝပ်ရာ ရတနာရွှေကြွတ်ကို ဌာပနာလျက်
‘နားမွေးတော်စေတီ’ ကို ပထမဦးစွာ တည်ထားတော်မူလေ
သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဤတောင်ထိပ်၌ပင် သူ၏ငယ်ချစ်
မောင်ရွှေသီးနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံကာ ချစ်တင်းဆိုခဲ့ကြဟန်
တူပေသည်။

မောင်ရွှေသီးသည် ဘုရင်ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် ရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်သော မမကျီကလေး၏ သတင်းကောင်းများကို ကြား
သိရသောအခါ သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်လျှက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
ဖြစ်ရရှာတော့၏။ ထို့နောက်မိမိ၏ အချစ်ဦးမျက်နှာကိုမြင်ခွင့်
ရရန်အကြံဖြင့် ပန်းရံအတက်ကို ဆရာကောင်းများထံချည်းကပ်
နိဿရည်းခံကာ သင်ကြားလေ၏။ သင်ကြားသည်အတိုင်း
လည်း အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် နာမည်ရ ပန်းရံဆရာ
တစ်ဦးဖြစ် ဖြစ်၍ လာခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိမိ၏အလုပ်ကို
ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်း ပတ္တမြားဒေဝီ၏ ကန်တိုင်းနယ်နှင့်တကွ၊

ရမ်းမြကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် တည်ထား ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော
စေတီပုထိုးများ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ခေါင်း
ဆောင်ပန်းရံဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

စောမဲကျိမိဖုရားကြီးသည် သံတွဲခရိုင်အတွင်း ယခု
တိုင် ထင်ရှားကျော်စော လူသိများဆဲဖြစ်တော်မူကြသည့် “ဆံ
တော်စေတီ” “နံရိုးတော်စေတီ” “ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားလှစေတီ”
များကိုလည်းကောင်း၊ ရမ်းမြကျွန်းကြီးအတွင်း ကျောက်ချောင်း
တိုက်နယ်၌ “လည်ရိုးစေတီ”နှင့် ရမ်းမြမြို့အနီး၌ လက်ဖျံတော်
စေတီနှင့် သင်းမကိုင်တိုက်နယ်၊ ဟုန်းတိုက်နယ်၊ လေးတောင်
တိုက်နယ်များအတွင်းရှိ ယခုထက်တိုင် တန်ခိုးကြီးဆဲဖြစ်တော်
မူသော စေတီတော်ပုထိုးတော်မြတ်များကိုလည်းကောင်း၊ တည်
ထားပူဇော်ခဲ့လေသည်။

မိဖုရားကြီး စောမဲကျိသည် မြောက်ဦးရွှေမြို့တော်၌
အနားယူကာ စံတော်မူနေစဉ်၊ မင်းဗားကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း
တည်တော်မူခဲ့သော “ရှစ်သောင်းစေတီတော်” ကြီးအနီးတွင်
မိမိ၏ စိတ်တိုင်းကျစေတီတော်တစ်ဆူကို ဓာတ်တော်မြတ်မျိုး
စုံဌာပနာလျက် တည်ထားမည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးတော်မူ၏။
ယင်းစေတီတော်သည် ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျိနောက်ဆုံးတည်
ခဲ့သော စေတီတော်မြတ်ဖြစ်လေသည်။ ဤစေတီတော်သည်
ယခုတိုင် မြို့ဟောင်းမြို့ ရှစ်သောင်းစေတီကြီး ၏အနီးတွင်
အထင်အရှားရှိ၏။ ယင်းစေတီတော်ကို “နို့ပုံစေတီ” “နို့ပုံဘုရား”
ဟူ၍ ယခုလူများခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြလေသည်။

အထက်အဆိုပါ “နို့ပုံစေတီ” တည်ထားခြင်း၏
အကြောင်းရင်းနှင့် ငယ်ချစ်နှစ်ဦးတို့၏ ကံကြမ္မာမှာ အောက်ပါ

အတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ပန်းရံဆရာကြီး ဦးရွှေသီးသည် မင်းဗားကြီး၏
ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သော “ရှစ်သောင်းစေတီ” တော်ကို တည်
ထားတော်မူစဉ်က စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့ရ၏။ ယင်းစေတီတော်ကြီး
တွင် ထိုခေတ်ထိုအခါက အသုံးပြုခဲ့သော သရွက်အင်္ဂါတေများ
မှာ ကျွဲရေပြား၊ အုံခုံ၊ တင်လဲ၊ ထုံး၊ သဲ စသည်တို့ကို ရှေးနည်း
မူအတိုင်း အချိုးကျစပ်ဟပ်ပြုလုပ်ကြရ၏။ အလွန်လည်းပြင်း
တွဲခိုင်ခန့်၏။ သို့ဖော်စပ်ရာတွင် ကျွဲရေပြားမှာ အဓိကပစ္စည်း
တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှစ်သောင်းစေတီတော်ကြီးအတွက် သုံး
ရန်ထားသောဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်ကျွဲရေပြား ၅ ချပ်သည် စာရင်း
နှင့်တကွအတိအကျထားရာမှ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ပန်းရံ
ဆရာဦးရွှေသီး စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ၏။ ယင်းကိစ္စကို စုံစမ်းရာ
မိမိ၏ တပည့်များဖြစ်ကြသော ငလုံး၊ ငချက်ကြီး၊ ငပြေထီး
တို့သည် အချို့ကိုအရက်နှင့်လဲလှယ်၍လည်းကောင်း၊ အချို့
ကို မီးဖုတ်ကာ လက်သုတ်လုပ်၍လည်းကောင်း စားသောက်
ဖြစ်ကြကြောင်း အသေအချာတွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုအခါ ဦးရွှေသီးသည် ၎င်းတို့သုံးဦးအား အခြား
လက်ထောက်ပန်းရံဆရာများနှင့် လုပ်သားများ ရပ်သူရွာသား
များရှေ့တွင်စစ်ဆေးရာ၊ သုံးဦးစလုံးကပင်မိမိတို့မခိုးရကြောင်း၊
မလိုမုန်းတီးသူများက ကုန်းချောခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်းနှင့်
ငြင်းဆိုကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ အဖော်ညှိရာတွင် မပါဘဲ၊
ဓာတ်သိသူ လူပျိုပန်းရံဆရာကလေး ငဝေချိုးဆိုသူက ဟုတ်နေ
သည့်အတိုင်း ဖော်ထုတ်အစစ်ခံလေရာ၊ ခိုးမှုကြီးမှာ ဘူး၊ ဘွား

ကြီး ပေါ်လာတော့၏။

ထို့အခါ ဦးရွှေသီးသည် တပည့်ဆိုးများအပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်ကာ တပည့်ဆိုးသုံးဦးတို့၏ ပါးများကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ခြင်း၊ လက်သီးထိုးကာ ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကာ လူအများရှေ့တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုံးမလိုက်လေသည်။ အမှုမှာ မင်းပစ်မင်းဒဏ် သင့်လောက်သောအမှုပင်ဖြစ်လင့်ကစား အထက်အရာရှိများအား တစ်စုံတစ်ရာတိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ တပည့်မိုက်များနောင်တရစေရန်မျှသာ ဂရုဏာဒေါသော ဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသုံးယောက်စလုံးပင် ရမ်းဗြဲကျွန်းသားဖြစ်ကြသည့် အတိုင်းပန်းရံဆရာဦးရွှေသီးနှင့် မိဖုရားစောမဲကျီတို့၏ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများကို အတွင်းသိ သိထားသူဖြစ်လေသည်။ မိမိတို့ဆရာသည်ကောင်းစေလို၍ဆုံးမသည်ဟုမယူဆပဲ လူအများရှေ့တွင် မိမိတို့အား အရှက်ခွဲသည်ဟုမှတ်ယူကာ တစ်နေ့တွင် အချက်ကောင်းပေါ်က လှလှကြီးလက်စားချေမည်ဟု ရန်ငြိုးထားခဲ့လေသည်။ သို့နှင့်လည်း ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူရန် စိုင်းပြင်းကြတော့၏။

ရှစ်သောင်း စေတီတော်ကြီး အပြီးသတ်ပြီးသည့်နောက်၊ မိဖုရားကြီး စောမဲကျီသည် ယင်းစေတီတော်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်တစ်ဆူတည်ရန် ပန်းရံဆရာများနှင့် နီးနှောတိုင်ပင်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ပန်းရံခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဦးရွှေသီးသည် မည်သည့်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးရှိသော စေတီတည်လိုကြောင်း မေးမြန်းရန် ပတ္တမြားဒေဝီစံနေသော အနောက်ဆောင်သို့ တစ်နေ့

တွင်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါ ရံရွှေတော်တစ်ယောက်သည် ဦးရွှေသီးအား လာရောက်ခြင်းကိစ္စကိုမေးမြန်းရာ၊ ဦးရွှေသီးက အလုံးစုံပြောကြားသည်တွင် ဧည့်သည်အား ဧည့်ခန်းမဆောင်တွင် ထားခဲ့၍ အတွင်းဆောင်သို့ဝင်ကာ မိဖုရားစောမဲကျီအား သံတော်ဦးတော်လေသည်။ ဦးရွှေသီးသည်ဧည့်ခန်းမဆောင်အတွင်း သင့်လျော်လျောက်ပတ်သောနေရာ၌ ထိုင်ကာ မိဖုရားကြီးထွက်တော်မူလာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပတ္တမြားဒေဝီမိဖုရားသည် ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ အခြားသူစိမ်းမရှိ ရံရွှေတော်မိန်းမချင်းများဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ ရင်သားအဝတ်တန်ဆာများကို ရွတ်၍ထားခိုက်ဖြစ်၏။ မိဖုရားကြီးသည် အပြင်သို့ထွက်တော်မူတိုင်း ထမီအောက်မှပိုးထည်ဖြစ်သော ရင်တားတစ်ထပ်၊ ၎င်းအပေါ်မှ အနားထပ် အချိတ်ပိုးထမီတစ်ထပ်၊ အပေါ်ဆုံးတွင်မှ ထိုင်မှသိမ်းခါသာ ပိတ်အကျီဖြစ်စေ၊ ပိုးသားအကျီဖြစ်စေ၊ တစ်ထပ်စီ ဝတ်ဆင်ကာ၊ ထွက်လေ့ရှိ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အပြင်တွင် ဧည့်သည်စောင့်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ကသိကရီဖြစ်သောကြောင့် ရင်တားအဝတ်ကိုမလွှမ်းပတ်မိဘဲ၊ ရှေးရခိုင်နန်းတွင်သူများနှင့် ရခိုင်ပြည်သူအမျိုးသမီးများ ဝတ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပိုးအချိတ်ထမီကို ရင်၌တင်ကာ ၎င်းအပေါ်မှ ခါသာပိတ် ထိုင်မသိမ်းအကျီကိုဝတ်လျက် ဧည့်ခံခန်းမဆောင်သို့ ရံရွှေတော်အချို့နှင့်အတူ ထွက်တော်မူလာ၏။ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဖြစ်သဖြင့်လည်း အချိတ်ထမီကို တင်းကျပ်စွာ မဝတ်မိဘဲ ရော့ရဲရဲဝတ်ဆင်၍ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

သို့ထွက်တော်မူလာစဉ်၊ လေသာပြူတင်းကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေညှင်းဒဏ်ကြောင့် ပါးလပ်လှသော အပေါ်ဝတ် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီမှာ လေကစားတိုင်းလှုပ်ရှား၍နေ၏။ ခန်းမဆောင်တံခါးထိပ်သို့ အရောက်တွင် မိဖုရားသည် ကြမ်းပြင်သို့ထိလှနီးပါး ဝတ်ဆင်ထားသော ကတ္တီပါ အနုစားတပ် အချီတထမီစကို ခြေလှမ်းရင်း မတော်တဆနင်းမိလေရာ၊ မူလကပင်ရောရဲရဲဝတ်ဆင်ထားသော ထမီသည်၊ ရုတ်တရက် ပြေကျကာ ရင်သားပေါ်လှနီးပါး အောက်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သတိကောင်းလှသော မိဖုရားကြီးသည် ပြေကြသွားသော ထဘီကို ရုတ်တရက်ထိန်း၍ ဆုပ်ဖမ်းလိုက်သော်လည်း အတော်ပင် အိန္ဒြေပျက်ခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်ကိုပင် အတော်ပင် စိတ်နှလုံးထိခိုက်တော်မူပြီးလျှင်၊ ပန်းရံဆရာကြီး ဦးရွှေသီးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ပဲ အဆောင်တော်သို့သာ ပြန်၍ ဝင်လာခဲ့၏။ မကြာမီ ရံရွှေတော်တစ်ဦးရောက်လာပြီးလျှင် ဦးရွှေသီးအား ပန်းရံဆရာကြီး သဘောကျသလိုစေတီတော်ကို တည်ထားရန် မိဖုရားကြီးအမိန့်ရှိကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ပန်းရံဆရာကြီး ဦးရွှေသီးအနေနှင့်မူကား စောမဲကျီ မိဖုရားသည်မိမိရင်သားပုံသဏ္ဌာန်တည်လိုသဖြင့်သာ ဤကဲ့သို့ ပြုမူသည်ဟု အတွေးခေါင်ကာယူဆလိုက်၏။ သို့နှင့် စောမဲကျီ မိဖုရားအတွက် တည်ထားသော စေတီတော်ကို သားမြတ်ပုံသဏ္ဌာန် တည်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ပတ္တမြားဒေဝီမိဖုရားကြီး၏ ဓာတ်ပေါင်းစု

စေတီတော်ကို ပန်းရံဆရာကြီး ဦးရွှေသီးကဦးစီးလျက် သားမြတ်ပုံသဏ္ဌာန် တည်ကာထားကြောင်း ဘုရင်ကြီးသိတော်မူသောအခါ ဒေါသရှေ့ထား ရာဇဓာန်ပွားပြီးလျှင် ဆရာကြီးဦးရွှေသီးနှင့်တကွ သူ၏လက်အောက်ခံ ပန်းရံဆရာအားလုံးကိုတိရရှေ့တော်သို့အမြန်သွင်းရန် အမိန့်ချမှတ်တော်မူလေ၏။

ပန်းရံဆရာကြီးနှင့် ၎င်း၏တပည့်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် နန်းရင်ပြင်၌ စစ်ဆေးတော်မူလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရားစောမဲကျီအတွက် မောင်မင်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး သားမြတ်ပုံစေတီ တည်ထားတယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

“မှန်ကြောင်းပါ”

“ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ တည်သလဲ”

“မှန်လှပါ ပတ္တမြားဒေဝီ မိဖုရားကြီးက ဘုရားကျွန်တော်မျိုး သဘောအတိုင်း သင့်လျော်သောပုံကို တည်ခွင့်ပြုပါသဖြင့် တည်မိကြောင်းပါဘုရား”

“ဒီမှာ မောင်မင်း မောင်နဲ့ ငါကိုယ်တော် မြတ်မိဖုရား စောမဲကျီဟာ အလွန့်အလွန် အရောဝင်ကြတယ်လို့ ခြားရတယ်၊ မောင်မင်းတို့ ပန်းရံဆရာတွေထဲက ဘယ်သူဟာ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကြသလဲ၊ မကြောက်မရွံ့ ရဲပုံစွာသံတော်ဦးတင်ကြစမ်း”

ထိုအခါ ပန်းရံဆရာကြီး ဦးရွှေသီးအပေါ်တွင် ရန်ငြိုးသို့ခွဲကြသော ငလုံး၊ ငချက်ကြီး၊ ငပြေထီး သုံးဦးသားတို့သဘင်အခွင့်ကောင်း ကြုံကြိုက်ပြီဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်လက်ကုတ်

ခါ သူ့ထက်ငါ သံတော်ဦးတင်ကြလေသည်။

“မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သိလောက် သံတော်ဦးတင်ပါမည်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို ထောက်ထား၍ မှန်တာကို သံတော်ဦးတင်ရပါလျှင် ပန်းရံဆရာကြီးဦးရွှေသီးနှင့် မိဖုရား စောမဲကျိတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကပင် သမီးရည်းစားမက လင်မယားမကျ၊ အခြေသို့ရောက်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး တပ်အပ်အမှန်သိကြောင်းပါ ဘုရား”

“အခု သံတော်ဦးတင်နေတာ မောင်မင်း နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဇချက်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဟိုဘက်ကနစ်ယောက်က ငလုံးနဲ့ငပြေထီး ခေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးများဟာ ရမ်းဗြဲကျွန်းသား ဇာတိများဖြစ်ကြသဖြင့် သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို လုံးဝဥသု အကုန်အစင် သိကြကြောင်းပါဘုရား”

“ကဲ ဇချက်ကြီး သိသလောက်ဆက်ပြီး သံတော်ဦးတင်ဦး”

“မှန်လှပါ ဆရာကြီးဦးရွှေသီးဟာ စေတီတော် တည်ထားရေးကိစ္စတွေဆောင်ရွက်ရင်း မိဖုရားနဲ့ မကြာခဏ ချိန်းချက်တွေ့ဆုံကြပါတယ်ဘုရား၊ ဒီလိုတွေ့တိုင်း အရှင်ဘုရားရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ကို ကျူးလွန်စော်ကားကြောင်းပါဘုရား”

“အင်း မောင်မင်းလျှောက်ထားပေမှ သိရပေတော့တယ်။ တောက် ရိုင်းလိုက်လေ မောင်မင်း၊ ဆက်ပြီး အကုန်အစင် လျှောက်တင်စမ်းပါဦး”

“မှန်လှပါ၊ အခုမြောက်ဦးရွှေမြို့တော်မှာ သားမြတ်

တော်စေတီ တည်ထားတဲ့ကိစ္စဟာလဲ သူ့မိဖုရား ငါကြာခိုနေတာ ဒီဘုရင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲဆိုပြီး အရှင်ဘုရားကို မထီမဲ့မြင် ပြုတဲ့သဘောနဲ့ တည်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား။ ဒါတွင်မကသေး နောင်တစ်နေ့မှာ အရှင်ဘုရားရဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပါ လုပ်ကြံပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ဘုရင့်လုပ်ဖို့ သူဘက်တော်သား တပည့်တပန်းများနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ကြံစည်နေကြောင်းပါဘုရား။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးသုံးယောက်မှာ သူ့အကြံအစည်ထဲမပါလို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အသက်ကို တောင် စိုးရိမ်နေရကြောင်း ထပ်လောင်း၍ သံတော်ဦးတင်ရကြောင်းပါဘုရား”

“ဒီဘက်က ငလုံးနဲ့ ငပြေထီး တို့ကော ဇချက်ကြီးရဲ့ သံတော်ဦးတင်ချက်ကို ကြားရတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်လှပါ ကြားရကြောင်းပါဘုရား”

“သူ သံတော်ဦးတင်သည့်အတိုင်း မှန်သလား မောင်မင်းများ”

“မှန်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အင်း ဒီအကောင်နဲ့ ဒီအကောင်မ ငါထင်တာထက် မက ရိုင်းပြစော်ကားနေကြမင့်ကို။ ကိုင်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် အမိန့်ချမှတ်မယ်။ ဒီလောက်တောင်ရိုင်းပြတဲ့ ငရွှေသီးနဲ့ သင်းကြံရာပါ တပည့်အားလုံးကို ဒီနေ့နေ့မဝင်ခင် မြို့ပြင်ထုတ် ဓားခုတ်လို့သတ်စေ၊ မည်သူမျှ ငါ့ဘုရင်ကိုယ်တော်မြတ်အား လျှောက်တင်ခွင့်မရှိစေရ။ မည်သည့်မျှမတ်ကမှ ငါအရှင်အား ဖျောင်းဖြ နားချခွင့် မရှိစေရ”

ထိုနေ့ညနေစောင်း နေမဝင်မီ အကျိုးအကြောင်း မှန်

ကန်ရာကို သံတော်ဦးတင်ခွင့် မရရှာသော ပန်းရံဆရာကြီးဦး ရွှေသီးနှင့် တပည့်တပန်းများတို့မှာ ဘုရင်မင်းတားကြီး၏ အမိန့် ဖြင့် လက်မရွံ့အာဏာသား၏ လက်တွင်ကွပ်မျက်ခြင်းခံရလေ သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိဖုရားစောမဲကျီအား ဘုရင်အမိန့် ဖြင့် ရှေ့တော်သို့ သွင်းခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ တောသူမ မိမိကျီ၊ နင်ရဲ့မျောက်မွေးပုံအကြောင်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကောင်းကောင်းကြီးသိရပြီ။ မျောက်မွေးရုံမျှ မက ငါ့ရဲ့ထီးနန်း စည်းစိမ်ကိုတောင် နင်တို့နှစ်ယောက်က လုပ် ကြံမလိုဆိုပါလား။ အတင့်ရဲတဲ့ သဘောကံကောင် မျောက်ထီး ကိုတော့ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ‘မပြန်လမ်း’ကို ပို့လိုက်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ တော့ နင်အလှည့်ပဲ၊ နင့်နဲ့ရွှေသီးဟာ ငယ်ရည်းစား ဟုတ် မဟုတ် မှန်ရာကို အခုသံတော်ဦးတင်စမ်း”

“မှန်လှပါ ငယ်ရည်းစား အမှန်ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား။ သို့ပါသော်လည်း ဘုရားနမကလေးသည် မောင်တော်ဘုရားရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်ကစ၍ မည်သည့် အချိန်ကမျှ သစ္စာတော်ကို မကျူးမလွန်မဖောက်ဖျက်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်ဝံ့ပါတယ်ဘုရား”

“မာယာများတိုင်း နင်လှည့်ပတ်ပြီးတင်တာ ငါယုံရမှာ လား၊ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ တက်မနေနဲ့တော့၊ မိန်း မယုတ် တို့ သွားရာလမ်းကို သွားမြဲတိုင်းသွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်ထားပြီးတော့ ဘာများ နောက် ဆုံး လျှောက်ထားချင်သေးသလဲ ဆိုတာသံတော်ဦးတင်စမ်း”

“မှန်လှပါ၊ ဘုရားနှမတော် အထူးမလျှောက်ထားလို

တော့ပါဘူး။ ပုပ္ဖရွှေသတ္တဝါမှန်သမျှ သေခြင်းတရားကို မလွန် ဆန်နိုင်တဲ့ အတိုင်းယဇုပင် မသေကြရသော်လည်း နောင်အခါ သေကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် သေရမည်ကို မကြောက်တော့ပါ ဘုရား။ ဘုရားနှမတော် ခွင့်ပန်လိုတာ တစ်ချက်က၊ မြောက်ဦး ရွှေမြို့တော်မှာ နှမတော်ကိုအဆုံးမစီရင်ဘဲ၊ နှမတော်ရဲ့မွေးရပ် ဇာတိဖြစ်တဲ့ ကံတိုင်းအတွင်းပြင်ရွာ ‘နားမွေးတော်စေတီ’ အနီး မှာအဆုံးစီရင်စေလိုပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ မယ်မင်း အလိုအတိုင်း ငါ့ကိုယ်တော် မြတ် ခွင့်ပြုတော်မူတယ်”

သို့နောက်ဆုံး အမိန့်တော်ချမှတ်ပြီးနောက်၊ ဘုရင် ကြီးမျက်နှာလွဲတော်မူလေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားစောမဲကျီအပေါ်တွင် အချစ် ကြီးခဲ့သလောက်၊ ကုန်းချောသူတို့၏ စကားကို တဖက်သတ်ယုံ ကြည်ပြီးလျှင် အမျက်ကြီးခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီး အား တရားဓမ္မနည်းလမ်းကျအောင် ယခင်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးခဲ့သော စစ်တကောင်းမြို့စား အမတ်ကြီး ဝိမလလည်း မရှိခိုက်ဖြစ်၏။

မိဖုရားစောမဲကျီသည် တရားပြည့်ဝသော မိန်းမမြတ် အာဇာနည်ဖြစ်၍၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဖြင့် သေရမည့်အရေးပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ မျက်ရည်တစ်ပေါက်မကျ၊ တုန်လှုပ်ချောက် ခြားခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မိမိပြုဖူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို သာ အာရုံပြုကာ ဂုဏ်တော်များကို ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ပရိတ်တော် များကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကိုကုန်လွန်စေ၏။

သို့နှင့်နောက်ဆုံးတွင် မိဖုရားစောမဲကျီအား အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းအတွင်းအပြင်ရွာသို့ အရောက်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ကွပ်မျက်ရန်ကိစ္စကိုမူ လူအများမသိအောင်လျှို့ဝှက်ထားပြီးနောက်၊ သူ၏အလိုအတိုင်း နားမွေးတော်စေတီအနီးရှိ ချောင်းကလေးကမ်းပါးသို့ ကွပ်မျက်ရန် ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံးအချိန်၌ မိဖုရားစောမဲကျီသည် အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု ပြုလေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည်၊ မိမိ၏ကာမပိုင်ဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်မှတစ်ပါး မည်သည့်ယောက်ျားနှင့်မျှ ကျူးလွန်ပျော်ပါးမိုက်မှားဘူးသည် မရှိပါ။ မှန်သော သစ္စာဆိုပါ၏။ ဤသို့ မှန်သောသစ္စာကိုဆိုရခြင်းကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်မ၏ အလောင်းသည် သဘာဝအတိုင်း ရေစုန်ကိုမစီးဘဲ အထက်ရေညာသို့ ဆန်တက်မျောပါ ပါစေသား။”

ကံတိုင်း အတွင်းအပြင်ရွာသူ ပတ္တမြားဒေဝီဘွဲ့ခံ စောမဲကျီမိဖုရားကြီးသည် ဤသို့ဖြင့် ရခိုင်ဘုရင်မင်းဗားကြီး၏ အမိန့်နှင့် ရာဇဝတ်သင့်သော မင်းညီမင်းသားမိဖုရားတို့ကို ကွပ်မျက်သော ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း၊ လည်မျိုတို့ တုတ်ဖြင့်ရိုက်နှက်ကာ ကွပ်မျက်ခြင်း ခံရလေသည်။

ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်ကောင်းသည်မှာ မိဖုရားစောမဲကျီ၏အလောင်းသည် သူ၏အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း အထက်ရေညာသို့ ဆန်တက်၍သွားလေတော့သည်။

ဤအကြောင်းကို ရွှေမြို့တော်သို့ရောက်၍ ထောင်မှူးကြီးနှင့်တကွ အာဇာနည်တို့က ဘုရင်ကြီးအားလျှောက်ထား

ကြသောအခါ၊ ဘုရင်မင်းဗားကြီးလည်း ထိုအခါမှ “ငါသည် သစ္စာရှိသော မိဖုရားအား တစ်ဖက်သားကုန်းချောစကားဖြင့် ကွပ်မျက်မိလေပြီ” ဟုယူကျုံးမရဖြစ်ရတော့၏။ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်လှသော ပတ္တမြားကြီးသည်လည်း၊ မိဖုရားကြီးစောမဲကျီအား ကွပ်မျက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဘုရင်ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။ ဘုရင်မင်းဗားကြီးကိုယ်တိုင်ပင် အချစ်ဆုံးစောမဲကျီမိဖုရားကြီးနှင့်တကွ အဖိုးတန် ပတ္တမြားရတနာကြီးပါ ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ဤစိတ္တဇဝေဒနာဖြင့်ပင် လများမကြာမီ နတ်ရွာစံလွန်တော်မူလေသတည်း။ ။

စာရေးသူ၏ဝန်ခံချက်

ဤပတ္တမြားဒေဝီဘွဲ့ခံ စောမဲကျီမိဖုရား အထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရာ၌၊ ရခိုင်တိုင်း ရမ်းဗြဲမြို့နယ် ကျောက်ချောင်းတိုက် ဓာတ်တောင်ဆရာတော် ဦးမေဓဝတီမှစ၍ အခြားဓေတ်ပညာတတ် ရခိုင်အမျိုးသားများ၊ စန္ဒမာလာလင်္ကာရာဘွဲ့ခံ ရမ်းဗြဲမြို့တောင်ကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားပြုစုတော်မူသော ရခိုင်ရာဇဝင်သစ်ကျမ်း၊ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်း (ပထမတွဲ)နှင့် အခြားသက်ဆိုင်ရာ အကိုးအကားများကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးသားအပ်ပါသည်။

မျောက်သတ်စာ

မျောက်သတ်စာ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၅ နှစ်ခန့်က ဆောင်းဥတု တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် သရက်ခရိုင် ညောင်စင်ရွာခေါ် ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် ကလေးလူကြီး ရွာသူရွာသား သုံးလေး ဆယ်ခန့်တို့သည် တစ်တရာကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလျက် ရှိကြ၏။ ယင်းသည်ကား ထိုရွာများသို့ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်လ လျှင်တစ်ကြိမ်ကျ လှည့်လည်ရောက်ရှိလာလေ့ရှိသော မျောက် ဆရာ “ကိုလက်တို” ဆိုသူ၏ မျောက်ပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။

မျောက်ဆရာမှာ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းကို တံ တောင်ဆစ် အထက်မှ ဖြတ်ထားရသဖြင့် နာမည်အရင်းကို မသိ၍သော်လည်းကောင်း၊ တမင်သက်သက်သော်လည်း ကောင်း၊ “ကိုလက်တို” ဟုအမည်ပေးထားကြ၏။ သူ့မျောက် ကြီးမှာလည်း အရပ်ပုသော ကိုလက်တို၏ ခါးလောက်နီးပါး အရပ်မြင့်၏။ မျောက်ကြီးမှာ ဆရာဖြစ်သူက ထိုင်ဆိုလျှင်ထိုင်၊ ထဆိုလျှင်ထ၊ ကဆိုလျှင်က၊ ခုန်ဆိုလျှင်ခုန် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လုပ်တတ်သော မျောက်လိမ္မာတစ်ကောင်ဖြစ်၍ ပရိသတ်များ အလိုကျ ကောင်းစွာဖျော်ဖြေနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ထိုအခါများက တောလက်ကျေးရွာများတွင် ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲများ နည်းပါးလှသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့မျောက်ပွဲများကိုပင် ကလေး လူကြီးမကျန် အပျင်းဖြေကြည့်ရှုကြရလေသည်။ ဤသို့လျှင် မျောက်ဆရာကိုလက်တိုနှင့်မျောက်လိမ္မာကြီးမှာ စီးပွားဘက်များဖြစ်သည့်အတိုင်း သရက်ခရိုင်အတွင်းရှိ ရွာရိုးတစ်လျှောက်သို့ လှည့်လည်ကာမိမိတို့ ပရိယေသနဝမ်းစာကိုရှာဖွေကြရ၏။ ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းမှ ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း ကိုလက်တို၏ ဒုက္ခိတဘဝနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်လိမ္မာကြီး၏ လိမ္မာမှုနှင့် အက အပြကောင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကရုဏာသက်ကာ တတ်နိုင်သမျှပေးကမ်း ထောက်ပံ့ကြ၏။ ရွာတစ်ရွာ၌ ကိုလက်တိုမျောက်ပွဲလာရောက်သောအခါ ရွာလုံးကျွတ်မျှ ကလေးလူကြီးမကျန် လာရောက်ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။

ထိုနေ့ညနေက ညောင်စင်ရွာတွင် ကိုလက်တိုမျောက်ပွဲကို တစ်နာရီခန့်လျှက်ရှိရာ အချိန်မှာလည်း စပါးပေါ်၍ စပါးရောင်းပြီးစ ငွေရွှင်ချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဖောဖောသီသီပေးကမ်းကြ၏။ မျောက်ပွဲပြီးနောက် ကိုလက်တိုသည် ထိုတစ်နာရီခန့်မျှအတွင်း ရရှိသော မူးစေ၊ မတ်စေ၊ သုံးလေးကျပ်ဖိုးခန့်ကို အိတ်ထောင်ကလေးတစ်ခု၌ ထည့်ပြီးနောက် ရွာမှထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုခေတ်မှာ မူးစေ၊ မတ်စေ၊ ကြေးပြားများ သုံးသော ခေတ်ဖြစ်၍ ထိုအိတ်ထဲတွင် အနည်းဆုံး အကြွေသုံးလေးဆယ်ဖိုးခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ရွာသို့ရောက်လာတက်သော အခြားမျက်လှည့်ဆရာများ၊ မြွေလမ္မာယံဆရာများ၊ အလှူခံများမှာ ရွာမှစုဆောင်းပေး

သော ဆန်များကိုယူလေ့ရှိသော်လည်း ကိုလက်တိုမှာမူ မည်သည့်အခါမျှ ဆန်ကိုလက်မခံဘဲ ငွေဒင်္ဂါးနှင့် ငါးမူးစေ၊ မူးစေ၊ မတ်စေများဖြင့်သာ သူ၏မျောက်ပွဲကို ပြသလေ့ရှိသည်။

မျောက်ပွဲပြီးသောအခါ ကိုလက်တိုသည် ရွာမှမြောက်စူးစူးသို့ထွက်ခွာသွားရာ ညောင်စင်ရွာ၏မြောက်ဖက် အနီးဆုံးရွာမှာ ခရီး ၅ မိုင်ခန့်မျှကွာဝေး၍ ထိုရွာသို့မရောက်မီ ကြားထဲတွင် လူနေအိမ်ခြေဟူ၍ မရှိချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်အချိန်၌ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးတုပ်ပေါနှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိသော ထွန်းခင်ဆိုသူသည် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ထိုင်ကာ ဖိုးလူ၊ စံရ ဆိုသူတို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်လျက်ရှိစဉ်၊ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဝင်လာပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေသော ထွန်းခင်အားအတင်းဝင်ရောက် ကိုက်လေ၏။ မျောက်ကြီးမှာယမန်နေ့က ကိုလက်တို၏မျောက်ကြီးနှင့်တူ၍ မျောက်၏ကိုယ်မှာလည်း သွေးစသွေးနုများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထွန်းခင်မှာ အံ့အားသင့်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှဟစ်အော်ကာ လက်များဖြင့်ကာကွယ်လျက်ရှိ၏။ မျောက်ကြီးမှာခွန်အားဗလအတော်ကောင်း၍ တွေ့ရာနေရာကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ခြင်း၊ လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိရကား အကယ်၍ တစ်ယောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ အရှုံးပေးမည်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ သို့သော် ဖိုးလူမှာ သတိကောင်းသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ မျောက်ကြီး၏လည်ကုပ်ကို နှော့မှနေ၍အတင်း ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းကာ၊ စံရ၏အကူအညီဖြင့်ကြိုး

တစ်ချောင်းကို ယူပြီးလျှင်ခါးကို တစ်ခါတည်း ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။ မျောက်ကြီးကား လွတ်မြောက်ရန် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွာသားများသည် ဆူဆူညံညံအသံများကြားရသဖြင့် ထွန်းခင်တို့လူစုရှိရာသို့ စုရုံးရောက်လာကြပြီဖြစ်ရာ၊ ထိုအထဲတွင် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးတုပ်ပေါလည်းပါလာ၏။ ဦးတုပ်ပေါမှာ အတော်အတန် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ရွာသို့ ကိုလက်တို့၏ မျောက်ကြီးရောက်လာပုံကို လည်းကောင်း၊ မျောက်ကြီး၏ ကိုယ်တွင် သွေးကွက်ဟုယူဆရသော နီညိုရောင် အကွက်ကြီးများကို မြင်ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာကို အတန်ကြာမျှ တွေဝေ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်မျောက်ကြီးသည် သူလာသောလမ်းဖက်သို့ ပြန်၍ပြေးရန် ဖိုးလူ၏လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟေ့ မောင်ဖိုးလူ၊ မျောက်ကြီးက ပြန်ပြေးချင်လို့ အတင်းရုန်းနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဒါနဲ့တူတယ်”

ပြီးတော့ မျောက်ကြီးက တို့ရွာမှာမနေ့ကပြသွားတဲ့ ကိုလက်တို့ မျောက်ကြီးနဲ့တူတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ သူ့မျောက်ကြီးနဲ့တူတာပဲ၊ တောတဲက မျောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“သူ့ခေါင်းနဲ့လက်မှာ ပေနေတဲ့ဟာတွေလဲ သွေးနဲ့တူတယ်ကွဲ့လို့၊ မင်းတို့ကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ထို့အခါမောင်ဖိုးလူနှင့် စံရတို့ နှစ်ယောက်သာမက၊

အခြားရွာသားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကပါ သွေးကွက်များ ဖြစ်သည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ထောက်ခံပြောဆိုကြသည်။

ထို့အချိန်တွင် ထွန်းခင်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းမှထ၍သွားကာ၊ အိမ်ဝတွင် မျောက်ကြီးကိုကိုင်ဖို့ကုပ်ခြစ်သော ဒဏ်ရာများကို နန္ဒင်းများဖြင့် သိပ်လျက်ရှိလေ၏။ မျောက်ကြီးသည် ခါးနှင့်ရင်ပတ်တွင် နောင်ကြိုးများဖြင့် တံထားသော်လည်း၊ ထွန်းခင်ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းရှိရာသို့သွားရောက်ရန် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးတုပ်ပေါက ရွာသားများဘက်သို့ တဖန်လှည့်ပြီးလျှင်

“ဘယ်နဲ့လဲဗျို့၊ ကိုဖိုးသွယ်တို့ ကိုစံမြတို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ဒီမျောက်ကြီးကတော့ မနေ့ကကျုပ်တို့ရွာမှာပြသွားတဲ့ ကိုလက်တို့ရဲ့မျောက်ပဲဗျ။ ပြီးတော့သူ့ကိုမှာသွေးကွက်တွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူလာတဲ့လမ်းအတိုင်း မြောက်ဖက်ကိုပဲ ပြန်ပြေးချင်နေတယ်။ ဒီတော့ကျုပ်စိတ်ထင် မျောက်ဆရာ ကိုလက်တို့ဟာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ ရွာသားတစ်ယောက်ကဝင်၍ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်မလဲ ဦးတုပ်ပေါရဲ့” ဟုပြောလိုက်ရာ အခြားခပ်ရွယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်က “ကြိုးကိုလျှော့ပေးပြီး သူ့နောက်ကလိုက်သွားရင် တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့ဗျ” ဟုဝင်၍ အကြံပေးပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဦးတုပ်ပေါသည် ရွာသူကြီးထံ အကျိုးအကြောင်းသွားရောက်ပြောဆိုကာ၊ ရွာသားဆယ်ယောက်ခန့် ကိုစုရုံးခေါ်ယူပြီးလျှင်၊ ၎င်းတို့အား ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များကို ယူစေခဲ့လေသည်။ မျောက်ကြီး၏ နောက်သို့လိုက်ရန် စီစဉ်လေ

၏။ ထိုနောက်မျောက်ကြီးအား ခိုင်ခန့်သောကြိုးတစ်ချောင်း ဖြင့် ခါးကိုထပ်မံချည်စေပြီးသော် ကြိုးကို လျော့ပေးလိုက်ရာ မျောက်ကြီးသည် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးသွားပြီးနောက်၊ ရွာတံခါးမှထွက်ကာ မြောက်စူးစူးသို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွား လေ၏။ ဦးတုပ်ပေါနှင့်တကွရွာသားများပါ မျောက်ကြီးနောက် မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ထိုသို့ လိုက်သွားကြရာ ခရီးနှစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင် မျောက်ကြီးကပြသည့်အတိုင်း ကိုလက်တို့၏ အလောင်းကိုတူး ဖော်ရရှိသည်ဆို၏။ အလောင်း၏ဦးခေါင်း၌ ဒဏ်ရာများ လည်းတွေ့ရှိရသည့်အပြင် ၎င်း၌ပါရှိသည်ထင်သော ပစ္စည်း များကိုလည်း အနီးအနားတွင် တစုံတရာမတွေ့ရသောကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်က ၎င်း၏ငွေများကိုယူပြီးလျှင် လူကို သတ်၍ မြှုပ်ထားဟန်တူသည်ဟု အကြောင်းအားလျှော့စွာထင် ရ၏။ ရဲအရာရှိများကလည်း ဤအတိုင်းပင် ယူဆပြီးနောက် မျောက်ကိုက်ခံရသော ထွန်းခင်အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး လျှင် ထွန်းခင်အား ဖမ်းဆီးပြီးတင်ပို့သော အမှုဖြစ်၏။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ အမှုကိုကျွန်ုပ်တို့ ရုံးသို့မတင်ပို့မီ ရဲအရာရှိများက ဤအမှုနှင့်ပတ်သတ်၍ တွေ့ရှိ ရသော အကျိုးအကြောင်း အခြေခံအချက်အလက်များ ဖြစ်လေ သည်။ ဤအမှု၌ အခြားသောသက်သေခံ ပစ္စည်းများအပြင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသော မျောက်ကြီး တစ်ကောင်ကိုလည်း သက်သေခံ အဖြစ်ဖြင့်တင်ပြလေရာ ဤအမှုမျိုးကို နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်မျှ ကျွန်ုပ်၏လုပ်သက်အတွင်းတွင် မတွေ့ဘူး သေးချေ။ အမှု၏ အကျိုးအကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်

သိရှိနိုင်စေရန်လည်းကောင်း၊ သက်သေခံချက်များ၌ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဒေအချက်အလက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ယူဆချက် ကိုလည်း ကောင်း၊ စာဖတ်သူများ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်စေရန် အရေးကြီး သော သက်သေတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တို့၏ အစစ်ခံချက် များကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် ရေးသားဖော်ပြမည်ဖြစ်ပါ သည်။

ရွာသူကြီးဦးဆိတ်ကောင်း၏ထွက်ချက်

ကျွန်တော်သည် သရက်ခရိုင် ညောင်စင်ရွာမှ ရွာသူ ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဦးတုပ်ပေါသည် ကျွန်တော်၏ ဆယ်အိမ် ခေါင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်အထင် လွန်ခဲ့သော ၁၅ရက်လောက် က ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးတုပ်ပေါသည် ကျွန်တော်အိမ်သို့ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် အရေးတစ်ကြီးလာရောက်ကာ အောက်ပါ အတိုင်းပြောဆိုပါသည်။

သူနှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေသော ထွန်းခင်သည် နံနက်စောစော အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ စံရ ဖိုးလူတို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေစဉ် မျောက်တစ်ကောင်သည် လမ်းပေါ်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ထွန်းခင်ကို အတင်း ဝင်ရောက် ကိုက်ဖဲ့ကြောင်း။ ထွန်းခင်က အံ့အားသင့်လျက်ရှိ စဉ် ဖိုးလူမှာ လက်မြန်သဖြင့် မျောက်ကြီးကိုအတင်းဝင်ရောက် ဖမ်းကာ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်သောကြောင့် ထွန်းခင် သက်သာရာရသွားကြောင်း။ ထိုအခါ ရွာသားများ သည် ထွန်းခင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၍ ပိုင်းအုံကြည့်ရှု လျက်ရှိရာ မျောက်ကြီးသည်သူလာသော လမ်းဘက်သို့သာ

အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိသဖြင့် သူတို့အားလုံးပင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကြကြောင်း။ သို့ဖြင့် မျောက်ကြီးမှာ ယမန်နေ့က မျောက်ပွဲပြသွားသော ကိုလက်တို၏ မျောက်ကြီးဖြစ်သည့်ပြင် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းနှင့်လက်များ၌လည်း သွေးကွက်နှင့်တူသော နီညိုရောင်အကွက်ကြီးများကိုတွေ့ရသဖြင့်ပို၍ မသင်္ကာမကင်း ရှိလာကြကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ မျောက်ကြီးပြေးသွားရာဘက်သို့ ရွာသားများ စုရုံးခေါ်ယူပြီးလျှင် လိုက်ပါလိုကြောင်း ကျွန်တော် အားပြောပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် စံရ၊ ဖိုးလူအပါအဝင် ကိုဖိုး သွယ်၊ ကိုစံမြ၊ ကိုအေးမောင်၊ မောင်သာဇံတို့ကို ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်စေလျက် သူ့အလိုရှိသည့်အတိုင်း ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးတုပ်ပေါ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရန် အမိန့် ပေးလိုက်ပါသည်။

သူတို့လိုက်ပါသွားပြီးနောက် မွန်းတည့်ချိန်လောက် တွင်မှ ပြန်ရောက်လာရာ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ မျောက်ဆရာ ကိုလက်တို၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရပြီးဖြစ် ကြောင်း၊ အလောင်း၏ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာများတွေ့ရ ကြောင်း၊ ယခုအခါအလောင်းကို ကိုအေးမောင်နှင့် ကိုသာဇံတို့ အား အစောင့်ထားခဲ့၍ မိမိအားပြောကြားရန်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ စီမံမည်ကို သိရရန် ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါ သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး လျှင် ကျောက်အိုးရွာသို့ လူလွတ်၍ အလောင်းတင်ရန် ထမ်းစင် တစ်ခုကိုအမြန်ပြုလုပ်စေပြီးသော် သရက်မြို့ဆေးရုံသို့အလောင်း

ကို ပို့လိုက်ပါသည်။ ဦးတုပ်ပေါ်ကို ခေါင်းဆောင်စေ၍ မောင် စံရ၊ မောင်ဖိုးလူ၊ မောင်အေးမောင်တို့ကိုလည်း ၎င်းတို့နှင့် အတူလိုက်ပါရန် ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုလက်တို အလောင်း တွေ့ရပုံကို ကျွန်တော်ထက် ဦးတုပ်ပေါ်က အသေးစိတ်ပို၍ အစစ်ခံနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးတုပ်ပေါ်၏ အစစ်ခံချက်

ကျွန်တော်သည် ညောင်စင်ရွာတွင် သူကြီးဦးဆိတ် ကောင်း၏ လက်အောက် အမှုထမ်းလျက်ရှိသော ဆယ်အိမ် ခေါင်းဖြစ်ပါသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသောနေ့ နံနက်စောစောအိမ် ၌ ကျွန်တော်၏ဇနီးနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက် လျက်ရှိစဉ်၊ ထွန်းခင်(တရားခံ) အိမ်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူအသံ ကြားရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ၊ ထွန်းခင်က မလှမ်းမ ကမ်းတွင်ရပ်လျက်၊ စံရနှင့်ဖိုးလူတို့က မျောက်ကြီးတစ်ကောင် တစ်ကောင်အား ကြိုးနှင့်ခါးမှာချည်သိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။ မျောက်ကြီးသည် ထွန်းခင်အား အတင်းလိုက်၍ကိုက် နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ကြိုးစကို အတင်းလိုက်၍ ကိုက် နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ကြိုးစားကိုအတင်းဆွဲထားရပါ သည်။ ထိုအချိန်၌ ရွာသား ၃-၄ ယောက်ရောက်လာရာ၊ ၎င်း တို့အထဲတွင် ကိုဖိုးသွယ်၊ ကိုစံမြတို့ပါ ပါသည်။ မျောက်ကြီး မှာအခင်းဖြစ်ပွားမီတစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် မျောက်ပွဲ ပြသွားသော ကိုလက်တို၏ မျောက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရပါ သည်။

မျောက်ကြီးသည် ရွာတံခါးဘက်သို့ အတင်းရုန်းကန်

ပြေးသွားလျက်ရှိသည့်ပြင်၊ ၎င်း၏ဦးခေါင်းနှင့်လက်များတွင်လည်း သွေးစသွေးနန့်တူသော အကွက်များကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ပို၍သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သူကြီးဦးဆိတ်ကောင်း ထံသို့ သွားပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ကိုဖိုးသွယ်၊ ကိုစံမြ၊ ကိုအေးမောင်၊ ကိုသာဇံတို့ကို ထည့်လိုက်ပါသည်။ စံရနှင့်ဖိုးလူမှာ မျောက်ကိုချည်ထားသော ကြိုးစကို ကိုင်၍ ရှေ့မှသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာမှထွက်ခဲ့ရာ၊ မျောက်ကြီးသည် မြောက်စူးစူးသို့ သွားသော ခြေလျင်လမ်းကလေးအတိုင်း ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ကြရပါသည်။

ခရီးမိုင် ၂ မိုင်ခန့်ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့မှာ အတော်အတန်မော့ပန်းလျက် ခေတ္တရပ်နားမည်ပြုသော်လည်း၊ မျောက်ကြီးသည်မရပ်မနားဘဲ ကျွန်တော်တို့အားကြိုးစကိုအတင်းဆွဲ၍ ခေါ်နေသဖြင့် ဆက်လက်သွားကြပါသည်။ ရှေ့သို့ မိုင်ဝက်ခန့် ရောက်သောအခါ ကသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ရောက်လာ၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ ခေတ္တနားကြမည်အပြုတွင် မျောက်သည် လမ်းမပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းနံဘေးရှိ တောစပ်ကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ ကြိုးစကိုဆွဲ၍ ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှိကလေးနှင့်တူသည့် မြေနိမ့်ဘက်သို့ လိုက်သွားရပြန်ပါသည်။ ကိုက် ၃၀-၄၀ ခန့် မြေနိမ့်တောစပ်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ မျောက်ကြီးသည် မြေများပူနေသော နေရာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မြေကြီးကို လက်များဖြင့် အတင်းကုတ်ခြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရပ်ကြည့်နေသောအခါ၊ မျောက်ကြီးသည်ကျွန်တော်တို့ထံတဖန်လာရောက်ကာ၊ ကျွန်တော်ပုဆိုးစကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုးလူပုဆိုးစကိုလည်းကောင်းအတင်းဆွဲငင်နေပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့လည်းရိပ်မိလာ၍ မြေပုံမှ မြေပွများကိုလှံများဖြင့်ထိုးစွ၍ လည်းကောင်း၊ ဓားချွန်များဖြင့် တူး၍လည်းကောင်း၊ သစ်ကိုင်းများကို တူးရွင်းကဲ့သို့ ချွန်ထက်အောင်ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း တူးဖော်ကြရာ တစ်တောင်ခန့်မျှတူးမိသောအခါ လူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်ပေါ်လာပါသည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့် ဆက်လက်တူးရာတွင် ဦးခေါင်းတစ်လုံးပေါ်လာ၍ အလောင်းမှာလက်ဝဲဘက်လက် ပြတ်နေသော မျောက်ဆရာကိုလက်တို၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရပါတော့သည်။

အလောင်းမှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာများတွေ့ရ၍ သွေးများလည်း အင်္ကျီအဝတ်အစားများတွင် စွန်းထင်ပါသည်။ သဲများမြေကြီးများနှင့် ရောနှောနေပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်နှင့်ကိုသာဇံတို့အား အစောင့်ထားပြီးလျှင် ရွာသို့ချက်ချင်းပြန်လာ၍ သူကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါသည်။ ထို့နောက်သူကြီးလိုက်လာပြီးလျှင် ကျောက်အိုးရွာသို့ လူလွတ်အကူအညီတောင်းပြီးနောက်၊ ထမ်းစင်တစ်ခုပြုလုပ်ကာ အလောင်းကိုသရက်မြို့ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရပါသည်။ အလောင်းတွေ့ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှသာဖြစ်ပါသည်။

ထို့နေ့ညနေ၌ပင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရဲအရာရှိများ ရောက်ရှိလာ၍ သူကြီးအိမ်တွင် ကျွန်တော်အား ထပ်မံစစ်ဆေးရာ ရုံးတော်တွင်ယခုထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် မျောက်ကုတ်ခံရသူ ထွန်းခင်အား သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည်ဆိုကာ ထွန်းခင်အားဖမ်းဆီးပါသည်။ ထွန်းခင်အိမ်သို့ ရဲအရာရှိများ သွားရောက်ရှာဖွေသောအခါ၌လည်း သက်သေအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ပါရပါသည်။ ဤသို့ရှာဖွေသောအခါ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်း ထင်းရှူးသေတ္တာအတွင်းမှ လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ထားသော မူးစေ့၊ မတ်စေ့ငါးမူးစေ့ စုစုပေါင်း ၅၃ကျပ်ခွဲကို တွေ့ရသဖြင့် ရဲအရာရှိများက သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။ ထိုပြင် ထွန်းခင်၏ အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်တည်တွင် သွေးကွက်နှင့်တူသော အကွက်များတွေ့ရ၍ အင်္ကျီကိုလည်းအိမ်ခေါင်မိုးတန်း၌ ထိုးထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ထိုပစ္စည်းကိုလည်း ရဲအရာရှိများက သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။

ဖိုးလူနှင့်စံရတို့ထွက်ချက်

ဖိုးလူနှင့်စံရတို့ထွက်ချက်မှာ ထိုနေ့နံနက်က သူတို့သည် ထွန်းခင်၏အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထွန်းခင်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေစဉ်၊ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ခုန်တက်လာပြီးနောက် ထွန်းခင်အားကိုက်ပုံ၊ လက်သည်များနှင့်ကုတ်ခြစ်ပုံ၊ ဖိုးလူက မျောက်ကြီးကိုအတင်းဝင်၍ ဖမ်းပြီးလျှင် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ချည်ထားရပုံ၊ မျောက်ကြီးသည် ထွန်းခင်အပေါ်တွင် သဲသဲမဲမဲ အခဲမကျေနိုင်သကဲ့သို့ရှိနေပုံ၊ ထိုနောက်ကြိုးစကို အတင်းဆွဲပြီးလျှင် ရွာတံခါးဆီသို့ သွားရန် အတင်းရုန်းကန်နေပုံများနှင့်တကွ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးတုပ်ပေါ်နှင့်အတူ လိုက်သွားပြီးနောက် ရွာနှင့် ၂ မိုင်ကျော်

ကျော်ခန့်အရောက် ကသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အနီးမှ ရှိထဲတွင် မျောက်ဆရာ ကိုလက်တို့အလောင်းတွေ့ရပုံများကို ထွက်ဆိုကြလေသည်။

အခြားသက်သေများမှာ အလောင်းကိုရှာဖွေရာတွင် လိုက်ပါသွားသူများ၊ အလောင်းကိုဆေးရုံသို့ပို့ဆောင်ရာတွင် လိုက်ပါသွားသူများဖြစ်၍ အရေးမကြီးလှပေ။

ရဲအဖွဲ့မှ နောက်ဆုံး တင်ပြသော သက်သေမှာ နွားကျောင်းသား မောင်စိန်ဆိုသူ သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွာတွင်ကိုလက်တို့ မျောက်ပွဲပြသောနေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန်လောက်၌ သူသည်ရွာမြောက်ဖက်တံခါးမှ နွားများကိုစားကျက်မှပြန်သွင်းလာစဉ် ထွန်းခင်(ယခုလူသတ်တရားခံ)သည်လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ကာရွာ၏မြောက်ဖက် လမ်းကလေးအတိုင်း မြောက်ဖက်ဆီမှခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရကြောင်း ထွက်ဆို၏။ ၎င်း၏သက်သေခံချက်မှာ တရားခံ၏ အပြုအမူအသွားအလာများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်မိအောင်ပြုလုပ်ပေးသည့် 'ကွင်းဆက်' တစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာဝန်မစ္စတာဘားနတ်(ဒ်)၏ထွက်ချက်

မစ္စတာဘားနတ်(ဒ်)က မိမိသည် ဤအမှုတွင် သေသူကိုလက်တို့ ဆိုသူ၏အလောင်းကို စစ်ဆေးရကြောင်း။ အလောင်း၏ဦးခေါင်းနက်စေ့တွင် ၄-၃ လက်မခန့်ကွဲနေသည့် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရပြီးလျှင် ၎င်းမှာနောက်ဖက်မှနေ၍ တုံးသောလက်နက်တစ်ခုဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက်သောဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း။ အောက်ခြေမှ သွေးများသည် ဦးနောက်

အတွင်းသို့ တစ်လက်မလေးပုံ သုံးပုံခန့်ဝင်သွားကြောင်း။ ဤ
ဒဏ်ရာကြီးမှာ ခွန်အားဗလကောင်းသော သူတစ်ယောက်ကို
ပင် သူတစ်ယောက်ကိုပင် တစ်ချက်တည်းနှင့် သေစေနိုင်
ကြောင်း။ ဦးခေါင်း ရှေ့နဖူးထိပ်တွင်လည်း အခြားဒဏ်ရာလေး
နှစ်ခု တွေ့ရသေးရာ ယင်းတို့မှာသေသူသည်နောက်မှ ရိုက်
လိုက်သောအရှိန်ဖြင့် ရှေ့သို့လဲကျသွားစဉ် ကျောက်ခဲကဲ့သို့
မာကြောသော အရာတစ်ခုဖြင့် ထိခိုက်မိ၍ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။
အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ကိုယ်ထဲရှိအသံ၊
နှလုံး၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ်စသည် မည်သည့်အင်္ဂါ အစိတ်
အပိုင်းတွင်မှ ရောဂါမရှိသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း။ အလောင်းကို
တွေ့ရသောအချိန်၌ ထိုသူသေဆုံးသည်မှာ နာရီပေါင်း ၃၀နှင့်
၄၀ အတွင်းရှိနေပြီဖြစ်သည်ဟု မိမိယူဆကြောင်း ထွက်ဆိုလေ
သည်။

ဆေးစာသက်သေခံ

ရန်ကုန် ဓာတုဗေဒဌာနမှ ထင်မြင်တွေ့ရှိချက်အရ
တရားခံ၏ ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ သွေးနှင့်မျောက်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်
ခြောက်သွေ့နေသည့်သွေးမှာ လူသွေးဖြစ်၍ အခြေခံဒြပ်စင်
ရောစပ်ပုံချင်း တူညီသဖြင့် လူတစ်ယောက်တည်း၏သွေးဖြစ်
သည်ဟု ဆိုရပေမည်ဟု ရေးသားပါရှိပါ၏။

မျောက်ဆရာကိုလက်တိုကို သတ်မှုနှင့် ညောင်စင်ရွာ
မှ ထွန်းခင်ဆိုသူအား တရားခံဖြင့်ဆွဲဆိုသောအမှုမှာ ကျွန်ုပ်ရုံး
သို့ရောက်လာ၍ စစ်ဆေးရ၏။ ကျွန်ုပ်ရုံးမှာ လူသတ်မှုများကို
စစ်ဆေး၍ အပြစ်ပေးနိုင်သောရုံးမဟုတ်ချေ။ မူရင်းအမှုကိုသာ
စစ်ဆေး၍ သက်သေမခိုင်လုံက တရားရှင်လွတ်ပစ်နိုင်သည်။

ခိုင်လုံက အထက်ရုံး (စက်ရှင်တရားသူကြီး) သို့တင်ပို့ရ၏။
သရက်မြို့ဒီစကြိတ်နှင့် စက်ရှင်တရားသူကြီးကသာ အပြစ်ပေး
ပိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

အထက်ပါအမှု ဖြစ်ပျက်ပုံ အကျိုးအကြောင်းနှင့်တကွ
သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ရဲဘက်မှစွဲဆိုထားသော
တရားခံအပေါ်တွင် သက်သေတွက်ချက် လုံလောက်သည်မလုံ
လောက်သည်ကို အောက်ပါအချက်အလက်များအရ တစ်ခုပြီး
တစ်ခုခွဲခြား၍ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

ယင်းအချက်အလက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါ
လေသည်။

(၁) ကိုလက်တို၏ မျောက်ကြီးသည် လူသုံးယောက်
ထိုင်သည့်အနက် ထွန်းခင်(တရားခံ)ကိုမှ ရွေး၍ကိုက်ဖဲ့ကုတ်
ခြစ်ခြင်း။

(၂) မျောက်ဆရာ ကိုလက်တိုသည် ရွာမြောက်ဖက်
သို့ထွက်သွားခြင်းနှင့် ထိုနေ့နေဝင်ရီသရောအချိန်တွင် တရားခံ
အား မြောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာသည်ကို နွား
ကျောင်းသားကလေး မောင်စိန်က မြင်လိုက်ခြင်း။

(၃) တရားခံ၏ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်တည်းပေါ်တွင်
လူသွေးများတွေ့ရ၍ ထိုသွေးနှင့် မျောက်၏ကိုယ်ပေါ်မှတွေ့
ရသောသွေးမှာ လူတစ်ယောက်တည်း၏ သွေးဖြစ်သည်ဟု
ဓာတုဗေဒဌာနက တွေ့ရှိထားခြင်း။

(၄) တရားခံသည် သွေးများစွန်းပေနေသော အင်္ကျီတို
ထားရိုးထားစဉ် နေရာမျိုး၌မထားဘဲ၊ အိမ်ခေါင်းမိုး ပေါ်လုံး
တန်းအောက်တွင် ထွေးလုံးထိုးထားသည်ကိုတွေ့ရှိခြင်း။

(၅) ထိုအတွက်တရားခံသည် ယင်းပစ္စည်းကိုလူမမြင် နိုင်အောင် လုံခြုံစွာသိမ်းဆည်းထားဟန်ရှိခြင်း။

(၆) ထိုအကျိုးမှာ အပြာရောင်ရုပ်အင်္ကျီဖြစ်၍ ထိုအင်္ကျီ မျိုးကို တရားခံဝတ်ကြောင်း သက်သေများက ထွက်ဆိုခြင်း။

(၇) တရားခံ၏အိမ်အတွင်းရှိ နောက်ဖေးခန်းမှ ထင်း ရူးသေတ္တာအဟောင်းထဲမှ ဒဂုံ၊ မူးစေ၊ မတ်စေများ ၅၃ ကျပ် ခွဲဖိုးတွေ့ရှိခြင်း။

(၈) မျောက်ဆရာ ကိုလက်တိုသည် ဆန်နှင့်အခြား ပစ္စည်းများကိုမယူဘဲ၊ သူ၏မျောက်ပွဲအတွက် ဒဂုံ၊ မူးစေ၊ မတ်စေ စသောငွေများကိုသာယူခြင်း။

(၉) မျောက်ကြီးသည်၎င်း၏ သခင်အလောင်းရှိရာသို့ လိုက်လံ ပြသသည်ဟုသော ထွက်ချက်မှာ ယုံမှားသံသယရှိရန် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိပေ။

အထက်ပါ အချက် ၉ ချက်ကို ကျွန်ုပ်သည် ယထာ ဘူတကျသောနည်းဖြင့် လေးနက်စွာစဉ်းစားခဲ့၏။ တရားခံ သည်ကျွန်ုပ်ရုံးမှ စက်ရှင်ရုံးအထိ ဤကိစ္စတွင် တစုံတရာမသိ ရကြောင်းဖြင့်ဘူးကွယ်လျက်၏။ ဖိုးလူနှင့်စံရတို့သည်သူ့အား ယခင်ကရန်ညှိုးရှိသဖြင့် တမင်သက်သက်လိမ်လည် ထွက်ဆို ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အစစ်ခံ၏။ မူးစေ၊ မတ်စေ၊ ငွေငါးဆယ် ကျော်ဖိုးမှာ သူစုဆောင်းထားသော ငွေများဖြစ်သည်ဟု အစစ်ခံ ၏။

ကျွန်ုပ်၏ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ယင်းသက်သေခံချက် များသည် ဤအမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း အချက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုသည် တစ်ခုအပေါ်၌ တစ်ခုအညမည

သဘောတရားဖြင့် အကျိုးပြုလျက်ရှိသောကြောင့် အလွန်ကွင်း ဆက်ကောင်းသော သက်သေခံချက်ပင် ဖြစ်သည်ဟုယူဆရ ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ထွန်းခင်မှာ တရားခံအစစ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဤလူသတ်မှု၌ တရားခံ ထွန်းခင်မှ လွဲ၍ အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တရား ဖြစ်နိုင်ရန် လမ်းမရှိပေ။ အထက်ပါ အချက် ၉ ချက်ကိုမည့် သည့် ရှုထောင့်ကပင်ကြည့်စေ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ တရားခံထွန်းခင်အပေါ်၌သာ ပြန်၍သတ္တုကျပေ လိမ့်မည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထွန်းခင်၏အပြာ ရောင်ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက်၊ မျောက်ဆရာ ကိုလက်တိုကိုသတ်၍ မူးစေ၊ မတ်စေများကို ယူပြီးလျှင်၊ ထွန်း ခင်မသိစေဘဲ ၎င်းအိတ်ထဲတွင် ဝက်ထား၍ တစ်နေရာသို့ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင်သည်ဟု ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးတောစဉ်း စားမည်ဆိုလျှင်လည်း သဘာဝကိုကျော်လွန်ပြီးလျှင် အတွေး ခေါင်၍ စဉ်းစားမှသာလျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း၊ အထက်ပါအချက်ကြီး ၉ ချက်၏တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆက်စပ်ပုံ၊ အကျိုးပြုပုံ၊ တစ်ခုစီရှင်း လင်းရေးသားပြီးလျှင် “အမှုမှာ၊ သက်သေထွက်ချက်များပြည့် စုံ၍ စွဲဆိုတင်ပို့သင့်ကြောင်း” မှတ်ချက် ရေးသားပြီးလျှင်၊ ဒီ စကြိုတ်စက်ရှင်ရုံးတော်သို့ တင်ပို့လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ယူဆချက်မှာ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်၏အ ကောင်းဆုံးသော၊ ထင်မြင်ချက်ကို အသုံးပြုကာ ဆုံးဖြတ်လိုက် ရသည့်အတွက် တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် တာဝန်ကျေ

ပြန်ပေါ့ဟု ရိုးသားစွာ ထင်မြင်မိပါကြောင်း။

မှတ်ချက် ။ ။ အထက်ရုံးတော်မှ ထွန်းခင် အပေါ်
ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ကျခံစေရန် အမိန့်
ပေးလိုက်လေသည်။ ။

လက်ထွေ့သင်ခန်းစာ

အကြင်လင်မယား ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးသော အိမ်
ထောင်သည်တို့မှာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဝ စူးရှနက်နဲသော ချစ်ခြင်းဖြင့်
တူညီစွာချစ်ခင်ကြမှသာလျှင် ထိုအိမ်ထောင်သည် အရှည်
သဖြင့် ခိုင်မြဲတည်တံ့ပေမည်။ သို့သော် ဤမျှနှင့်ပင်မပြီးသေး
ချေ။ တာရှည်လေးမြင့်စွာ တည်တံ့ရေးမှာ လင်ယောက်ျား၏
အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်နှင့်တကွ ဇနီးဖြစ်သူ၏ စည်းစနစ်
ကျနသော အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းမှုတို့အပေါ်၌လည်း တည်
ရှိသေး၏။ ယောက်ျားခေါင်းဆောင်သော အိမ်ထောင်၌သော်
လည်းကောင်း၊ မိန်းမခေါင်းဆောင်သော အိမ်ထောင်၌သော်
လည်းကောင်း၊ နှစ်ဦးနှစ်ဝ ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခြင်းမရှိကြဘဲ၊
မိမိတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးတာဝန်ကို အသီးသီးကျေပြန်စွာ ထမ်း
ဆောင် နိုင်ကြမှသာလျှင်၊ ထိုအိမ်ထောင်၏တည်တံ့ရေးမှာ
သာ၍ပင်စိတ်ချရပေ၏။

ယခု ရေးသား ဖော်ပြအံ့သော ဝတ္ထုကလေးမှာ
ယောက်ျား ခေါင်းဆောင်သော အိမ်ထောင်ကလေးဖြစ်၍ ဇနီး
ဖြစ်သူက အိမ်တွင်းမှ ဝတ္တရားများကိုသာ ဆောင်ရွက်ရသော
အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးဖြစ်လေသည်။

၅၁။ လမ်းရှိ တိုက်တစ်တိုက်၏ အလယ်ထပ် အတော် အတန်သပ်ရပ်သော အခန်းတစ်ခန်း၌ မောင်သိန်းတင်နှင့် မရင်မေဆိုသူ ဇနီးမောင်နှံတို့ နေထိုင်လျက်ရှိကြရာ မောင်သိန်းတင်မှာ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် လခ ၄၅၀/-မျှရရှိသော အယ်ဒီတာတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

မောင်သိန်းတင်မှာ အသက် ၂၀ က၊ မရင်မေနှင့်လူကြီးချင်းစေ့စပ်အကြောင်းပါခဲ့ရာ၊ လူပျိုဘဝ၌ရှိနေစဉ်ကပင်အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းမရှိသော လူရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား မရင်မေမှလွဲလျှင် ကမ္ဘာပေါ်၌အခြားမိန်းမ မရှိသလောက် စိတ်တွင်မှတ်ယူခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ မရင်မေမှာလည်း မောင်သိန်းတင်နှင့် လက်ထပ်စဉ်က အသက် ၁၈ နှစ်သာရှိသေး၏။ မိဘများမှာ အထက်တန်းအရာရှိများဖြစ်သည့်အလျှောက် ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေး၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းမှု၌ လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အိမ်မှုကိစ္စကိုမျှ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်လေ့မရှိဘဲ၊ အစေခံများနှင့်သာ လွဲထားတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအလေ့အကျင့်ကို အမွေအားဖြင့်ရရှိခဲ့သော မရင်မေမှာ ယခုအိမ်ထောင်ပြုပြီးသောအခါ၌လည်း အိမ်မှုကိစ္စများကို ပီပီရီရီဆောင်ရွက်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ယခုကဲ့သို့ ငွေကြေးရှားပါး၍ အစားအသောက်ဈေးတက်သောခေတ်၌ အစေခံတစ်ယောက်ထားရှိရန် ခဲယဉ်းရကား၊ မရင်မေသည် မိဘအိမ်တွင် နေစဉ်ကရရှိခဲ့သမျှသော ဗဟုသုတကလေးကိုသာ အသုံးပြုလျက်၊ အထိုက်အလျှောက် ဖြစ်သလိုနေထိုင်တက်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား လင်ယောက်ျားလုပ်ကိုင်ရရှိသော လခကလေးများမှာ စည်းကမ်းကျနစွာဖြင့် ခြီးခြံစွာ အသုံးပြုမည်ဆိုက လောက်လောက်ငငဖြစ်

ထိုက်ပါလျက်၊ မီးဖိုဆောင်၏ လစ်ဟင်းမှုကြောင့်လည်း ကော်င်း၊ မရင်မေ၏ ဖျှင်းရိမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ချွေတာရေးကို နားမလည်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်လနှင့်တစ်လအလျှင် မမှီနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

မောင်သိန်းတင်မှာ ညနေအလုပ်မှ ပြန်လာသောအခါ သာယာသောအိမ်နှင့် ပြုံးရွှင်သောဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို တွေ့ရမည့်အစား မဆေးကြောရသေးသော အိုးခွက်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော မီးဖိုကိုလည်းကောင်း၊ စုပုံလျက်ရှိသော အဝတ်ဟောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်းတွင်ပြန်ကျနေလျက်ရှိနေသော အမှိုက်သရိုက်များကိုလည်းကောင်း၊ တွေ့ရသဖြင့် အမောပြေမည့်အစား သက်ပြင်းချမိ၏။

လခထုတ်သောနေ့တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် မောင်သိန်းတင်သည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ မီးဖိုတွင်မီးမွှေးနေသော ဇနီးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်သိန်းတင်လည်း မီးခြစ်ဆံ၊ သစ်ရွက်ခြောက်၊ စက္ကူစုပ်များဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိသော ဧည့်ခန်းကို အမှိုက်လှဲပြီးလျှင် အဝတ်ဟောင်းများကို ထောင့်တစ်ထောင့်၌ စုပုံထားပြီးနောက်၊ ငွေ ၅၅၀ ပါသောစာအိပ်ကို မရင်မေလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။

“ငွေ ၁၀၀ တောင်ပိုနေပါကလား၊ လခတိုးလို့လား”

“မတိုးပါဘူးရင်ရဲ့၊ ဒီလခနဲ့ မလောက်ဘူး ပြောလေတော့၊ တစ်ခြားသတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်နဲ့ ဂျာနယ်တိုက် တစ်တိုက်ကို ဆောင်းပါးရေးပေးတဲ့အတွက် အပိုရလာတယ်”

“ဒါလဲ မလောက်သေးဘူး မောင်ရယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အရင်လတည်းက ရင်ရင် ပိုးအကျီအသစ် တစ်ထည် ချုပ်လိုက်တယ်။ ဒီလထဲမှာလည်း သရက်ထည် လုံချည်ထပ် ဝယ်သေးတယ်”

“ရင်ရင်မှာ ပိုးအကျီအသစ်အရှိသားပဲ၊ ပြီးတော့ အိုဗာ ကားလုံချည် ဝယ်ပြီးတာလဲ ဘာကြာသေးလို့”

“ပိုးအကျီကတန်းပေါ်တင်ထားတာ မသိမ်းမိလို့ကြွက် ကိုက်သွားပြီမောင်ရဲ့”

“သရက်ထည်လုံချည်ကကော”

“အဲဒီလုံချည်ကလေးလဲ တစ်နေ့ကရေစက်မှာ ရေချိုး ပြီးမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပျောက်သွားတယ်”

“ဟင်”

“ဟင်မလုပ်နဲ့ မောင်၊ ရင်ရင်တို့အိမ်မှာ အစေခံတွေ ဘာတွေထားနိုင်တာ မဟုတ်တော့ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်ရ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ့်ချက်ရနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ မေ့လျော့ပြီး ကျန် ရစ်တာပေါ့မောင်ရဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ရင်ရင်ရယ်။ ရင်ရင် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ တွေဟာ စည်းကမ်းမရှိသေးပါဘူး”

ထို့အချိန်၌ စားပွဲပေါ်တွင် မှေးမှိန်စွာ တောက်လျက်ရှိ သော ရေနံဆီမီးခွက်ကလေးသည် တမှိတ်တုတ်တုတ် တောက် လျက်ရှိနေရာမှ ငြိမ်းသွားလေ၏။

“မီးခွက်များ ရေနံဆီထည့်ပါဦး ရင်ရင်ရယ်”

“ဪ အခုမှ သတိရတယ်၊ ရေနံဆီကုန်နေတယ်၊ လမ်းထိပ်က ကုလားဆိုင် သွားဝယ်ပေးစမ်းပါဦး မောင်”

မောင်သိန်းတင်သည် ရေနံဆီပုလင်းကိုယူကာ လမ်း

ထိပ်သို့သွား၍ ရေနံဆီ ၁ ပုလင်းကို ၁ ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ခဲ့လေ ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မှောင်နှင့်မဲမဲ ရှိနေသဖြင့် မရင်မေသည် ရေနံဆီမီးခွက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် အောက်ခန်းသို့ သွား၍ ရေနံဆီထည့်မည်ပြုရာ၊ လက်ဘက်ရည်ပန်းကန်များကို မှောင်ထဲတွင် ဝင်၍တိုက်သဖြင့် ပန်းကန် ၂ လုံးကွဲသွားလေ၏။

“မီးခြစ်မရှိဘူးလား ရင်ရင်”

“မရှိဘူး ကုန်နေတယ်”

“သိပ်ခက်တယ် ရင်ရင်ရယ်၊ သည်အတိုင်းသာ နေ သွားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ တွေချည်း တွေနေမှာပဲ”

“အို ဘယ်သူကစိတ်ချမ်းသာလိုလဲ၊ ဒီမှာလဲ မိဘ လက်ထဲနေတာနဲ့ တူသေးသလား၊ ဟိုတုန်းက မီးဖိုချောင်များ ဝင်ဖူးလို့လား၊ ထမင်းလဲ ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် လက်ဆေးပြီးမှ ဝင်တယ်၊ ကော်ဖီဆိုလဲအဆင့်သင့်၊ အို မောင်နဲ့နေရတာ ရင်ရင် မှာလဲ သိပ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့မှာလဲ စိတ်ဆင်းရဲ၊ မင်းမှာလဲစိတ်ဆင်းရဲ ဘယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုရတာ အရသာရှိသေးလဲ”

“မောင်ကျမကို မပေါင်းချင်ဘူးပေါ့”

“မပေါင်းချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးရင်ရင်ရယ်၊ အိမ်မှာ ရင်ရင် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ နေပုံ ထိုင်ပုံတွေဟာ တစ်ခုမှစည်းစနစ် မကျဘူး။ စနစ်မကျတော့ လင်လုပ်တဲ့လူပါ စိတ်ဆင်းရဲရတယ် မဟုတ်လား၊ အိမ်ထောင်ဆိုတာ ကိုယ့်အဝင်အထွက် ကိုယ် ကြည့်ပြီး မျှမျှတတနေထိုင်နိုင်အောင် အုပ်စီးနိုင်မှ အလုပ်လုပ် လုပ်ရတဲ့ လူလဲအားရှိတယ်၊ တစ်လနဲ့တစ်လ အလျှင်မီပြီး စိတ်

ချမ်းသာမှာပေါ့”

“အို ကျမစိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူကကော စိတ်ချမ်းသာလို့လဲ”

“တစ်ယောက် တစ်ခြားစီ နေတာပဲ အေးပါတယ်”

“အို ဘယ်သူက ပူရဦးမှာလဲ”

မရင်မေသည် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်များ ကျလာပြီးလျှင် ခြေသံကိုပြင်းပြင်းနင်း၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိမ်ထောင်မှုကို နားမလည်သော်လည်း လင်ကိုချစ်ခင် ရိုသေသောမိန်းမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ဤမျှလောက် မောင်သိန်းတင်က မြည်တွန်တောက်တီးသည်ကို စိတ်ထဲ၌ခံရခက်လျက်၊ ငါယောက်ျားယူမိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်၊ သူ့ရှာတာက လောက်မှမလောက်ဘဲ၊ ဘယ်တက်နိုင်မလဲ၊ သွားမယ် သွားမယ်၊ ငါသူနဲ့နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဖြတ်မှအေးမှာပါပဲဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ ရှိရှာလေ၏။ မောင်သိန်းတင်ကလည်း အပြစ်ရှိသော သူတစ်ယောက် မိမိက စတင်ချော့မော့ခြင်းမပြုတော့ပြီဟု အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်၍နေပြီးလျှင် မရင်မေ၏ ခေါင်းအုံးပေါ်မှ မိမိမှာ စိတ်ချမ်းသာရာအရပ်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်၍၊ မိမိအားလိုက်၍ မရှာရန်ရေးသားထားသော စာတစ်စောင်နှင့် ငွေ ၂၇၅ ကိုတွေ့ရလေ၏။

မရင်မေသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ငယ် တစ်လုံး၌ မိမိ အဝတ်အစားကလေးများကို ထည့်ပြီးလျှင် ခြေနီကုန်း၌ နေသော မိမိညီမတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ရီရီအိမ်သို့ သွားလေ

သည်။ ရီရီသည်နံနက်ဝေလီဝေလင်း ရောက်လာသောမရင်မေအားအံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ မရင်မေက အကျိုးအကြောင်းကိုပြန်ပြောသောအခါ . . .

“မဟုတ်တာမရယ်၊ ဒီအပြစ် ကလေးလောက်နဲ့များအကိုကြီးကိုကွဲရမယ်ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါမလား၊ အကိုကြီးလို့ သဘောကောင်းတဲ့လူ ထမင်းထုပ်နဲ့လယ် ရှာတောင် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“တွေ့တာမတွေ့အပထား။ ညည်းအကိုကြီးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ညီမရယ်။ ဒီလခလောက်နဲ့လဲ ဘယ်တော့မှ စားလောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အရင်လခဘဲ မဟုတ်လား မမရဲ့။ ၄၅၀ ဆိုတာနည်းသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ၄၅၀ ပါပဲ”

“အဲ့ပါရဲ့ မမရယ်။ ကျမတို့လို ၂၀၀ ထဲများရရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ။ ဒီလိုပဲကြည့်ပြီး မလောက် လောက်အောင်နေရတာပေါ့မမရဲ့။ ကိုင်းမမ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မမောအပန်းဖြည့်ဦး။ ကျမရေနှေးသွားတယ်လိုက်ဦးမယ်”

ရေနှေးအိုးတယ်ပြီးနောက် ရီရီသည် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာ၍ အိမ်ရှေ့တွင်တည်ခင်းထားသော ဈေးဆိုင်ကလေးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် ကုန်များကိုအဝတ်ဖြင့်ဖုံးသုတ်၍ ဗန်းများပုလင်းများနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးများကို နေသားတကျ ပြင်ဆင်လေ၏။ ဆိုင်ကိုဖွင့်ထားခဲ့ပြီးနောက်၊ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ကော်ဖီ ၂ ခွက်ကိုဖျော်၍ ယူခဲ့လေ၏။

“သောက်ပါဦးမမရဲ့ ကော်ဖီပူပူလေး”

“ညည်းယောက်ျားရော”

“ကိုသောင်း မနိုးသေးဘူး။ သူက ၈ နာရီလောက်မှ ထတယ်”

၎င်းနောက် ရီရီသည် လင်ယောက်ျားမျက်နှာသစ်ရန် အတွက် ယွန်းလင်ဗန်းကလေး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် သွားတိုက်ဘူး သွားပွတ်တံ၊ ဆပ်ပြာမွှေးခဲကို ထည့်ပြီးလျှင်၊ လက်တန်းပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါဒိုဘီချတစ်ထည်ကို ထုတ်၍ထား၏။ ထို့အတွင်း ဈေးဆိုင်ဝယ်သူများ ရောက်လာသဖြင့် သွားရောက် ရောင်းချပြန်၏။

မောင်သောင်းအိပ်ရာမှ နိုးလာ၍ ရီရီသည် မောင် သောင်းအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူ၍ ပေးပြီးနောက်၊ မရင်မေ ၏အကြောင်းကို မိမိလင်ယောက်ျားသိအောင်တီးတိုးပြောပြပြီး လျှင် “ကိုင်း မမ၊ ကျမဈေးပြေးလိုက်ဦးမယ်။ ကိုသောင်းနဲ့ စကားပြောနေရဦးနော်” ဟုပြောကာ ထမင်းအိုးကို ကဗျာက ယာတည်၍ လက်ဆွဲခြင်းကလေးကိုကိုင်ကာ ဈေးသို့ထွက်သွား လေ၏။

နာရီဝက်အတွင်း ရီရီသည် ဈေးမှ ပြန်ရောက်လာ ပြီးလျှင်၊ ချက်ပြုတ်လေ၏။ မရင်မေ ကူညီသောကြောင့် ထိုနေ့ တွင် ၉ နာရီကျော်ကျော်၌ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးလေ၏။

“ဒီလိုပဲ မမရဲ့။ ကိုယ့်လင်နဲ့ သားနဲ့နေပြန်တော့ သူတို့ ဝတ္တရားလည်း ကျေပြန်အောင်၊ ကိုယ်လည်း စိတ်ချမ်းသာ အောင်၊ တစ်လနဲ့တစ်လလည်း အလျှင်မီအောင် ကြံဖန်လုပ်ရ တာပဲ။ ဈေးဆိုင်ကလေးကသေးပေမဲ့ တစ်နေ့သုံးလေးကျပ်ဝင် တယ် မမရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အရပ်ထဲမှာဆိုတာ လွယ်လွယ်ရှိရင် ဝယ်ကြတာပဲ။ ပဲလှော်ရယ်၊ ထန်းညက်ရယ်၊ မီးခြစ်ရယ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊ ဆပ် ပြာခဲကစပြီးတော့ တိုလီမိုလီပေါ့မမရယ်။ ဆီတို့ ရေနံဆီတို့ တောင် ရောင်းရဦးမယ်။ ဈေးဖိုး ဖာရင် မနည်းဘူးဆိုပြီးလုပ် ရတာပဲ မမရဲ့”

မရင်မေသည် ရီရီလုပ်ကိုင်ပုံများကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ လေ၏။ ၎င်းနောက် ၉ နာရီခွဲလျှင်ပန်းကန်များကို ဆေးကြော ၍၊ မောင်သောင်းအတွက် ထမင်းပွဲအသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်လေရာ၊ ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ငါးကြော်တစ်ခွက်၊ ငပြာရည်ဆီသတ် တစ်ခွက်၊ ဘဲဥပြုတ်ဆီဆမ်းတစ်ခွက်ဖြင့် သားနားဖြူစင်သော စားပွဲကလေးပေါ်၌ အသင့်တင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

မောင်သောင်း ထမင်းစားနေသည်အခိုက်၌ ရီရီသည် ကျနစွာခေါက်၍ထားသော ပိုးလုံချည်တစ်ထည်၊ ရုပ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်အင်္ကျီ တို့ကိုယူလာ၍ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားပြီးလျှင် သက္ကလပ်အင်္ကျီကိုတန်း၌ဆွဲ၍ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထည့်သော သားရေအိတ်၊ စီးကရံကံဘူး၊ ဖောင်တိန်၊ လက်ကိုင်ပုဝါအသစ် တစ်ထည်ကို ထည့်၏။ ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းမှ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီအသစ်၌ တပ်လေ၏။ ထို့နောက် ဘီနပ်စင်မှ ရူးဘီနပ်တစ်ရံကို ဘီးဖြင့်ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် ခြေအိတ်တစ်စုံနှင့် အဆင့်သင့်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မောင်သောင်းရုံးသို့ထွက်သွားသောအခါ၊ မရင်မေမှာ ရီရီနှင့် အေးချမ်းစွာ စကားပြောခွင့် ရကြလေသည်။

မရင်မေသည် ရီရီအား စကားပြန်၍ ပြောခြင်းထက်

သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေခြင်းက များလေသည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးလတ်သော်၊ ရီရီသည် ရေ မချိုးမီ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် မကျန် လှဲပြီးလျှင်၊ အမှိုက်သရိုက်များကို သုတ်သင်လေ၏။ ထိုနောက် မောင်သောင်း၏ လုံချည်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီများကို ဖွတ်လျှော်ပြီးလျှင် ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် မီးပူတိုက်၏။ မီးပူတိုက်ပြီးသောအခါ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင် ရပြန်လေသည်။

ညနေ ၅ နာရီတွင် မောင်သောင်းရောက်ရာ၊ လက်ထဲ တွင်ပါလာသော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကိုဆီး၍ ယူပြီးလျှင်၊ လုံချည် ဟောင်း တစ်ထည်ကိုထုတ်၍ ပေးပြီးနောက်၊ ဝတ်လာသော အင်္ကျီလုံချည်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျထား၏။ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီလုံချည်များကို သူ့နေရာနှင့်သူနေသား တကျထား၏။ တစ်ခဏမျှကြာ၍ အမောပြေလောက်သော အခါ၊ ရေချိုးရန် ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ရေလဲများကို ယူလာ၍ပေး၏။

ညစာ စားပြီးနောက်၊ မရင်မေသည် နံနက်ခင်းက ရောက်လာသော မရင်မေ မဟုတ်တော့ချေ။ နံနက် ၆ နာရီမှ ည ၆ နာရီအတွင်းတွေ့မြင်ရသော ရီရီ၏စည်းစနစ် သေဝပ်လှ သောပြုမူပုံများမှာ အိမ်ထောင်ကို ကောင်းစွာသိမ်းဆည်းရန် မတတ်သော မရင်မေအား အဖိုးထိုက်တန်သော သင်ခန်းစာ တစ်ခုပေးခဲ့လေပြီ။

“ဘယ်နဲ့လဲ မမရဲ့ မှိုင်းလှချေကလား”

“မောင်သောင်းနဲ့ ရီရီတို့ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်

ရကောင်းမလားလို့ မမစဉ်းစားနေတယ်။ မမမိုက်တာ ငါ့ညီမ ကိုမြင်ရလို့ နောင်တရပါပြီ”

“စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ မမရယ်။ ကျမတို့နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ပို့ပြီး အစ်ကိုကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရရင် အစ်ကိုကြီး ကျေနပ်မှာပေါ့”

မရင်မေသည် စကားပြန်၍ မပြောချေ။ မျက်ရည်များ ကျလျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်သောင်းနှင့် ရီရီတို့သည် ကား ကလေးတစ်စီးငှားပြီးလျှင်၊ မရင်မေကို ၅၁ လမ်းသို့လိုက်ပို့ကြ ရာ၊ မောင်သိန်းတင်လည်း တစ်ခါတရံ မိုက်မှားမိသော ဇနီး သည်အား လွယ်ကူစွာ အခွင့်လွှတ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မောင်သိန်းတင်နှင့်မရင်မေတို့နေ သော အခန်းမှာ ယခင်ကသို့ ရှုပ်ထွေး၍ မနေတော့ဘဲ၊ သင်ခန်း စာ ကောင်းတစ်ခုကို လက်တွေ့သင်ယူခဲ့သော မရင်မေ၏ ပြောင်းလဲစီမံမှုဖြင့် တင့်တယ်လှပ၍ ကျက်သရေတိုးတက်လာ ပြီးလျှင် မောင်သိန်းတင်၏ စိတ်ပျော်ရွှင်ဘွယ်ကောင်းသော နတ်ဘုံ နတ်နန်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသတည်း။

* * * * *

ကျိုးလုလုမဏ္ဍိုင်

ကျိုးလုလုမဏ္ဍိုင်

ကုန်သည်လမ်းရှိ အစိုးရဌာနကြီးတစ်ခုတွင် လက်ထောက်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ ဦးခင်မောင်အေးသည် စားပွဲပေါ်ရှိ လိမ္မော်ရည်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကျိုက်ချရင်း မိမိလက်အောက်ရှိ ရုံးဝန်ထောက် အထက်တန်းစာရေး၊ အောက်တန်းစာရေး၊ ရုံးလုလင်မှစ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်သူ ဝန်ထမ်းများအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

ထိုနေ့ သူရုံးသို့ရောက်လာသောအခါ ၁၀ နာရီနှင့် ၅ မိနစ်မျှပင်ရှိသော်လည်း စာရေးကြီးဖြစ်သူမှာ နေရှင်းသတင်းစာကို အခန့်သားဖတ်လျက်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယစာရေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လေပန်းလျက် လည်းကောင်း၊ အောက်တန်းစာရေး တစ်ယောက်က “မြင်းတစ်” စာအုပ်ကို ရှေ့၌ဖွင့်ပြီးလျှင် စာရွက်အလွတ်တစ်ခုပေါ်တွင် “ခဲချိန်” ကိုတွက်လျက်ရှိ၏။ မင်းစေ့နှစ်ယောက်အနက် မောင်လှသည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းအသစ်ကို စားတော့ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ ဖတ်လျက်ရှိရာ အခြားမင်းစေ့နှစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဘဟန်တစ်ယောက်သာလျှင် ယမန်နေ့က မိမိ

မှာခဲ့သည်အတိုင်း စာရွက်များကို နံပါတ်စဉ်အတိုင်း ခွဲခြားကာ
ဖိုင်တွဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့ ဘဟန် လာစမ်း၊ အပြင်မှာ မောင်လှသွားခေါ်
ချေစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မောင်လှရောက်လာသောအခါ ဦးခင်မောင်အေးက

“ဟေ့ မောင်လှ မင်းကငါ့စာအုပ်တွေ ဖုန်မသုတ်ပဲ
ဘာဖြစ်လို့ စာဖတ်နေတာလဲ”

“သုတ်ပြီးပြီ ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်စာဖတ်နေတာက အား
လို့ဖတ်နေတာပဲ”

“မင်းဖုန်သုတ်တယ်သာပြောတယ်၊ ငါ့စာပွဲပေါ်ကစာ
အုပ်တွေမှာ ဖုန်တွေချည်းဘဲ”

“ဒါကတော့ ဖုန်တွေဟာ ပြန်တက်တာပဲဆရာ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ”

“အေး ထပ်သုတ်လိုက်ပြီးတော့ မင်းသွားတော့”

မောင်လှသည် ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်နှင့် ဖုန်
များကို အဝတ်ဖြင့် အတင်းရိုက်ကာ ဖုန်များကိုသုတ်လျက်ရှိ
လေသည်။

မောင်လှထွက်သွားသောအခါ ဦးခင်မောင်အေးသည်
ရုံးလုလင် ဘဟန်အား စာရေးမောင်မြစိန်ကို အခေါ်ခိုင်းလေ
၏။ ကိုမြစိန်ဝင်လာသောအခါ ဦးခင်မောင်အေးက

“ဘယ်နဲ့လဲကိုမြစိန် ကျုပ်အပေါင်းခိုင်းထားတဲ့စာရင်း
ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူးဆရာ”

“ဘယ်နဲ့ဗျာ ၂ ရက်တောင်ရှိပြီ ခုထက်ထိ မပြီးသေး
ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း လုပ်တာပဲ ဂဏန်းတွေက ကိုက်ကို
မကိုက်နိုင်ဘူး”

“ဂဏန်းလည်း သိပ်မများပါဘူး ကိုမြစိန်ရဲ့ “သောင်း”
ဂဏန်းတောင် မပါဘူး။ “ထောင်”ဂဏန်းတွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့
အမယ်ကလည်း ၁၄ မယ်ထဲရှိတယ်။ ဒီအလုပ်များ နှစ်ရက်လုပ်
ရင် ခက်ရော့ပေါ့ဗျာ”

“သွားဗျာ သွား၊ နက်ဖြန်မနက် ကျုပ်ရုံးတက်ရင်ပြီး
အောင် လုပ်စမ်းပါ”

“စာရေးကိုမြစိန် ထွက်သွားသောအခါ ဘဟန်အား
လက်နှိပ်စက်စာရေးမ မတင်ဦးကို အခေါ်ခိုင်းပြန်၏။

တခဏမျှ ကြာလတ်သော် နီညိုရောင် နိုင်လွန်အင်္ကျီ
လက်ပြတ်၊ ရွှေလက်ပတ်နာရီ၊ ဘရိုက်ကတ်လုံချည်တို့ကို ဝတ်
ဆင်ကာ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုးလျက် ဆံပင်မှာကျီးကန်းသိုက်
ရှုံးလောက်အောင်ဖွာရရာကျ၍ နေသောအသက် ၂၂ နှစ်ခန့်ရှိ
မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကိုစီးလျက်
ဦးခင်မောင်အေး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ဘယ်နဲ့လဲ မတင်ဦး ဒီစာရွက်ပေါ် ရိုက်ထားတာတွေ
ဟာ အမှားတွေချည်းပဲ”

“ဘာမှားတာလဲဆရာ”

“၃ နဲ့ ၂ ပေါင်းတာ ၆ လို့ရိုက်ထားတယ်”

“အော်ရီဂျင်နယ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပါတယ်ဆရာရဲ့ ကျုပ်
အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးကြီးအပြစ်”

“အေးလေ အပြစ်လို့ မဆိုပါဘူး၊ ဒီကော်လံက အားလုံးပေါင်းရမဲ့ ဂဏန်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တကယ်လို့ စာရေးကြီးက မှားတယ်ထားဦး၊ မတင်ဦးက ပြင်ရိုက်မှပေါ့”

“အို သူက အမှားကြီးပေးတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ကိုင်း ကြုံကြုံ အခုမနက်ပေးတာတွေ သွားရိုက်ချေတော့”

မတင်ဦးထွက်သွားသောအခါ ဦးခင်မောင်အေးလည်း ဘာဟန်အား ပန်ကွာကိုဖွင့်ခိုင်းလျက်

“အလိုလိုမှ မိုးမရွာလို့ အိုက်တဲ့အထဲ ဒီလူတွေ အလုပ်ခိုင်းရတာ ဦးနောက်ခြောက်ပြီ၊ ဟေ့ ဘာဟန်လာစမ်း”

“အမိန့် ရှိပါဆရာ ကိုဘစန်း သွားခေါ်ရဦးမလား”

“မခေါ်နဲ့တော့ကွာ၊ ဒီအကောင်က သာဆိုသေးတယ်။ အရာရှိကွယ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လစ်ဖို့စိတ်ကူးနေတဲ့ အကောင်။ ဘားမားစတိတ် တစ်ဖူးသွားဝယ်စမ်းဟေ့”

ထို့နောက် ဦးခင်မောင်အေးသည် လက်မှတ်ထိုးရန် စာရွက်များကို လက်မှတ်ထိုးပြီးလျှင် ဖိုင်တွဲများကို စားပွဲနံဘေးသို့ တွန်းလိုက်ကာ စီးကရက်ကိုအားရပါးရ ဖွာလျက်ရှိလေ၏။

ညနေ ၄ နာရီထိုးခါနီးတွင် အရာရှိသည် ရေချိုးခန်း အိမ်သာ အတွင်းသို့ ခေတ္တဝင်သွားပြီးနောက် ဘာဟန်အားစားပွဲပေါ်ရှိစာရွက်များကို ကောင်းစွာသိမ်းရန် မှာကြားပြီးသော် ရုံးဆင်းသွား၏။ ဘာဟန်သည် ရေချိုးခန်းသို့ ခေတ္တဝင်သွားစဉ် အိမ်သာပေါက်အနီး ရေချိုးခန်းသစ်တလင်းပေါ်တွင် စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးတွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ စာအိတ်ထဲ

တွင် အထပ်လိုက်ပါရှိသော ငွေစက္ကူများကို မြင်ရသဖြင့်မျက်လုံးများပြူးလျက်ရှိလေ၏။ အတွင်းမှ စက္ကူများကိုမထုတ်မီပင် အစိမ်းရောင် ၁၀ဝိ တန်စက္ကူနှစ်ချပ်ကိုလည်းကောင်း။ အတွင်း၌ ၁ဝိ တန်နှင့် ၅ ကျပ်တန်အထပ်များကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် သုံးရာကျော် လေးရာခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။

အရာရှိ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ တွေ့ရသောနေရာမှာလည်း အခြားစာရေးများ ဖြတ်သန်းသွားသောနေရာဖြစ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ဌာန အတွင်းရှိ လူအားလုံးတွေ့ရှိနိုင်သော နေရာဖြစ်၏။ ငွေ ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ ခန့်ဆိုသည့်မှာလည်း မိမိအတွက်နည်းသော ငွေမဟုတ်ချေ။ ပြန်ပေးရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။ အရာရှိသည် မိမိအပေါ်၌ ကျေးဇူးတင်ပြီးလျှင် “ဘဟန် မင်းအလုပ်ကြိုးစားပြီး ရိုးရိုးသားသားလုပ် တစ်နေ့ မင်းအောက်တန်းစာရေး ဖြစ်လာအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်” ဟူသော ဦးခင်မောင်အေး၏ စကားများကို ကြားယောင်ကာ ဘဟန်သည် စာအိတ်ကိုကိုင်ရင်း ခေတ္တမျှငိုငိုလျက်ရှိနေလေသည်။

ဦးခင်မောင်အေးသည် စစ်ကြိုခေတ်မှပင် အစိုးရအရာရှိ လက်ဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ငယ်သားများအပေါ်တွင် ညာတာထောက်ထားတက်သော စိတ်ကောင်းရှိသူ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဘဟန်ကိုယ်တိုင်သိ၏။ မိမိရိုးဖြောင့်ကြောင်းကို သိသည့်အတိုင်း ဦးခင်မောင်အေးသည် မိမိ၏ တိုးတက်မှုကို အလွန်လိုလားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ သို့နှင့် ဘဟန်သည် လောဘကိုသတ်ကာဝိုင်၍ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ ၄ နာရီနှင့် ၁၀ မိနစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ရုံးဆင်း ကာနီးတွင် အခြားစာရေးများနောက်ဖေး ဝင်ချိန်ရောက်လာပြီး ဖြစ်ကြောင်းသတိပြုမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် လွန်ခဲ့သော ၃-၄ ရက်ခန့်က မိမိ၏ဇနီး သည်ပြောပြသော စကားများကိုလည်း ပြန်၍စဉ်းစားမိပြန်၏။

မောင်ဘဟန်၏ဇနီးမပုသည် မောင်ဘဟန်အား ယခု လခထုတ်သည့်အခါ 'ဘရိုကီတ်' လုံချည်တစ်ထည်ဝယ်ပေးရန် ပူဆာလျက်ရှိရာ မောင်ဘဟန်က

နေပါဦး မပုရယ် ရတဲ့လခက ၈၂ ကျပ်ရှိတာ ဈေးဘိုး ကတစ်နေ့ ၂ ကျပ်ဆိုတော့ ၆၀ ကုန်နေပြီ။ ဆန် ဆီ ငါးပိက ရှိသေးတယ်။ အဝတ်အစားဆိုတာ ထားဦး တစ်လမှာအကြွေး ၂၀၊ ၂၅ ကျပ်အနည်းဆုံးတင်နေတဲ့ အထဲ မင့်ဘရိုကီတ်လုံချည် က ၃၀ လောက်ကုန်မယ်ဆိုတော့ ငါဖြင့်စဉ်းစားမရပါဘူးကွယ်"

"တော့မှာသာ စဉ်းစားမရတာကို အကျေရုံးက ကိုဖိုး အောင်တို့များ သူ့မယားဝယ်ပေးပြီးပြီ၊ ကိုယ့်လခ နည်းရင်လဲ အောက်ဆိုက်ကလေး ဘာလေးရအောင် ကြံရတယ်ရှင်"

"ဒီဟာမျိုးတော့ ငါဝါသနာ မပါဘူးဟေ့၊ ဆင်းရဲပေမဲ့ မတရားတဲ့အလုပ် ငါ့မလုပ်ဘူး"

မောင်ဘဟန်ထွက်သွားသောအခါ မပုသည်မျက်ရည် ပင်လယ်ဝေလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

မောင်ဘဟန်သည် ငွေစက္ကူများပါသော စာအိတ်ကြီး ကို ကိုင်ရင်းလွန်ခဲ့သော ၃-၄ ရက်ကမြင်ကွင်းသည် ကွင်းကနဲ မျက်စေ့ထဲတွင်ပေါ်လာ၏။ သို့နှင့် အတန်ငယ် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားရန် မောင်ဘဟန်သည် အိမ်သာခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင်

တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ စဉ်းစားရန်အချိန်ကား များစွာမရှိ တော့ပေ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မိမိစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ရချေမည်။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဆရာကငါ့ကိုရိုးမှန်းသိတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါ့အပေါ်ထင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ထင်ခြင်းထင် ရင် မောင်လုကိုထင်မှာပဲ။ တင်တင်ဦးဆိုတဲ့ကောင်မကလဲ ရရင် ပြန်ပေးမယ့် ကောင်မ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမြစိန် ဆိုတာလဲ ကောက်ရရင် ပြန်ပေးဖို့နေနေသာသာ နည်းတယ်တောင်ထင် အောက်မေ့လိမ့်ဦးမယ်။ ဒီတော့ ငါယူထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ မပု ဘရိုဘိတ် လုံချည်၊ ငါ့အတွက် ဘန်ကောက်တစ်ထည်နဲ့ ပိုးအင်္ကျီ နောက်ပိတ်တစ်ရုံ ပိုတဲ့ငွေတွေတော့ စဉ်းစားပြီး အေးအေး ဆေးဆေး သုံးမယ်"

မကောင်းသော လောဘစိတ်များ မောင်ဘဟန်ကို စွဲဆောင်လျက် ရှိလေ၏။

"နို့ပေမယ့် ဒီစာအိတ်ကြီးအပြင်ယူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မိတင်ဦးကမြင်မယ်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ အင်မတန်အကင်းပါးတဲ့ ကောင်မ၊ နေဦး စဉ်းစားဦးမယ်။ ငါ့ဉာဏ်ရပြီ ဒီအိမ်သာသံတိုင် ပေါက်ကနေ အောက်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီးတော့ နောက်ဖေးလမ်း ကြားက လှည့်သွားပြီး ကောက်ယူရုံပဲ၊ ဒီအကြံအကောင်းဆုံး ပဲ"

သို့နှင့်မောင်ဘဟန်သည် စာအိတ်ကြီးကို အသေအချာ ပိတ်ပြီးလျှင် သံတိုင်ပေါက်မှအောက်ထပ်သို့ ချလိုက်၏။ ထို နောက် အိမ်သာထဲမှ ဟန်မပျက်ထွက်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌အချို့ စာရေးများ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူရောနှောသော အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ရုံးနောက်ဖေးသို့ ရောက်သော

အခါ ဘဟန်လည်း ဝင်းထရံကိုကျော်တက်ပြီးလျှင် စာအိတ်ကို ကောက်ယူလေ၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ဂုဏ်ပြီးသော် ၃၇ လမ်းဘက်မှထွက်၍ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကာ “ကိုင်းရေကျော်ဘက်ကို သွားစမ်းဗျာ” ဟု ဆိုက်ကားဆရာအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ ဦးခင်မောင်အေးသည် မိမိ၏စာရေး များနှင့် ရုံးလုလင်များအား ယမန်နေ့ညနေက မိမိငွေ ၄၇၀ ကျပ် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ရုံး၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ထင်ကြောင်း သိရှိဖြစ်၍ အကယ်၍ ကောက်ရခဲ့လျှင် မိမိအားပြန်၍ ပေးရန်အကြောင်းပြောဆိုကာ တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

ထို့နေ့၌ ဘဟန်မှာ ရုံးသို့ ၁၅ မိနစ်ခန့်နောက်ကျ၍ ရောက်လာပြီးလျှင် မျက်နှာလည်းကမကောင်းလှချေ။ ဦးခင်မောင်အေးသည် ဘဟန်အားနောက်ဆုံးခေါ်၍ စစ်ဆေးလေသည်။ ဘဟန်မှာ မိမိစီးလာသောကားမှာ စတော့ကိတ်လမ်းခွတွင် ၁၀ မိနစ်ခန့်စက်ပျက်နေသဖြင့် နောက်ကျနေကြောင်းဖြင့် ဦးခင်မောင်အေးအား တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

“အေး ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ ငါခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဒါထက် ဒီကောင် ကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ မင်းဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ ဆရာ ကျွန်တော်တစ်ခုပြောပါရစေဆရာ”

“ဘာများလဲကွ ပြောလေ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပါရစေ ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေပါဦး ဒီကောင်ရူးများသွားသလား”

“ပြီးတော့ ဆရာပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာကိုကျွန်တော် ပြစ်မှားမိပြီဆရာ၊ ဆရာကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ငွေကို ရေချိုးခန်းထဲက ကျွန်တော်ကောက်ရလို့ ယူထားမိပြီ ကျွန်တော် လောဘဇောတိုက်မိလို့ ကျွန်တော်ယူမိတယ်၊ ကျွန်တော့်မယား အရွယ်ကလည်းငယ်ငယ် ရုပ်ကလည်းသနားကမားဆိုတော့ ဝတ်ချင် စားချင်ရှာတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လခ ရှစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်ဆိုတော့ မလုံလောက်နဲ့ ဝယ်မပေးနိုင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ဖြစ်သလို နေနိုင်ပါတယ်ဆရာရယ်။ နို့ပေမယ့် အူတိုတဲ့ မိန်းမစိတ်ကို ဖိနှိပ်ဖို့ အခက်သားကလား ဆရာရဲ့။ မိန်းမ မိန်းမ သင်းကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်မိတာပါဆရာ ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ကို အခွင့်လွှတ်ပါ”

ဘဟန်သည် အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဦးခင်မောင်အေး၏ စာအိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် မျက်ရည်များ လည်လျက်ရှိရှာလေသည်။

“မင့်ကိုအပြစ်တင်စရာမရှိဘူး ဘဟန်၊ မင့်ကိုငါအခွင့်လွှတ်တယ်”

“နို့ပေမယ့် ငွေ ၄၀၀ တော့လျှော့နေပြီဆရာရဲ့ ဒီဟာတော့ ကျွန်တော့်လခထဲက နှိမ်ပါဆရာ၊ ဘာကြောင့်ဒီလိုလျှော့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါရစေဦး”

“အင်းပြောမင်းပါဦး”

“အိမ်က မိန်းမကပူဆာလွန်းလို့ ၂၀၀ တန် ဘရိုက်ကိတ် လုံချည်ဝယ်ပေးမိတယ်ဆရာရဲ့၊ ပြီးတော့ ၁၀၀ တန်နှစ်ခုကို

ကျွန်တော် တိုလီမိုလီသုံးမယ်ဆိုပြီး မနေ့ညက ဆူးလေဘုရားလမ်းအလာ ဂလုတ်ရုံရှေ့မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရပြီး တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောပါလေရောဗျာ။ အင်း ဒီတော့မှ မစင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းများဟာ ဆီလို့အပေါက်ရှာပြီး ကြံကြံဖန်ဖန်ထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ အိမ်နားက ဦးသောင်းရွှေဆိုတဲ့ လူကြီးလိုသမဝါယမက ဘုန်းတဲ့ငွေတစ်သောင်းကျော်နဲ့ အိမ်လည်းဆောက်ပြီးရော ပုဇွန်တောင်မီးထဲပါသွားသလို၊ ဒီပစ္စည်းမျိုးဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပါကလားလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်ဆရာ၊ စဉ်းစားရုံမကဘူး ကျွန်တော်နောင်တရမိတယ် ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပစ္စည်းကို ငါယူမိပြီ၊ ငါဟာကျေးဇူးရှင်ကိုကျေးစွပ်တဲ့အကောင်ပါကလား။ ဆရာငွေကိုပြန်ပေးမယ်။ ၄၈၈ ကျပ် ရောနေတာ တောင်းပန်မယ်၊ တစ်လတစ်ဆယ်ဆပ်ရင် ငါးလကြာရင် ကြေမှာပဲလို့ ကျွန်တော်တွက်ဆမိတယ်၊ ကိုင်း ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒီဟာပါပဲဆရာ၊ ဆရာပေးတဲ့အပြစ်ကို နာခံဘို့ကျွန်တော် အသင့်ပါပဲ”

ဘဟန်သည် အထက်ပါစကားများကို နှုတ်ကပြောဆိုခြင်းမျှသာဖြစ်သော်လည်း အသံနဲ့လုံးထဲမှ ထွက်လာသော အင်အားဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲလဲပြောပြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးခင်မောင်အေးသည် စီးကရက်ကိုဖွာရင်း မှိန်းလျက်ရှိလေသည်။

ဦးခင်မောင်အေးသည် ငွေများကို ရေတွက် ကြည့်ပြီးနောက်

“ငွေ ၄၈၈ ကျပ်လျော့နေပြီဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော့်လခထဲက နှိမ့်ပါတော့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကို အပြစ်ပေးရမယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာပေးတဲ့အပြစ် ခံဖို့အသင့်ပါပဲဆရာ”

ဦးခင်မောင်အေးသည် ဘဟန်ရှေ့သို့ စက္ကူရွက် ကလေးတစ်ချပ်နှင့် ခဲတံကို ထိုး၍ပေးလိုက်လေ၏။

“ဘဟန်”

“ဆရာ”

“ငါပြောတဲ့ ဂဏန်း စာရွက်ပေါ်ရေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အပေါ်က ၁၀၀ ကိုတည်း၊ အောက်က ၄၈ နှုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နှုတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ကျန်လဲဟေ့”

“၅၂ ကျန်တယ်ဆရာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ ဒီလိုကွဲ့၊ မနေ့က ငါကျပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငွေကိုပြန်ပေးရင် အဲဒီပြန်ပေးတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ဆုအဖြစ်နဲ့ ငွေ ၁၀၀ ပြန်ပေးမယ်လို့ ငါစိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ငွေတွေထဲက မင်းသုံးပြီးတဲ့ငွေက ၄၈၈ ကျပ်ဆိုတော့ ရော ဟောဒီမှာငွေ ၅၂ကျပ်၊ ဘယ်နဲ့လဲ ရှင်းပလားဟေ့”

“နေပါစေဆရာရယ် မဟုတ်တာဘဲ၊ ကျွန်တော့အပေါ်မှာ အခွင့်လွှတ်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ကျေနပ်နေပါပြီဆရာ”

“အေးလေ ခွင့်လွှတ်တာ မင့်အပြစ်ကို မင်းဝန်ခံပြီး နောင်တရတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါပျောက်သွားတဲ့ ငွေ ၄၇၀ ပြန်ရလို့ ငါကဆုငွေ ၁၀၀ ချီးမြှင့်တယ်၊ ကိုင်း ယူသွားစမ်း ဒီငွေ ငါးဆယ်နှစ်ကျပ်”

ဘဟန်သည် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ငွေ ငါးဆယ်နှစ်ကျပ်

ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခင်မောင်အေးအား လက်အုပ်ချီ၍
ကန်တော့လေ၏။

နောက် ၃ လခန့်ကြာသောအခါ ခွင့် ၃ လယူသွား
သော အောက်တန်းစာရေး၏နေရာတွင် ဘဟန်အား ခန့်ထား
လိုက်လေသည်။ ။

အိမ်မြှောင်ဖိုးတုတ်

ပြည်အောင်လံ မြို့ကြားရှိ ထုံးရေကြိုးဝိုင်းမှာ အလွန်
ပင်ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသော ကြိုးဝိုင်းကြီးဖြစ်၍၊ သစ်တော၏
အလယ်တွင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒအလွန်ကြာသည့် ကြီးမားသော ကျွန်း
ပင်ကြီးများရှိလေသည်။ ကျွန်းပင်များမှာ သစ်တောအလယ်သို့
ရောက်လေလေ ရှည်လျားကြီးမားလေလေ ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ပင်
နှင့်တစ်ပင် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာတို့မှာ အလွန်ပင်တူညီ
လျက်ရှိသဖြင့် သစ်တောအတွင်းသို့ ရောက်သောသူ တစ်
ယောက်အတွက် မျက်စေ့လည်စရာကောင်းလှပေသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ ၆ ရက်နေ့ ည၌ ၁၀နာရီကျော်
ကျော် အချိန်လောက်တွင် ထိုသစ်တောကြိုးဝိုင်းကြီးတစ်နေရာ
၌ မြန်မာ့တပ်မတော်သား ၁၀ ယောက်ခန့်ပါဝင်သည့် တပ်စိတ်
ကလေးတစ်စိတ်သည် ပြည်အောင်လံ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်
ရောက်ရန်လမ်းရှာဖွေလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုည၌မှာ လဆုတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့်၊ အတော်အတန်
မှောင်မိုက်သော ညတစ်ညဖြစ်ရာ၊ အပြာနုရောင်ကောင်ကောင်
အောက်မှ တမှိတ်တုတ်တုတ် တောက်ပလျက်ရှိသော ကြယ်

ရောင်ကလေးများသာ သစ်တောကြီးအတွင်း၌ မှုန်မှားမှား အလင်းရောက်ကို ပေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ထိုနယ် သားမဟုတ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ထူထပ်နက်ရှိုင်းသော သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ မရောက်ဘူးသူများဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ တောကျွန်းသူ တစ်ယောက်တစ်လေမှ မပါရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ လမ်းစရာဖွေမတွေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့အား အုပ်ချုပ်သူမှာ အရာခံဗိုလ်ကလေး ဗိုလ်မြင့်ထွန်းဆိုသူဖြစ်၍၊ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းမှာ အတော်ပင်ခွဲသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသည် ၎င်းတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှ လက်ယာဘက်သို့လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ရှေ့သို့လည်းကောင်း၊ နောက်သို့လည်းကောင်း တစ်ဖာလှဲခရီးမျှပေါက်အောင် သွားရောက် စမ်းသပ်ကြည့်၏။ သို့သော် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း သစ်တောထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အလွယ်တကူ မှတ်သားနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် တစ်လည်လည် ဖြင့်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ သို့နှင့်သူတို့သည် တောင်ဘက်မှ ဝင်လာခဲ့လျက်၊ မြောက်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုပြီးလျှင် သစ်တောထဲ၏ အလယ်ဗဟိုလောက်သို့ ရောက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြည်-အောင်လံ လမ်းမကြီးရှိရာ အနောက်စူးစူးသို့ ဖောက်ထွက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် မိမိတို့လာခဲ့သော လမ်းမှာ လမ်းစပျောက်၍ သွားပြီဖြစ်၍ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်လေးပါး ကိုပင်ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ညဉ့် ၇ နာရီကျော်ကျော် အချိန်မှစ၍ လမ်းစရာဖွေလျက်ရှိရာ၊ ယခု ၈ နာရီခွဲအချိန်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဤမျှ

လောက် အချိန်ကုန်သည်တိုင်အောင် လမ်းစကို ရှာဖွေပါသော်လည်း အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်လေးပါးကို ခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် ပြည်-အောင်လံ လမ်းမကြီးရှိရာ အနောက်ဖက်သို့ ဖောက်ထွက်ရန် လမ်းစ ပျောက်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသည် မျက်နှာမှချွေးများကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အဟောင်းကလေးတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ကာ၊ သစ်ပင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ မိမိ၏ တပ်သားများအား စိတ်မပျက်ကြရန် အားပေးလျက် ရှိလေသည်။

“ကလေး ခဏနားလိုက်ကြသေးတာပေါ့။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို တွေ့ရမယ်ကွာ။ မတွေ့နိုင်ရင်လည်း မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ဒီနေရာမှာ အိပ်နေပြီး မနက်ကျမှ သွားတာပေါ့”

ထိုအခါ တပ်သားတစ်ယောက်က

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညစာဆိုလို့ ဘာမှမသွတ်ရသေးဘူး။ လမ်းပေါ် ရောက်လို့ ရွာစဉ် အတိုင်း လျှောက်သွားရင်၊ ထမင်းဆိုင်ကလေး ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြော်ဆိုင်ကလေး ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ တွေ့မှာ အမှန်ပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ။ နို့ပေမယ့်စစ်ထွက်ခါနီး ဗိုလ်ချုပ်ပြောသွားတဲ့စကား မင်းတို့ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ရဲဘော်တို့ဟာ အောင်မြေနင်းပြီး ယခုစစ်မြေပြင်ကိုထွက်ရမယ်။ ဆင်းရဲမယ်၊ ငတ်မယ်၊ အအိပ်၊ အစား၊ အသွား၊ အလာ အရာရာ ဆင်းရဲမယ်။ ဒီဆင်းရဲမှုတွေကို ကျော်လွန်နိုင်မှ စစ်ထွက်ခြင်းဟာ အောင်မြင်နိုင်မယ်ဆိုတာ သတိပြုပါ ဆိုတဲ့စကားတွေ၊ ငါတော့ ခုထိနားထဲမှာ ကြားနေတုန်းပဲဟေ့”

ထိုအခါ တပ်သားများသည်၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့က ဦးဝိစာရလမ်းနှင့် ဘောင်ဒရီလမ်းဘေးလုံးကွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမျိုးပြု ကျင်းပခဲ့သည်။ “အောင်မြေခင်းအခမ်းအနား” ဦးဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့သော မိန့်ခွန်းကို ပြန်လည် သတိရလျက်ရှိကြပေသည်။

တပ်သားကလေးများမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း၊ ဂျပန်တို့အား တော်လှန်ရန်အလွန် စိတ်အားထက်သန်ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ အသက် ၂၀ ကျော် ၂၅ အရွယ်များဖြစ်ကြသဖြင့် ရင့်ကျက်သော ဗဟုသုတကို မရသေးသော်လည်း၊ အထက်လူကြီး၏ အမိန့်ကိုနာခံခြင်း၊ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ဝံ့သော သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိခြင်းစသည် ဂုဏ်အင်္ဂါများနှင့်ကား ပြည့်စုံကြသူချည်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် မောင်မိုးတုတ်ဆိုသူ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်လည်းပါရှိရာ၊ ၎င်းမှာ အသက် ၄၀ နီးပါးခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်အားဖြင့် လယ်သမားဖြစ်သည်။ မောင်မိုးတုတ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သော်လည်း မြန်မာစာပေ ကျမ်းဂန်များတွင် အတော်အတန်နဲ့စပ်၍ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနှင့်လည်း အသင့်အတင့်ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ အကြမ်းပတမ်းကိစ္စမှန်သမျှ အခက်အခဲရှိသည့် ကိစ္စမှန်သမျှတို့ကို ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသည် မောင်မိုးတုတ်နှင့်တိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ ထို့အခါ မောင်မိုးတုတ် တောနေလူတန်းစားလယ်သမားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လူငယ်များထက်ပင် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများကို ပေး

နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ ၁၀ ယောက်တွင်၊ မောင်မိုးတုတ်မှာ အသက်ကြီးဆုံးဖြစ်၍၊ သဘောလည်း အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တပ်သားကလေးများက ၎င်းအား “အဘ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က “အဖိုးကြီး” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နောက်ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မိုးတုတ်မှာ ၎င်းတို့အထဲတွင် အလျှင်အမြန်ဆုံး၊ အကင်းပါးဆုံး၊ အလိုက်အသိတတ်ဆုံး၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်၊ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသာမက၊ အားလုံးတပ်သားများကပါချစ်ခင်ကြလျက်၊ ယင်းတပ်စိတ်ကလေး၏ ဆည်းလည်းခလောက်ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လမ်းစရာမတွေ့သေးနှင့် သစ်ပင်များ အတော်အတန် ရှင်းလင်းသော နေရာတစ်ခု၌ စခန်းချလျက်ရှိလေရာ၊ တပ်သားကလေးများမှာ မညီသည့်အရပ်သည်အရှေ့၊ မညီသည့်အရပ်သည်အနောက် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ငြင်းခုံလျက်ရှိကြလေသည်။ အချို့လည်း မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက်၊ စိတ်မော ကိုယ်မောဖြစ်ကာ၊ အချို့မှာ အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိနေကြလေပြီ။

ထိုအခါ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းက
“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမိုးတုတ်၊ လမ်းကလေးများ ရှာပေးစမ်းပါဦးဗျာ”

ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေပါတယ်။

အခြားတပ်သားကလေးများမှာ မြေကြီးပေါ်တွင်ခြေဆန့်လက်ဆန့် ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲကာ အတုံးအရုံး ရှိနေကြသော်

လည်း မောင်ဖိုးတုတ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နဲစွာစဉ်းစားသည့် ဟန်ဖြင့် ကျွန်းပင်များကြားတွင် စကြိုလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့စခန်းချနေသည့် နေရာနှင့် ကိုက် ၂၀ သာသာ ကွာ၍ ပေ ၃၀-၄၀ ပတ်လည်ခန့်မြေပြန့်ကလေးတစ်ခုရှိပေရာ ထိုမြေပြန့်ကလေး၏ အလယ်၌ လူ၏လက်နှစ်ဖက်ခန့်မျှကြီး မားသော ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ သစ်ပင်ကြီး မှာ အောက်ခြေတွင် လေးထောင့်ပုံခပ်ကျကျကဲ့သို့ ရှိနေ၍ အလွန်လည်း ချောမောပေသည်။

မောင်ဖိုးတုတ်သည် စကြိုလျှောက်၍နေရာမှ ထိုသစ် ပင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ပင်စည်ကို အတန်ငယ် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် သစ်ပင်၏အနေအထား ကို ခေတ္တမျှကြည့်ရှုကာ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသည့်နှင့် ဗိုလ် မြင့်ထွန်းထံ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းက . . .

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုဖိုးတုတ် အကြံကလေးများ ထုတ် စမ်းပါဦးဗျာ။ ထမင်းလည်း ဆာလှပြီ”

မောင်ဖိုးတုတ်သည် တစုံတရာကို စကားပြန်၍ မပြော ပဲ၊ ခြေအစုံကိုရပ်ကာ မိမိ၏အထက်အရာရှိအား အလေးပြု လိုက်လေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာလဲဟေ့ မောင်ဖိုးတုတ်”

“ကျွန်တော် အကြံရပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဆိုပါဦး ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့”

“လိုက်ကြည့်စမ်းပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ပြ

ချင်ပါတယ်”

“ဘယ်နားကို လိုက်ရမှာလဲဗျ”

“ဟိုအနားတင်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

သို့နှင့် ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသည် ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပင် မောင်ဖိုးတုတ်ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာများ မြင်သော တပ်သားကလေး ဖြူမောင်နှင့် စိန်ဝင်းတို့လည်း သိလိုသည်နှင့် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ လမ်းတွင် ဖြူမောင်က စိန်ဝင်းအား-

“ဒီအဖိုးကြီးက ဗိုလ်ကြီးကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲဗျ”

“ဟိုကွင်းပြင်ကလေးကိုတဲ့ကွယ်”

“သူက ဘာကိုပြမှာလဲ”

“မသိပါဘူးကွယ်။ ဒီအဖိုးကြီး ဘာများအရူးထပြန် သလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“လူတွေ ထမင်းစားဆာရတဲ့အထဲ၊ ဘာများ လုပ်ဦး မလို့ပါလိမ့်ဗျာ”

သူတို့သည် သစ်ပင်များ ရှင်းလင်းရာ ကွက်လပ် ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ မောင်ဖိုးတုတ်သည် မိမိအား မကြားတကြား ပြောင်လှောင်ပြောဆိုလျက်ရှိသော ရဲဘော် ဖြူအောင်နှင့် စိန်ဝင်းတို့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ ရှုပ်အကျီကို ပထမ ချွတ်ပြီးနောက်၊ စွပ်ကျယ်အကျီပါချွတ်လိုက်၏။ ဗိုလ်မြင့်ထွန်း သည် အံ့အားသင့်ကာ “ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲဗျ” ဟုတစ်ခွန်း သာ ပြောနိုင်ပြီးလျှင် ဖိုးတုတ်ပြုလုပ်ပုံကို ငေးမောကြည့်ရှု လျက်ရှိလေသည်။

မောင်ဖိုးတုတ်သည် သစ်ပင်ကြီးတွင်ဝိုင်း၍ ခေါက်နေ

သော မြက်ပင်များကို မီးခြစ်ဖြင့်ခြစ်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။
တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ကြည့်ရှုပြီးသော် သူသည် သစ်ပင် ပင်စည်
၏တစ်ဖက်တွင် ကျောကုန်းဖြင့် ကပ်လိုက်လေသည်။ ခေတ္တ
မျှ ကပ်ကြည့်ပြီးနောက် ထိုနေရာ၏အနောက်တည့်တည့်သို့
တစ်ဖန်ကပ်လိုက်ပြန်၏။ တဖန်ဘေးတစ်ချက်ကို ကပ်၍ကြည့်
ပြန်၏။ ထိုနောက် ကျောနှင့်ပထမကပ်ခဲ့သောနေရာကို တစ်မိ
နစ်ခန့်မျှ ပြန်၍ကပ်ကြည့်ပြီးလျှင်

“ဟုတ်ပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့
အတိုင်း ဧကန္တမှန်ရမယ်” ဟု အားရဝမ်းသာ ဟစ်အော်လိုက်
လေသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းနှင့်တကွ ရဲဘော်ကလေးဖြူ
မောင်နှင့်စိန်ဝင်းတို့က ဖိုးတုတ်ပြောသောစကားကို နားမလည်
နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ရှိကြ
လေသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မြင့်ထွန်းက

“ဘာဟုတ်တာလဲ ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့”

ဖိုးတုတ်က ပထမကျောကပ်သော ဘက်သို့ ညွှန်ပြ
လျက်

“ဒီဘက်ဟာက အနောက်ဖက်ပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းပြောနိုင်တာလဲ”

“နေအနောက်ဖက်ကို ဝင်တယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ အနောက်ဖက်ကို ဝင်တာပေါ့ကွဲ့၊ ဒါဘာ
ဖြစ်သလဲ”

“သစ်ပင်မှာ အနောက်ဖက်ကို လှည့်တဲ့နေရာဟာ အပူ
ဆုံးဖြစ်ရမယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဘက်ကို နေ

ဟာ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်မှာရောက်လာပြီး အဲဒီအချိန်က
တည်းကစလို့ နေဝင်သည့်အထိ နေရောင်ထိုးနေတော့ ဒီဘက်
ဟာ အပူဆုံးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့။ ဒီတော့
အဲဒီဘက်ရဲ့ နောက်ကျောတည့်တည့်ဘက်ဟာ အရှေ့ပဲ။ ကျွန်
တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး”

“အေးလေ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်ဟုတ်တာပေါ့”

ထိုအခါ မောင်ဖိုးတုတ်သည် သစ်ပင်မှ နှစ်တောင်ကွာ
လောက်တွင် နောက်ကျောဘက်ကို လက်ယာပြု၍ ရပ်လိုက်
ပြီးနောက်

“ဟောဒီ ကျွန်တော့်လက်ယာဘက်ဟာအရှေ့၊ ကျွန်
တော့ရဲ့လက်ဝဲဘက်လက်ဟာ အနောက်၊ ကျွန်တော် မျက်နှာမူ
တဲ့ဘက်ဟာ မြောက်၊ ကျွန်တော့ရဲ့ နောက်ကျောဘက်ဟာ
တောင် မြေပုံအတိုင်းဆိုရင် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်မှန်တယ်ဟေ့”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဟောဒီ အနောက်ဖက်
ကိုတည့်တည့်ကြီးလိုက်ရုံပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဧရာဝတီမြစ်
နဲ့ ပြည်-အောင်လံ လမ်းမကြီးဟာ ကျွန်တော့်တို့ရဲ့အနောက်
ဖက်တည့်တည့်မှာ ရှိရမယ်မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး”

“အေး ဟုတ်တာပေါ့”

“ပြီးတော့ အထောက်အထားတစ်ခုလဲ ဗိုလ်ကြီးကို
ကျွန်တော်ပြရဦးမယ်”

“ဘာများလဲကွဲ့ မောင်ဖိုးတုတ်ရဲ့”

မီးခြစ်နှင့်ခြစ်ပြရင်း “သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ပေါက်တော့
ဟောဒီအနောက်ဘက်ကမြက်နဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာပေါက်

နေတဲ့ အရှေ့ဘက်ကမြက်ဟာ မတူဘူးဗိုလ်ကြီး။ အနောက်ဘက်က မြက်တွေဟာ တစ်နေလုံးနေပူဒဏ်ခံရတော့ အရောင်ဟာ ဝါနေတယ်။ အရှေ့ဘက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ မြက်တွေကတော့ နေရောင်မထိုးတဲ့အတွက် အပင်တွေဟာ သန့်ပြီး အရောင်လည်း စိမ်းနေတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် ထောက်ခံနေတာပဲ ဗိုလ်ကြီး။”

“အင်း တယ်ဟုတ်နေပါလား ဆရာကြီး။”

“ငင်းအား နောက်ရွတ် ပြောင်လှောင်သကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဗိုလ်မြင့်ထွန်းမှာ မောင်ဖိုးတုတ်၏ထင်မြင်ယူဆချက်များကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးလျက်ရှိလေသည်။”

“ကဲဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့လား ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ကို သွားဖို့အမိန့်ပေးပါတော့”

သို့နှင့် ဗိုလ်မြင့်ထွန်းသည် မိမိ တပ်သားများအား မောင်ဖိုးတုတ်ညွှန်ပြသည့် အနောက်ဖက်သို့ ခန့်မှန်းချီတက်စေရာ၊ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှသွားမိသောအခါ၊ မိမိတို့ရှေ့မှ မော်တော်ကားသံများကိုပင် ကြားရသဖြင့် ပြည်-အောင်လံလမ်းမကြီးနှင့် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

နောက်နာရီဝက်ခန့် ဆက်လက်သွားမိသောအခါ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်လာ၍၊ များမကြာမီ ရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုရွာကလေးမှ ထမင်းဆိုင်တွင် မိမိတို့ညစာအတွက် အဟာရကို ကောင်းစွာဖြည့်တင်းကြရလေသည်။

တပ်စိတ်ကလေးသည် အောင်လံမြို့ အရှေ့ဘက် ခရီးမိုင်တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသော လျှို့ဝှက်တော်လှန်ရေးတပ်စခန်း တစ်

နေရာသို့ ညဉ့် ၁၀ နာရီကျော်မှ ရောက်ရှိသွားရာ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်ထက် ၁ နာရီခန့် နောက်ကျခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မြင့်ထွန်းလည်း မိမိတပ်စိတ်ကလေးသည် ညနေ ၆ နာရီသာသာခန့် အချိန်က “ထုံးရေ” ကြိုးဝိုင်းအတွင်း မျက်စေ့လည် လမ်းမှားနေသဖြင့် ဤကဲ့သို့ နောက်ကျခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတပ်သားဖိုးတုတ်ဆိုသူ၏ အကြံဉာဏ်ကြောင့်သာ ထိုကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှ လွတ်မြောက်၍ လာနိုင်ခြင်း၊ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖိုးတုတ်၏ အကြံပေးချက်များကို အစီရင်ခံလေသည်။

ခရိုင်တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးသည် ဗိုလ်မြင့်ထွန်း အစီအရင်ခံချက်ကိုကြားနာပြီးနောက် အတန်ငယ်ပြီးလျက် “ကဲ ဗိုလ်မြင့်ထွန်း ခင်ဗျားလူ ခေါ်လိုက်စမ်းပါဦးဗျာ” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ရဲဘော်ဖိုးတုတ်လည်း မကြာမီ ဗိုလ်မှူးရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဖိုးတုတ်သည် ခြေစုံရပ်ကာ ဗိုလ်မှူးအား အလေးပြုလိုက်၏။

“ရဲဘော်ဖိုးတုတ်ဆိုတာမင်းလား”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“မင့်အကြောင်း ဗိုလ်မြင့်ထွန်း ပြောလို့ကြားရတယ်ကွဲ့”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“ကိုယ်လူက စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ဗဟုသုတအတော်ရှိတာပဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ ဗိုလ်မှူးခင်ဗျား”

“ဒီလိုကြားရတာ တပ်မတော်သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူမိတယ်ဟေ့၊ စစ်သားဆိုတာ ကာယစွမ်းရည်သာမက ဘူး၊ ညာဏစွမ်းရည်လည်း ရှိရမယ့်ကွဲ့၊ မင်းသို့တဲ့အတိုင်း အခုတော့ အချိန်အခါမကောင်းသေးဘူးမဟုတ်လား၊ အချိန်အခါကောင်းပြီး အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့မှာ မုချမင်းတိုးတက်ရမယ်ပေါ့ကွယ်၊ ကံကဲ သွားပေတော့”

ဖိုးတုတ်သည် ဗိုလ်မှူးအား အလေးပြုပြီးလျှင် နေရာမှထွက်ခွာလေသည်။

မိမိတပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ မောင်ဖိုးတုတ်အား တပ်သားတစ်ယောက်က လာခေါ်သဖြင့် ဗိုလ်မြင့်ထွန်းထံ သွားရောက်ရလေ၏။ ဗိုလ်မြင့်ထွန်း၏ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မြေပုံတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ကြည့်လျက်ရှိရာ၊ အနီးတွင် တပ်သားသုံးလေးယောက်လည်း ရှိလေသည်။ ဖိုးတုတ်သည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ဗိုလ်မြင့်ထွန်း၏ စားပွဲရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်ကာ ဗိုလ်မြင့်ထွန်းအား အလေးပြုလိုက်၏။

“ဘယ်နဲ့လဲဟေ့ ရဲဘော်ဖိုးတုတ်၊ ဒို့ဗိုလ်မှူးက ဘာများပြောလိုက်သလဲ”

ဖိုးတုတ်သည် ဗိုလ်မှူးပြောလိုက်သော စကားများကို ဗိုလ်မြင့်ထွန်းအား တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒို့များတော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်တဲ့အခါ မင်းဟာတစ်နေ့ ရာထူးတက်ဦးမှာပေါ့။ ဗိုလ်မှူးမင်းက မင်းကို ဘာဘွဲ့မှ မပေးလိုက်ဘူးလား”

“မပေးပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်မြင့်ထွန်းမှာ ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်သူ

တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ အခြား တပ်သားကလေးများ နံဘေးမှ တန်းစီရပ်စေပြီးလျှင် ဖိုးတုတ်အား အလယ်တွင် ရပ်စေလျက်

“မောင်ဖိုးတုတ်”

(ခြေစုံရပ်ကာ အလေးပြုလျက်) “လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းဉာဏ် ထုတ်ပြီး လမ်းပြတဲ့အတွက်၊ ဒို့တတွေ ဟာ ဒီစခန်းကို ချောချောမောမော ရောက်လာကြတယ်”

“မှန်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းဟာ ဗဟုသုတလည်း အတော်အတန် ရှိတယ်”

“အမိန့်ရှိပါဗိုလ်ကြီး”

“ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေမှာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်လမ်းပြတဲ့ ကိရိယာကလေးကို ဘာခေါ်သလဲ သိလား”

“အိမ်မြှောင်ခေါ်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“အေးဟုတ်တယ်။ မင်းကို ဆုလာဘ်တွေ အခြား ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးတွေတော့ ငါမပေးနိုင်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ မင်းဟာ လမ်းပြကောင်းတဲ့အတွက် ဒီကနေ့စပြီး အိမ်မြှောင်ဖိုးတုတ်လို့ ဆိုတဲ့ဘွဲ့ ပေးလိုက်မယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ‘အိမ်မြှောင်ဖိုးတုတ်’ တွင်စေဗျား”

ဖိုးတုတ်နှင့်မက တပ်သားအားလုံးပါ အူတတ်မတတ် ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့နေ့မှစ၍ဖိုးတုတ်အား “အိမ်မြှောင်ဖိုးတုတ်” ဟုခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အလာကောင်းလျက်အခါနှောင်းသူ

အလာကောင်းလျက်အခါနှောင်းသူ

အချိန်ကား ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်၍ မြို့ကြီး၊ ရွာကြီးများ၌ သာမက မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ ရွာငယ်ကလေးများကိုပင် မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံများ၏ ဘေးရန်ကို ကြောက်ရွံ့နေရသော အချိန်ဖြစ်၏။ မြို့ကြီး၊ ရွာကြီးများတွင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ ရွာငယ်ကလေးများမှာ မီးရထားဘူတာရုံများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ စက်သေနတ်ဖြင့်လာ၍ ပစ်တတ်၏။

ပုတီးကုန်းမြို့ကလေးမှာ ပေါင်းတည်ခရိုင်တွင်ရှိ၍ သာမန်ယာယီကင်းဂတ်ကလေးတစ်ခုမျှသာရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်ရာ၊ ရွာသူရွာသားများမှာလည်း နေ့စဉ်လိုပင် မီးရထားသံလမ်းတစ်ဝိုက်သို့ လာရောက်ပစ်ခတ်လေ့ရှိသော မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းကို အမြဲစောင့်မျှော်စိုးရိမ်၍ နေကြရကုန်၏။

ထိုအချိန်က ရွာထဲတွင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် လူရွယ်လူငယ်များပါသော အာရှလူငယ်များအသင်းမှာ ရွာထဲတွင် အလွန်ထင်ရှားသော အသင်းတစ်သင်းဖြစ်၍၊ ဂျပန်များနှင့်လည်း ပလဲနီပအသင့်ဆုံးသော အသင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌

ပုတီးကုန်း၏မြောက်ဘက် “ပေါက်ရဲကြား” ခေါ် ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးခေါင်းဆောင်သည့် ဂျပန်စစ် တပ်ကလေးမှာ “သဲကုန်းနှင့်ပုတီးကုန်း” ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာငယ် ကလေးများကို စောင့်ရှောက်နေသည့် စစ်တပ်ကလေးဖြစ်လေ သည်။

ပုတီးကုန်းလမ်းရှိ တိုက်ခံအိမ်တစ်အိမ်၌ မြေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင် ဒေါ်အေးတို့နေထိုင်ကြရာ ၎င်းတို့၌ အသက် ၂၀ အရွယ်ခန့်ရှိ သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ မခင်ကြည်မှာ ပုတီး ကုန်းရွာကလေးတွင် ထိပ်သီးဖြစ်လျက် ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသူ ၏ သမီးဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အာရှလူငယ်များအသင်းတွင် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း မိန်းကလေးများဖွဲ့စည်း သည့် ယုဝတီအသင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

မခင်ကြည်မှာ ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထား သဖြင့် သူ၏ဆိုင်သို့ ကာလသားများသည် ဈေးမဝယ်ချင်သော် လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရမယ်ရှာ၍ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ထိုခေတ်မှာ ဂျပန်စစ်သား စစ်ဗိုလ်များကြီးစိုးသည့်ခေတ်ဖြစ် သည့်အတိုင်း၊ ပိုးပန်းလာရောက်ကြသူများအထဲတွင် ဂျပန်စစ် သား စစ်ဗိုလ်များလည်း ပါဝင်လေသည်။

သို့နှင့် ရပ်ရွာပေါ်ရှိ ကာလသားများမှာ မခင်ကြည် အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြီးပမ်းကြစည်လျက်ရှိကြရာ မခင်ကြည် မှာ ရုပ်ရည်လှပသလောက် ဣန္ဒြေကြီး၍ မာနကြီးသူတစ် ယောက်လည်းဖြစ်သောကြောင့် ထင်သလောက် မလွယ်ကူဘဲ နောက်ဆုံးတွင် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသူက များလေ

သည်။

ဤကဲ့သို့ ပိုးပန်းနေကြသူများအနက် မခင်ကြည် ကိုယ်တိုင်က အတော်အတန်မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရသူတစ် ယောက်မှာ လမ်းဗိုလ်ကလေး မောင်မြင့်မောင်ဆိုသူ ဖြစ်လေ သည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် ရွာထဲတွင် သာရေးနာရေးမှစ၍ ရပ်မှုရွာမှုဟူသမျှတွင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် စိတ်ပါဝင်စား စွာ ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်၏။ အာရှလူငယ်အသင်း၌လည်း ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီးလျှင် ဂျပန်များနှင့်လည်း သင့်မြတ်စွာပေါင်းသင်း ခါ ရောနှောဆက်ဆံနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဂျပန်များသည် သံဖြူဇရပ်သို့ပို့ရန် ချွေးတပ်သားများအလိုရှိသောအခါ သက် ဆိုင်ရာ သူကြီးကိုပြောသည်ထက် မောင်မြင့်မောင်ထံ ချည်း ကပ်၍ ရှာဖွေခြင်းက ပို၍ခရီးရောက်ကြောင်း တစ်စတစ်စသိရှိ လာသည့်အတိုင်း လူများရှာဖွေပေးရန် မောင်မြင့်မောင်ကိုသာ ချည်းကပ်ကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ချွေးတပ်သား ၁၅ ယောက်အလိုရှိကြောင်းဖြင့် ရွာသူကြီးမှတစ်ဆင့် မောင်မြင့် မောင်အား ပြောကြားလေရာ မောင်မြင့်မောင်သည် မိမိ၏ တပည့်လက်သားထဲမှ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူ ၁၅ ယောက် ကို စုဆောင်းပြီးလျှင် ထိုသူများအားတက်စေရန်လည်း မိမိ ကိုယ်တိုင် စခန်းမှူးအဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့လက် ခံလိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန်လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းချင်မဟုတ် တော်လှန်ရေးကြီး နီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုနီးကပ်စွာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့်သူသည် မိမိအပည့်

များအား အခြားရွာမှ ရွေးတပ်သားများကဲ့သို့ လမ်းမှထွက်၍ မပြေးရန်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ရန်များကို အထပ်ထပ်မှာကြားပြီးလျှင်၊ သူကိုယ်တိုင် စခန်းမှူးအဖြစ်ဖြင့် သံဖြူဇရပ်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့၍ သံဖြူဇရပ်ချွေးတပ်စခန်းသို့ မောင်မြင့်မောင် ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၈)လကျော် (၉)လမျှပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ရာသီဥတုမှာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလာသည့်အပြင် အစားအသောက်အနေအထိုင်ကလည်း ညံ့ဖျင်းလှသဖြင့် ရွေးတပ်သား အားလုံးလိုလိုပင် ကျန်းမာရေးတွင် တဖြည်းဖြည်း ချို့တဲ့လာကြ၏။ မိမိ၏တပည့် ၁၅ ယောက် အနက် ၃ ယောက်မှာ နာမကျန်းဖြစ်ခါ သေဆုံးခဲ့၏။ နှစ်ယောက်မှာ အိပ်ယာမှ မထနိုင်အောင် အပြင်းအထန်ဖျားလျက် ရှိ၏။

သို့သော် မောင်မြင့်မောင်မှာ တပည့်များအားမငယ်စေရန် အစဉ်အားပေးလျက်ရှိပြီးလျှင် အစားအသောက်နှင့် တကွ နေထိုင်ရေးကိုပါ ကြပ်မတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အစားအသောက်များမှာ ဩဇာဓာတ်ဖြစ်စေတတ်သော အာဟာရမဟုတ်ဘဲ၏။ ဝမ်းပွ၍ဝိုက်ပြည့်စေရုံမျှလောက်သော ဆန်ကြမ်းနှင့် ပဲများသာဖြစ်ရကား မောင်မြင့်မောင်၏ တပည့်များသာမက အခြားအလုပ်သမား လူများစုတို့သည်လည်း အလားတူရှိနေကြ၏။ ဆေးဝါးဟူ၍လည်း “ကွီနိုင်”မျှသာရှိပြီးလျှင် အခြားအင်အားဖြည့်တင်းနိုင်သည့် ဆေးဝါးဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် အလုပ်လုပ်ရသည်ဘက်၌မူ နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီအထိ နေ့လယ် ၁ နာရီမျှသာ ထမင်းစားချိန်ရ၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရက်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့ရာ နောက်ထပ် နှစ်လခန့်ကြာရှိသောအခါ မောင်မြင့်မောင်သည် မိမိ၏ အထက်အရာရှိထံမှ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်မျှ ခွင့်ယူရာ နောက်ဆုံးတွင် အခွင့် ၅ ရက်မျှသာ အနိုင်နိုင်ရရှိခဲ့သဖြင့် မိမိ၏နေရပ်ဇာတိ ပုတီးကုန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပုတီးကုန်းသို့ရောက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်သဟာများနှင့် ၃ ရက်မျှ အချိန်ကုန်လွန်စေပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် မခင်ကြည်ထံသို့သွား၍ မိမိ၏အနှစ်နှစ်အလလက ဝမ်းထဲတွင်မျှသိပ်ထားခဲ့သော အချစ်ကိုဖွင့်ဟပြောပြောတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေ၏။ သို့နှင့် ထိုနေ့ညနေစောင်း ညစာစားသောက်ပြီးသည့်အချိန်တွင် မောင်မြင့်မောင်သည် အဝတ်အစားကို တတ်နိုင်သမျှ သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် မခင်ကြည်တို့အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။

မခင်ကြည်သည် မောင်မြင့်မောင်အား အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်ခံစကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ ယိုးဒယားမြန်မာလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်နေသည့်အကြောင်းများနှင့်တကွ သံဖြူဇရပ်မှ “ဘုရားသုံးဆူ”အထိ ထိုနယ်များတွင် မိမိကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့သည့် ဗဟုသုတများကို ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးထွန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အေးတို့မှာ မောင်မြင့်မောင်အပေါ်တွင် ကျေနပ်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက်ဖေးဘက် အခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြ၏။ သို့ဧည့်ခံရာ၌ မခင်ကြည်၏ ဆက်ဆံပုံ သံဖြူဇရပ်သို့ မိမိသွားမီအချိန်များကကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ

မရှိလှဘဲ ခပ်အေးအေးခပ်မှန်မှန်ရှိနေသည်ဟု မောင်မြင့်မောင်၏စိတ်ထဲတွင် ထင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်၍ နောက်လဖြစ်သော မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးစတော့မည်ဖြစ်ရာ မောင်မြင့်မောင်သည် ဤအကြောင်းများကို မခင်ကြည်အား ခွဲခိုးပင်မဟုတ်သော်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ သွယ်ဝိုက်ပြောဆို လျက်ရှိရာ မခင်ကြည်မှာလည်း ထိုသတင်းများကို ယခင်က တစွန်းတစ ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကောင်းစွာနားလည်ပြီးဖြစ်လေ သည်။ မခင်ကြည်မှာ ဤအကြောင်းကို ယခင်က မယုံတယုံ ရှိနေသော်လည်း မောင်မြင့်မောင်၏စကားများကို ကြားရသော အခါ အတော်ပင်အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုမျှသာမက မခင်ကြည်မှာ ဂျပန်များကို အတော်ပင်အထင်အမြင်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အကယ်၍ “တော်လှန်ရေးကြီး” ဖြစ်က ပါဝင်ဖို့မသင့်ကြောင်းဖြင့် မောင်မြင့်မောင်အား တား ဆီးလျက်ရှိလေသည်။

“သူတို့လုပ်ရင်လည်းလုပ်ပါစေပေါ့ ကိုမြင့်မောင်ရယ်၊ နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်မောင်တော့ လိမ်မာသလိုကြည့်ပြီး ရှောင်တိမ်း နေပေါ့”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူး မခင်ကြည်၊ ကိုယ်က သူတို့ထဲမှာ စခန်းမှူးဖြစ်နေတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကိုလမ်းမှန်ရောက် အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်၊ ကိုယ်ကပဲ ခေါင်းဆောင် ရမယ်၊ ဘာမဆို အရေးအကြောင်းရှိရင် သူတို့ရှေ့က ကိုယ်က နေရမယ်၊ ကိုယ်ကလူကြီးဖြစ်နေတော့ အနစ်နာခံစရာရှိရင် ကိုယ်ကသာ အနစ်နာခံရမယ်၊ ဒီအတိုင်းကို ကိုယ်တော့

သဘောထားတာပဲ မခင်ကြည်”

“ကိုမြင့်မောင် ပြောတဲ့စကားတွေက သိပ်ကြီးကျယ် တာပဲ . . .”

“ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး မခင်ကြည်၊ ဒီအရေးက ကျုပ်တို့ရွာကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေလောက် ကောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာနေတဲ့ မြန်မာတွေအား လုံးရဲ့အကျိုးပဲ မခင်ကြည်၊ ဒီတော့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုး တိုင်းပြည်ရဲ့ကောင်းကျိုးအတွက် ရှေ့တန်းကနေ ပြီး ကျုပ်ကပဲ ဆောင်ရွက်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့သနားပဲ”

“ဒါဖြင့် နေပါဦး၊ ရှင်တို့ ချွေးတပ်သားတွေက တော် လှန်ရေးထဲပါပြီ ဆိုပါတော့ ကိုမြင့်မောင်တို့မှာ ဘာလက်နက် များ ရှိလို့လဲ”

“အို မခင်ကြည်ကလဲဗျာ၊ လက်နက်ဆိုတာ လူက ဖြစ်တာပါ မခင်ကြည်ရယ်၊ သူတို့ဆီကလက်နက်ဟာ ကျုပ်တို့ လက်နက်ပေါ့၊ ကိုင်း ဘာလိုသေးသလဲ”

“အဟုတ်ပြောတာလား ကိုမြင့်မောင်”

“ကျုပ် အမှန်ပြောတာပါ မခင်ကြည်၊ မခင်ကြည်ကို တကယ်ရင်းနှီးလို့ ဒီစကားကို ကျုပ်ပြောတာပါ၊ ဒီစကားကို မခင်ကြည် ဝမ်းထဲမှာသာထား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လေသံမျှမဟ လေနဲ့၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီစကားကို ဖွင့်မပြောသေးဘူး။ မခင်ကြည်ရဲ့ မိဘတွေတောင် အသိမပေးနဲ့ ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ရှင် မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ခုပြော ချင်တာ ဂျပန်လူမျိုးက သိပ်ပြီးအကင်းပါးတဲ့လူမျိုးနော်။ သူတို့ ကို ယီးတီးယားတားများ မလုပ်နဲ့”

“ဟင် မခင်ကြည်က ဒီငဗုကောင်တွေကို သိပ်ပြီး အထင်ကြီးနေတာပဲကိုး”

“အထင်ကြီးဆို သူတို့လုပ်တာ ကိုင်တာတွေ၊ သူတို့ရဲ့ စစ်ချီစစ်တက်တွေ ကျွန်မတို့မျက်စိအောက်မှာ အမြင်သားပဲ မဟုတ်လား ကိုမြင့်မောင်ရဲ့”

မခင်ကြည်၏မျက်နှာမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အမူအယာဟူ၍ လုံးဝမတွေ့မြင်ရတော့ဘဲ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သည့် မျက်နှာထားကိုသာ တွေ့မြင်ရလေရာ မောင်မြင့်မောင်မှာ မိမိပြောမည့်စကားကိုပင် မပြောတတ်တော့ဘဲ မြိုသိပ်နေတော့မည်ဟု ပထမအောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် မိမိသွားရောက်ရမည့်အရပ်မှာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များဖြင့်ပြည့်လျက်အသက်ဆံ့ဖျား စွန့်စားသွားရောက်ရမည့် နေရာဖြစ်ရကား။ အကယ်၍ မတော်တဆ သေပင်သေရစေကာမူ မိမိ၏အချစ်ကို မသေမီ မခင်ကြည်အား ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုပါတော့မည် ဟူ၍လည်း ကောင်း။ မခင်ကြည်ထံမှလည်း မိမိအပေါ်တွင် မေတ္တာရှိမရှိကို ထိုည၌တွင် အတိအလင်းဖွင့်၍ မေးတော့မည်ဟူ၍လည်း ကောင်း။ တစ်ခါတည်း စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်၍ လာခဲ့လေပြီ။

“နက်ဖြန် ကိုယ်ပြန်တော့မယ် မခင်ကြည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ မပြန်ခင် ကိုယ်စကားတစ်ခွန်းလောက် မခင်ကြည်ကို ပြောခဲ့ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ပြောပါလား ကိုမြင့်မောင် အခုလည်း စကားပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်မောင် ပြောမယ့်စကားက အခုထက် အရေးကြီးတဲ့စကားပါပဲ မခင်ကြည်။ ရပ်ရေးရွာရေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်ရေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်ပဲ မခင်ကြည်”

မခင်ကြည်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍မပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့ခါ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် မောင်မြင့်မောင်က ဆက်လက်၍ . . .

“ဟိုမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အဖျားအနာ ရောဂါဘယကတစ်မျိုး၊ လေယာဉ်ပျံဘေးကတစ်မျိုး၊ ဟိုအကောင်တွေဘေးကတစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်နေ့များသေမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေရတဲ့အလုပ်မျိုးကို မခင်ကြည်ရဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်သေရင်လည်း သေမယ်။ ပြန်လာရင်လည်း ပြန်လာရမယ်။ ကံဆိုတာ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်အခုပြန်မသွားခင် မခင်ကြည်ကို စကားတစ်ခွန်းဖွင့်ပြောခဲ့ချင်တယ်ဗျာ”

“ပြောပါ ကိုမြင့်မောင် ပြောချင်တာပြောပေါ့ ကျွန်မမတားပါဘူး”

“မခင်ကြည်ကို အာရှလူငယ်အသင်းမှာ ကျုပ်နဲ့အတူ စပြီး အလုပ်လုပ်ကတည်းက နမကလေးအရင်းလို ကျုပ်အောက်မေ့လို့ အရာရာမှာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မခင်ကြည်အသိပဲ မဟုတ်လား”

“အသိသားပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ခွင့်ယူပြီးပြန်လာခဲ့တာလဲ မခင်ကြည်မျက်နှာလေးကို မသေခင်မြင်မှမြင်ရစေတော့ဆိုပြီး ကျုပ်ပြန်လာခဲ့တာ ကျုပ်ဟာ စကားပြောရင် သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်လည်းမပြော

ချင်ဘူး၊ မပြောလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရိုးရိုးပဲပြောမယ်၊
မခင်ကြည်ကို ကျုပ်ချစ်နေပြီဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြန်မသွားခင်
မခင်ကြည်ပါးစပ်နဲ့ မေတ္တာရှိရင်လဲရှိတယ်၊ မရှိရင်လည်း မရှိ
ဘူးဆိုတာ”

မခင်ကြည်က မောင်မြင့်မောင် စကားမဆုံးမီ . . .

“သိပါပြီ ကိုမြင့်မောင် ဒီလောက်ပြောရင် သိရောပေါ့၊
နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်မောင်ဟာ အလာကောင်းသော်လည်း အခါ
နှောင်းဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကော ကိုမြင့်မောင်”

“အလို အဟုတ်ပြောတာလား မခင်ကြည်”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲဗျာ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီလူဟာတော့
ဒီကမ္ဘာမှာ တကယ့်ကိုကောင်းတဲ့လူပါပဲဗျာ”

“ပြောလို့လည်း အပိုပါပဲ ကိုမြင့်မောင်၊ ကိုမြင့်မောင်
သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူမှီလဲ မခင်ကြည်ရယ်”

“ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ကိုမြင့်မောင်
ကျွန်မတော့ ဘယ်သူကပဲ ကဲ့ရဲ့ချင် ကဲ့ရဲ့ပေစေ ကျွန်မအချစ်ကို
လုံးလုံးပုံအပ်လိုက်မိပြီ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မခင်ကြည်ရယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရ
တာလဲဗျာ . . .”

“အို ဒီဟာတော့ ဘယ်လိုစပြီး ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာတဲ့
ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောမနေပါရစေနဲ့တော့ နဖူးစာပဲထင်ပါရဲ့
ကိုမြင့်မောင်ရယ်၊ နှစ်ယောက်သဘောတူ ဗိုလ်တဲမှာ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာရှိခဲ့တာ”

“ဪ ဪ တော်ပြီမခင်ကြည်၊ တော်ပါပြီ”
နှစ်ယောက်သားတို့သည် အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်
ရှိကြလေ၏။

“မခင်ကြည်”

“ရှင် ဘာလဲ ကိုမြင့်မောင်”

“အခုလို ကွဲကွဲပြားပြားသိရတာ ကျုပ်ကျေနပ်ပါပြီ
မခင်ကြည်၊ ဒါနောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ၊
ကိုင်း . . . သွားပြီ မခင်ကြည်”

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်၍လာခဲ့လေပြီ။

* * *

ယိုးဒယားမြန်မာ မီးရထားလမ်းရှိ “ဘုရားသုံးဆူ”
ဘူတာကလေးနှင့် ခရီး ၆ မိုင်ခန့်ဝေးသော ရွေးတပ်အလုပ်
စခန်းတစ်ခု၌ ရွေးတပ်လုပ်သား ၂၀ ခန့်တို့သည်၊ ရထားလမ်း
နှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသောနေရာတစ်ခုတွင် သစ်မြစ်ကြီးတစ်
ခုကို တူးဖော်လျက်ရှိကြ၏။ အချိန်မှာ မတ်လသို့ရောက်လာပြီ
ဖြစ်၍ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကား နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ၊
အတွင်းသိသိသူများမှာ ထိုနေ့ကြီးရောက်လာမည်ကို ရင်ထဲ
တွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေကြရ၏။

အလွန်ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကြမ်း
လုပ်လျက်ရှိသော တပ်သားအားလုံးတို့သည်၊ ရွေးတလုံးလုံး
နှင့် ရှိနေကြစဉ်၊ တစ်နာရီခန့်မျှ အလုပ်လုပ်ပြီးသည်နှင့်တစ်
ပြိုင်နက်၊ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်သို့ သွားရောက်ခါ ၁၀ မိနစ်၊
၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ နားနေရ၏။ ထိုလူစုအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး
တစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်လျက်

ရှိရာ၊ ဤအချိန်ကလေးမျှလောက် အနားယူသည်ကိုပင် စစ်ဗိုလ်မှာ သဘောမကျဘဲ မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့်ရှိနေ၏။ ချွေးတပ်များမှာမူ အားလုံးမြန်မာများဖြစ်ကြ၍၊ မောင်မြင့်မောင်၏ လူစုက အများဆုံးပါဝင်လေသည်။ နေပူကျကျတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရသော တပ်သားများမှာ လူဟူသောသတ္တဝါနှင့်ပင်မတူဘဲ၊ ချေးညောင်အလိမ်းလိမ်းကပ်ခါ စုတ်ပြတ်ပေရသော အဝတ်များကို ဝတ်ထားသည့် “အရိုးစု” များသာဖြစ်နေကုန်၏။ လူများမှာ အလုပ်ပင်ပန်းခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် နေပူ၏ဒဏ်ကိုခံနေရသော်လည်း၊ ၎င်းတို့၏စိတ်ဓာတ်များကား သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောလျက် တော်လှန်မည့်နေ့ကြီးကိုသာ နားတစွင့်စွင့် စောင့်နေသူများဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ လက်ထဲတွင် လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုင်ထား၍ ဂျပန်စစ်သား၌ လက်ထဲတွင် လှံစွပ်တစ်လက်ရှိ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းညနေစောင်း၍ လာပြီဖြစ်သဖြင့်၊ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်တောင်တန်းများပေါ်မှ သစ်ပင်အုပ်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာလျက်ရှိသည်။ သို့ရှိစဉ်၊ မီးရထားလမ်းဆီမှ ကာကီဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်၍ ထားသော မြန်မာတစ်ယောက်သည်၊ ၎င်းတို့ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာနေရာ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အနီးရှိ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား-

“ဟိုကလာနေတာ စခန်းမှူးမဟုတ်လား” ဟုလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုသူက ဦးခေါင်းကိုညိတ်လျက်၊ “ဟုတ်တယ် မာစတာ” ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသူမှာ စခန်းမှူး မောင်မြင့်မောင်ပင်ဖြစ်၏။ ဂျပန်

စစ်ဗိုလ်အား မောင်မြင့်မောင်သည် ပထမ အရှိအသေပြုလိုက်ရာ၊ စစ်ဗိုလ်ကလည်း မောင်မြင့်မောင်အား ဦးခေါင်းကိုပြန်၍ ညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်မြင့်မောင်သည် အနားများစုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ကာကီဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ကလေးကိုထုတ်ပြီးလျှင် တစ်လိပ်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အားပေး၍ တစ်လိပ်ကို ကိုယ်တိုင်သောက်ခါ စစ်ဗိုလ်အား မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပေးလေသည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် စစ်ဗိုလ်အား ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ ထွေရာလေးပါးစကားများကိုပြောပြပြီးနောက်၊ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ နကာမူရာ။ ဗမာတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား ပြိုင်ပြီး နပန်းလုံးဝံ့တယ်ဆိုဗျ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့လား”

“ကျုပ်ကတော့ နပန်းမကျင်လယ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလူတွေထဲကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လုံးမယ်ဗျာ။ အခု ဒီမှာရှိတဲ့အကောင်းတွေထဲကဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လုံးမယ်”

ထိုအခါ မောင်မြင့်မောင်သည် သူ၏လူစုဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ဟေ့ စိန်မောင်၊ လာစမ်းဟေ့”

ထိုအခါ ပိန်ပိန် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်သည်၊ ပေါက်တူးကိုချခဲ့ပြီးနောက်၊ မောင်မြင့်မောင်ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာခဲ့လေသည်။

“မင်း နကာမူရာနဲ့ နပန်းလုံးဝဲတယ်ဆို”

“ဆရာခိုင်းရင် လုံးရတာပေါ့ခင်ဗျာ”

မောင်မြင့်မောင်သည် ဂျပန်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ကိုင်း . . . ခင်ဗျား အကျီသာချွတ်ပေတော့ မစွတာ နမူရာ။ ပေးလေ ခင်ဗျားသေနတ်။ ကျုပ်ယူထားပါမယ်”

“သေနတ်ကိုတော့ တဆိတ်ဂရုစိုက်ပြီး ယူထားပါဗျာ။ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံအသင့် ထည့်ထားတယ်နော် သတိထား”

“ပေးမှာသာပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

ထို့နောက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နကာမူရာနှင့် စိန်မောင်တို့သည် အနီးရှိ ကွက်လပ်တစ်ခုကိုရွေးချယ်ခါ နပန်းလုံးပွဲကို စကြလေ၏။ ထိုအခါ ချွေးတပ်သားများသည် မိမိတို့၏တူရင်းပေါက်ပြားများကိုကိုင်ခါ နပန်းပွဲကိုကြည့်ရှုရန် ကွက်လပ်ဆီသို့ လာရောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

စိန်မောင်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ပူးမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဂျပန်၏ပန်းပေါ်မှကျော်၍ ခြေနှစ်ဘက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ ဂျပန်က မည်သို့ပြန်၍ လုပ်လိုက်သည်မသိ “အောင်မယ်လေးဗျ သေပါပြီဗျ” ဟစ်အော်ခါ မြေပေါ်မှမထနိုင်တော့သဖြင့် အပြင်သို့ထမ်း၍ ထုတ်သွားကြရလေ၏။

မောင်မြင့်မောင်မှာ မျက်နှာများနီမြန်း၍လာပြီးလျှင် “သိပ်ပြီး အသုံးမကျတဲ့အကောင်၊ ဟေ့ သူတော်ထွက်ခဲ့စမ်းကွာ၊ ဒီ ဂျပန်ကိုနိုင်အောင်ကိုင်စမ်းဟေ့”

ထိုအခါ အရပ်ပုပုနှင့် ခွန်အားဗလအလွန်ကောင်းဟန်တူသော ဂင်တိုတစ်ယောက် လူအုပ်ထဲမှ ကွင်းပြင်သို့ထွက်လာ

လေသည်။

သူတော်သည် လက်ကိုမချောစေရန် မြေမှုန့်အနည်းငယ်ကိုကောက်ယူပြီးလျှင် ခူးကိုခပ်ခွာခွာ၊ ခါးကိုခပ်ကုန်းကုန်း ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ၊ ဂျပန်ကလည်း ထိုသူကို စိန်မောင်ကဲ့သို့ အလွယ်တကူကိုင်၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အတိုင်း သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လက်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်သပ်၍ ပေါင်ကိုပုတ်ခါ ရှေ့သို့အနည်းငယ်တိုး၍လာရာ သူတော်ကလည်း နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်လျက် တစ်ယောက်၏မျက်လုံးများကို တစ်ယောက်ကြည့်ခါ အကဲခတ်လျက်ရှိကြ၏။ သူတော်က ရှေ့သို့တစ်ပေခန့် တက်သွားသောအခါ၌လည်း သူတော်က သူတက်လာသည့်အတိုင်းအထွာကို ခန့်မှန်းဆဲ၍ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်သည် “ဂျူဂျစ်ဆုနည်းမျိုးဖြင့် ဘယ်တစ်ဘက် ညာတစ်ဘက်ခြေများကို ဒီဂရီ ၃၀ ခန့် သိုင်းကွက်ကျအောင် နင်းလျက်ရှိရာ၊ သူတော်ကလည်း သူနင်းသည့် သိုင်းကွက်များအတိုင်း အခြေမပျက်လိုက်၍နင်းလျက်ရှိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် နပန်းလုံးတတ်ရုံမျှမက သိုင်းအတတ်ကိုနားလည်သူများ ဖြစ်ကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်သေးဘဲ၊ ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ တစ်ယောက်အရိပ်အကဲကို တစ်ယောက်ကြည့်ခါ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအခါ သူတော်ဘက်မှ အလုပ်သမားများသည် . . .

“ဟေ့ကောင် ဝင်ချပါတော့လားကွ”

“ဟေ့ကောင် တွယ်လေကွာ၊ ဘာစောင့်နေရတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် မကြောက်နဲ့”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဟစ်အော်ခါ ဆူညံစွာအော်ဟစ်အားပေးလျက် ရှိကြကုန်၏။

သူတော်သည် နောက်သို့ ဆုတ်မယောင်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရာ ဂျပန်သည် အတန်ငယ် ခြေလှမ်းပျက်သွား၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပျက်သွားသည့်အချိန်၌ပင် သူတော်သည် နှုတ်ထိုးထိုးတိုင်း လူချင်းဝင်၍မပူးတော့ဘဲ၊ လျှပ်စစ်၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂျပန်၏လက်ဝဲဘက်မေးရိုးဆီသို့ တအားကြိုးလိုက်ရာ “ခေါက်” ခနဲ မြည်သံကြားလိုက်ရပြီး နောက်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မြေမော်သို့ ပက်လက်လန်ခါ ကားခနဲကျသွားလေ၏။ နောက်တခဏ၌ မောင်မြင့်မောင်သည် လက်တွင်ကိုင်ထားသော သေနတ်လှံစွပ်ဖြင့် ဂျပန်အားထိုးနှက်လိုက်တော့၏။ သို့သော် သူသည် သေတွင်းကိုမထိုးဘဲ၊ လက်ယာဘက် ခြေသလုံးကိုသာ ထုတ်ချင်းပေါက်ထိုးလိုက်ပြီး နောက်၊ နွေးများပန်းထွက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ လှံစွပ်ကို ပြန်၍နှုတ်လိုက်၏။ မောင်မြင့်မောင်၏စိတ်မှာ လက်နက်မဲ့သူအား သွေးအေးအေးတွင် မသတ်လိုပေ။ ထိုအချိန်၌ တူရွင်းပေါက်ပြားများကိုကိုင်၍ ဝိုင်းလာသော သူများအားလည်း ဂျပန်ကိုမသတ်ရန် မနည်းပင်ဆွဲ၍ထားရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မလုပ်ကြပါနဲ့တော့ဟေ့၊ တော်လောက်ပါပြီ”

(အသံများ) “သတ်မယ် သတ်မယ်”

“လက်နက်မရှိတဲ့လူကို တို့ သေအောင် မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအကောင် တို့နောက်လိုက်မလာနိုင်ရဲ့ တော်ရောပေါ့၊

ငါက လက်နက်ချင်းပြိုင်တိုက်ရမှ အသေချချင်တာကွ၊ လက်နက်ချင်းပြိုင်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ပုံမှ သတ္တိကောင်းတယ်ခေါ်တာ၊ ဟ . . . တော် ဟိုကောင်တွေ ဘယ်နဲ့လုပ်လိုက်ကြတာလဲ တော်ကြပါကွာ တော်ကြပါ”

မောင်မြင့်မောင်က ပထမဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား လှံစွပ်ဖြင့် ခြေသလုံးကိုထိုးလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ အခြားဂျပန်တစ်ယောက် (ဂျပန်စစ်သား)မှာ ပေါက်ပြားချက် တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်၍သွားခဲ့လေပြီ။

နေဝင်လုနီးဖြစ်ရကား မောင်မြင့်မောင်တို့လူစုသည် ဒဏ်ရာရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား မအော်နိုင်စေရန် ပါးစပ်ကို အဝတ်များဖြင့်စည်းနှောင်၍ ထားခဲ့၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်မောင်၏ တပည့်တစ်ယောက်က . . .

“ဆရာ ဒီကောင် ဒီလိုပဲထားခဲ့တော့မလား၊ ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုန်း စီရင်လိုက်ပါရစေ ဆရာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ကိုစီရင်မယ့်လူတွေ မကြာခင်ရောက်လာပါတော့မယ်။ ဒီကောင် တို့နောက် လိုက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ အော်လည်း မအော်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ တို့နောက်က လိုက်လာတဲ့လူတွေက သူ့ကိုစီရင်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ နေရစ်ပါစေ”

မောင်မြင့်မောင်တို့လူစုသည် ဂျပန်နှစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် တောတောင်ထူထပ်ရာ အနောက်မြောက်အရပ်သို့ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ၊ မကြာမီ တောရိပ်တောင်ရိပ်များအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

BURMESE CLASSIC

ခရီး ၄ မိုင်ခန့်မျှ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကရင်ရွာတစ်ရွာ သို့ရောက်သောအခါ ကရင်များသည် မောင်မြင့်မောင်တို့လူစု အား ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြ၏။ ထိုနေရာမှာ လေယာဉ်ပျံဘေးရန်နှင့် လွတ်ကင်းပြီဖြစ်သော နေရာဖြစ်သဖြင့် မောင်မြင့်မောင်တို့လူစုမှာ မီးဖိုတစ်ခုခုခါ စခန်းချအပ်မီးဖြေ လျက် ရှိကြကုန်၏။

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်၍လာပြီဖြစ်သော် လည်း၊ မောင်မြင့်မောင်သည် ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်သေးဘဲ၊ ရှေ့တွင် မိမိတို့ပြုလုပ်ရမည့် အလုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ သွားရမည့်ခရီးစဉ်ကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားရင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၏အိတ်ထဲတွင် တွေ့ရသောစီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ကို သောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဤသို့ မောင်မြင့်မောင်သည် မီးဖိုအနီးတွင်ထိုင်ခါ မိမိရှေ့ရေးကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ခါးပတ်၌ ၎င်းတို့ထုံးစံအတိုင်း အမြတ်တနိုးထားသည့် အိတ်ကလေးနှစ် လုံးကိုတွေ့ရသဖြင့် အမှတ်မထင်ထုတ်ယူကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ ၏။ အိတ်ကလေးမှာ နှစ်လုံးဖြစ်၍ ပထမတစ်လုံး၌ ဘုရားပုံနှင့် အင်းများပါပြီးလျှင် ဒုတိယအိတ်၌ “ပတ်စ်ပို့ဆိုက်အရွယ် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ဓာတ်ပုံကိုတွေ့ရသဖြင့် မီးရောင်၌ဓာတ်ပုံကို အသေအချာကြည့်ရှုရာ မောင်မြင့်မောင်မှာ အလွန်အလွန်အံ့သြ ၍သွားမိလေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဓာတ်ပုံမှာ အခြားသူ၏ဓာတ်ပုံမဟုတ်၊ မခင်ကြည်၏ဓာတ်ပုံဖြစ်ရာ ဓာတ် ပုံ၏ကျောဘက်၌ကား . . .

“ကျွန်မ၏အချစ်ဆုံး စစ်ဗိုလ်ကလေး နကာမူရာသို့

မခင်ကြည် ပုတီးကုန်းမြို့” ဟု မိန်းမလက်ရေးဖြင့် ရေးသား ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် ဓာတ်ပုံကိုဆက်၍ကြည့်ခါ မျက်ရည်များလည်မတက်ဖြစ်၍လာသဖြင့် အနိုင်နိုင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဓာတ်ပုံကို အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြီချေမှုလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“အင်း မိန်းမ မိန်းမ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် လိုက်ခါ မီးပုံထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသတည်း။

BURMESE
CLASSIC
.com

အ မျက် စဲ ပု

အ မျက် စဲ ပု

'မှော်ဘီ' မြို့ကလေးနှင့် ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းတွင် ဓားပြဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ဩဆိုသူသည် မိမိ၏ တပည့်တပန်းများနှင့်အတူ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ဩမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နယ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ စစ်ပြီးချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိခဲ့ရာ ပထမဦးစွာကျောက်မြောင်းရပ်တွင်နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ကွန်မြူနစ်များ တောခိုသွားချိန်တွင် သူ၏ အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့်တကွ နောက်လိုက်အချို့ပါ တောခိုခဲ့၏။

ဗိုလ်ဩမှာ အသက် ၅၂ နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်က အားကစားနှင့်အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားကြွေခိုင်ပြီးလျှင် သူတစ်ပါးတို့ဩဇာညောင်းလောက်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသည့် မျက်နှာမျိုးလည်းရှိလေသည်။

ဗိုလ်ဩတွင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၍၊ သားဖြစ်သူ မောင်ညွန့်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ သားမက်ဖြစ်သူ မောင်ချိတ်မှာ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း အစိုးရစစ်တပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင်

ကျဆုံးခဲ့၏။ သို့နှင့် သမီး မစောတစ်ယောက်သာ လေးခါလည် အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ဩ နေထိုင်သောနေရာမှာ တောအုပ်အလယ် မြင့်မားသောသစ်ပင် ကြီးများအကြားရှိ ၁၈ ပေခန့်မြင့်သော ခြံကြီးတစ်ခြံ၌ဖြစ်၏။ ခြံကြီး၏အတွင်း၌ကား စတုရန်း ၁၅ ပေခန့်ရှိ တဲကလေးတစ် တဲကို မမေတိုင်များဖြင့်ဆောက်လုပ်ထား၏။ တဲအဝင်ဝအနီး၌ လည်း ပုဆိုးတစ်ပတ်လည်ခန့်ရှိ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျလျက်ရှိရာ၊ တဲငယ်၏ အဝင်ဝကိုကွယ်နေရုံ မျှမက ရန်သူကိုအတွင်းမှနေ၍ လူအနည်းငယ်မျှနှင့်ပင်ကောင်း စွာ ခုခံနိုင်လေသည် အဝေးမှကြည့်လျှင် လဲ၍နေသော ကညင် ပင်နှင့် ၎င်းနောက်မှခြံကြီးကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဗိုလ်ဩသည် ဇနီးသည် သေဆုံးသွားသည့်အချိန်မှ စ၍ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုဘဲရှိခဲ့ရာ၊ မိမိ၏အချစ်ကို သား နှင့်သမီးအပေါ်၌သာ ဝေငှချစ်ခဲ့ရာမှ သားဖြစ်သူ ကျဆုံးသွား ပြန်သောအခါ သမီးကလေးနှင့် မြေးကလေး ‘ပေါက်စ’အပေါ် ၌သာ သဲသဲမဲမဲ ချစ်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် မိမိစုဆောင်းရှာဖွေ ထားသော ပစ္စည်းများကိုပင် မိမိမျက်နှာလှဲ၍သွားသောအခါ ရွေးမဖြစ်သူအား သုံးပုံတစ်ပုံမျှသာပေး၍ ‘ပေါက်စ’အတွက် သုံးပုံနှစ်ပုံပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့လေသည်။

ကရင်များ အင်းစိန်ကိုအုပ်စိုးလျက်ရှိသည့်အချိန်၌ ဗိုလ်ဩသည် လမ်းသွားလမ်းလာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါ တစ်ရံ ခရီးသည်တင်ဘတ်စ်ကားများကိုလည်းကောင်း၊ အခွင့် အရေးရရှိသောအခါများတွင် လူကုန်များစီးသည့် ပရိက် ပိတ်ကားများကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သို့သော်

၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ “ပြန်ပေး” လုပ်ငန်း၌၊ စိတ်ဝင်စား လာခဲ့ပြီးလျှင် အကြမ်းတိုက်ခိုက်ရသောအလုပ်များကို ရပ်ဆိုင်း ခါ ပြန်ပေးဆွဲသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူ ကုန်ထံ မြန်မာသူဌေးတစ်ဦးနှင့် တရုတ်စက်ဝိုင်းနှစ်ဦး ကုလား သူဌေးတစ်ဦးတို့ထံမှ ငွေတစ်သိန်းခန့် ရရှိခဲ့လေပြီ။

ဗိုလ်ဩ၌ တပည့်တပန်းဟူ၍ ၂ ယောက်သာရှိ၍ ထောင်ထွက်ဘခက်ဆိုသူနှင့် တိမ်တစ်လုံးဖိုးချွန်ဆိုသူတို့သာ ရှိ၍ ၎င်းတို့မှာ ထိုတောအတွင်း၌ပင် ဗိုလ်ဩတဲနှင့် ၂ ဖာလုံ ခန့်ဝေးသော နေရာ၌ လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့ ၏ တဲငယ်များမှာလည်း မြေနိမ့်သာနေရာ၌ ကျင်းများတူး ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ ခြံနယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါက်ရောက်ပုံ အုပ်လျက်ရှိသဖြင့် အတော်ပင်လုံခြုံသောနေရာများဖြစ်လေ သည်။ ဗိုလ်ဩတွင် ကာဘိုင်သေနတ်တစ်လက်၊ နှစ်လုံးပြူး တစ်လက်၊ ခြောက်လုံးပြူးစစ်သေနတ်တစ်လက်၊ ၃၈ ဘို့ “ကို ရီဗောလဗာ” ခေါ် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ရှိ၍ ဘခက်နှင့် ဖိုးချွန်တို့မှာလည်း တစ်ယောက်လျှင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်စီရှိလေ သည်။

ဗိုလ်ဩသည် သာမန်ဓားပြအဖြစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက် လျက်ရှိရာမှ ငွေရချောင်သော “ပြန်ပေး” အလုပ်ဘက်သို့ ကူး ပြောင်း၍လာခဲ့ရာ ပြန်ပေးအလုပ်မှာ ဓားပြတိုက်သကဲ့သို့ တစ် ကြိမ်နှင့်မပြီးဘဲ လူကိုဖမ်းဆီးရန် လွယ်ကူသည်ထားဘဲဦး ငွေ တောင်းရာ၌ များစွာ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်၏။ ထို ပြင်လည်း မိမိတို့ဖမ်းဆီးခဲ့သူ လွတ်မြောက်သွားပြီးနေသကဲ့သို့ မိမိတို့မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့ပုန်းအောင်းသော နေရာ

BURMESE CLASSIC

၁၂၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကိုလည်းကောင်း၊ မှတ်မိမည်ဆိုက ရဲအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းခါ ခြေရာခံ၍ လိုက်လာမည်ဘေးရန်ကလည်း ရှိသေး၏။ ထို အကြောင်းများကြောင့် ဗိုလ်ဩသည် ဘေးအန္တရာယ် များလှ သောအလုပ်ကို စွန့်ပြီးလျှင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူနေထိုင်ပါတော့မည်ဟု တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူး မိ၏။

ဓားပြဗိုလ်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုဖြင့် အသက်မွေးမြူနေ ထိုင်သူဖြစ်သော်လည်း၊ ဗိုလ်ဩသည် သစ္စာရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို သနားတတ်၏။ အားနွဲ့သူ များအပေါ်၌ ထောက်ထားညှာတာတတ်ပြီးလျှင်၊ မိမိထက်ခွန် အားကြီးသူကိုသာ ရင်ဆိုင်တတ်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ အကြောင်းမဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖမ်းဆီးခြင်း ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုချေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဗိုလ်ဩ၏အကြောင်းကိုသိသော ရွာသားများသည် 'ရွှေ နီးချုပ်စပ်၌ အချိန်မတော် သွားလာနေထိုင်ပုံကြလေသည်။ ဗိုလ်ဩ၏ဂုဏ်ပုဒ်ကိုချီးကျူးခါ ဗိုလ်ဩအား ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်စေရန် အတွင်းကြိတ်မေတ္တာရှိသူများလည်း မနည်းလှပေ။

တစ်ခါက ရန်ကုန်မြို့စွန်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်နှင့် ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရာ တိမ်တစ်လုံးဖိုးချွန်အိမ် ၌ ဝှက်ထားခဲ့၏။ မိန်းကလေးမှာ သနရှုပ်ဖြစ်၍ ဖိုးချွန်သည် မိန်းကလေးအား ရဲသဲ့သဲ့လုပ်၏။ မိန်းကလေးလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ရွှေကြိုးနှင့် လော့ကတ်သီးကို ဖြုတ်ယူ၏။ ငွေရ ပြီးနောက် မိန်းကလေးကို ပြန်လွှတ်မည်ပြုစဉ် ထိုအကြောင်း ကို ဗိုလ်ဩသိ၍ ဖိုးချွန်အား မိန်းကလေး၏ရွှေကြိုးကိုပြန်၍ ပေးစေ၏။ ရဲသဲ့သဲ့လုပ်မှုအတွက်လည်း မိန်းကလေးအား မိမိ

ရှေ့တွင် တောင်းပန်စေသည်။ မိန်းကလေးသည် ဗိုလ်ဩအား ကျေးဇူးတင်လျက် ဗိုလ်ဩ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမှတ်မိ သော်လည်း အမှုကိုမဖော်ခဲ့ချေ။

၁၉၅၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းနှင့် ၅၆ ခုနှစ်အစတွင် ဗိုလ်ဩ ၏အလုပ်သည် ကလေးများဘက်သို့ လှည့်၍လာခဲ့၏။ လူကြီး များကိုဆွဲရခြင်းထက် ကလေးများကိုဆွဲရခြင်းက လွယ်ကူလေ ရာ အရေးအကြီးဆုံးမှာ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နေရာတွင် လူကြီးများလစ်သည်ဟူသော အချက်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း ရန်သာရှိ၏။

သို့နှင့် ဗိုလ်ဩသည် မိမိဓာတ်သိဖြစ်သော ခြောက် ထပ်ကြီးအနီး အောင်ဒရီလမ်းမှ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးဦးကျော်ဒွန်း ၏ မြေးကလေးကို ကြံစည်လေသည်။

သူဌေးဦးကျော်ဒွန်း၏ခြံမှာ အခြားအိမ်များနှင့်အတန် ငယ်စေး၍ သော်ကရံများဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ဝင်းခတ်ထား သော်လည်း အချို့နေရာတွင် ခြံစည်းရိုးမှာ ပျက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဖိုးချွန်သည် တရက်နှစ်ရက်ကပင် ကြိုတင်၍ ကြည့်ထား၏။ ဦးကျော်ဒွန်းအိမ်သားများအကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဦးကျော်ဒွန်းမှာ သမီးဆုံးသွားပြီးနောက် မြေးကလေး "အပါ" ကို သဲသဲမဲမဲ ချစ်ခင်ကာ၊ ကလေးကို ကျောင်းသို့ပင် မပို့ရက်ဘဲ အိမ်၌ဆရာမတစ်ယောက်ငှားရမ်းကာ စာသင်နေ သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ညနေချမ်းတွင် အထိန်းမိန်းမကြီးက အပါအား ခြံထဲသို့ ခေါ်ကာ အညောင်းပြေအညာပြေ ပြေးလွှား ကစားနေတတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုးချွန်က ကောင်းစွာ စုံစမ်းပြီး ဖြစ်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်သော် ဗိုလ်ဩက

ဦးနောက်ဖြင့်သာ အကြံပေး၍ ဖိုးချွန်နှင့် ဘခက်တို့က ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အပါသည် ခြံထဲတွင် ဘောလုံးကလေးတစ်လုံးကို ကန်ကျောက်ကစားလျက်ရှိရာ၊ အာယားမိန်းမကြီးက ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဇာတိုးလျက်ရှိ၏။ အချိန်မှာ နေဝင်ရီသရောဖြစ်၍ ခြံဘေးရှိသစ်ပင်ကြီးများမှ အမှောင်ရိပ်သည် ခြံစည်းရိုးများပေါ်သို့ တပိုင်းတစ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက် မနီးမဝေး၌ ဂျစ်ကားတစ်စီးရပ်ထား၍ ကားပေါ်မှလူ ၂ ယောက်သည် ခြံစည်းရိုးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ကလေးထိန်း မိန်းမကြီးထိုင်နေသော ခုံမှာ ခြံစည်းရိုးပျက်နေသောနေရာနှင့် ၁၀ ပေခန့်သာဝေးသဖြင့် ဘခက်သည် အိတ်ထဲမှ မေ့ဆေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မိန်းမကြီး၏နှာခေါင်းကို အုပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်နှင့် တပြိုင်တည်းပင် ဖိုးချွန်သည် အပါကို နောက်မှပြေးဖက်လိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်ကာ လှည့်တစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်လျက် သော်ကခြံများအောက်မှ အပြင်သို့ တိုးထွက်သွားလေပြီ။

ကားကလေးသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားပြီးနောက် ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းကြီးကို ချိုးပြီးလျှင် တောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။

၃ နာရီမျှကြာသောအခါ ခိုးယူခြင်းခံရသော “အပါ” လေးသည် ဓားပြဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ဩ၏အိပ်ရာနံဘေးတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိတော့၏။ ရောက်စဉ် အပါသည် ဟစ်အော်ငိုယိုလျက်ရှိသော်လည်း ဗိုလ်ဩက ကစားစရာ အရပ်

ကလေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ကြားလုံးကလေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချောမွော့ခါ နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ပို့မည့် အကြောင်း ပြောသောကြောင့် အငိုတိတ်ခါ အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၃ ရက်မျှအချိန်ကုန်လွန်၍သွားရာ၊ ‘အပါ’လေးမှာ လူသူမနီးသော ဗိုလ်ဩ၏တံကြီးအတွင်း၌ အတော်အတန်နေသွားကျ၍သွားလေပြီ။ ‘ပေါက်စ’ နှင့်လည်း တစ်နေ့လုံး ပြေးလွှားကစားခါ သူ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကလေးကို မေ့လျော့၍နေတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ သူဌေးဦးကျော်ဒွန်းလက်သို့ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာရာ အပါကို ငွေ ၃၀,၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် လာရောက် ရွေးယူရန်ဖြစ်၍ အချိန်ကိုလည်း စာရသည့်နေ့မှ ၁၅ ရက်အတွင်းဟု အချိန်အတော်များများပေးထား၏။ စာရသောနေ့မှာ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့ဖြစ်သဖြင့်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ည ၁၂ နာရီကို နောက်ဆုံးထား၍ လာရောက်ရွေးယူရမည်ဟု ရေးသားထားလေသည်။ (လာရောက်ရမည့်နေရာနှင့် မည်သို့မည်ပုံ လာရောက်ရမည်ဆိုသောအကြောင်းများကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထား၏) စာ၏ အဆုံးသတ်တွင် ‘ငွေမရမှသာ ကလေးကို သတ်မည် စိတ်ချပါ’ ဟုလည်း ပါရှိ၏။

ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့၌ မမျှော်လင့်သော အကြောင်းများသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောက်ကြံ့ရွာကလေးနှင့်တကွ၊ မှော်ဘီမြို့အစွန်အဖျားတွင် ကျောက်ရောဂါများ ရုတ်တရက်ကျရောက်လာရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အိမ်တိုင်းလိုလို၌ပင် ကျောက်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ထိုရောဂါသည် ဗိုလ်ဩ၏တစ်စခန်းသို့ မည်

သည့်နည်းနှင့် ရောက်လာသည်မသိ 'ပေါက်စ' သည် ၉ ရက် နေ့ည၌ အပူဖျားဖျားပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောက် များထွက်၍ လာတော့၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ဩသည် ငွေသုံးသောင်းရမည့် 'အပါ' ကလေးအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခါ ပေါက်စတို့သားအမိအား ဖိုးချွန်တို့တစ်စခန်းသို့ ညတွင်းချင်းပင် ရွှေ့ပြောင်းထားရ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် 'အပါ' သည် ပေါက်စနှင့် စကားနေကြဖြစ်သည့်အတိုင်း 'ပေါက်စ'ကိုခေါ်ပေးရန် အတင်း ပူဆာလျက်ရှိလေသည်။

ပထမ၌ ဗိုလ်ဩသည် 'အပါ'အား ရိုက်မောင်းလုပ်မိ ၏။ တစ်ကြိမ်၌ ဗိုလ်ဩသည် အပါအား လက်ဝါးနှင့်ပင် ခပ် ဆတ်ဆတ်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။ ထိုအခါ အပါသည် အလွန် စကားတတ်သောကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း 'ဘာကြီးက အနေ့ကိုမချစ်ဘူး ပေါက်စကိုမချစ်တယ်' ဟု ငိုယိုကာ ထောင့် တစ်ထောင့်သို့သွား၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးဖြင့်အုပ်ထား လေ၏။

နေ့လယ်လောက်တွင် ဖိုးချွန်အိမ်သို့ ပို့ထားသော ပေါက်စမှာ မသက်သာဘဲ ရောဂါတိုးလျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ဗိုလ်ဩသည် မိမိချစ်လှစွာသော မြေးအတွက် စိတ်ရတက် မအေးနိုင်ဖြစ်ခါ ဘခက်၏ဇနီးအား အပါကိုစောင့်ရှောက်ရန် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေ့ခင်း ဖိုးချွန်အိမ်၌ပင် အချိန်ကုန်လျက်ရှိ လေ၏။ ညနေစောင့်၍ နေဝင်သောအခါ ပေါက်စသည် ဖျာ တစ်ချပ်ပေါ်တွင် လူးလိုမ့်လျက်ရှိနေတော့၏။

ထိုည ၈ နာရီအချိန်လောက်၌ မဂိုလမ်း အမျိုးသား

ဆေးတိုက်၌ ဆရာဝန်ဦးသန်းကြွယ်သည် ၉ နာရီခွဲတွင် ရုပ် ရှင်ကြည့်ရန် မိမိဇနီးနှင့်ချိန်းထားသဖြင့် အလုပ်များကို အရင် စလိုသိမ်းလျက်ရှိ၏။ ဆရာမကလေးမှာ ပလက်ဖောင်းကိုဖြတ် ကူးခါ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်မိလေပြီ။ ကွန်ပေါင်းဒါး (ဆေးစပ်သမား) တစ်ယောက်သာ ဆေးခန်း၌ ဆေးပုလင်းများ ကို စီလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ရှေ့သို့ ဂျစ်ကားတစ် စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ခန့် လူနှစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူများ သည် ဆေးစပ်သူကွန်ပေါင်းဒါးကို ကျော်လွန်၍ ဆရာဝန်ဦး သန်းကြွယ်အခန်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ဦးသန်းကြွယ်သည် ထိုသူ ၂ ယောက်အား အံ့အား သင့်ခါ ကြည့်နေပြီးနောက် မလွဲသာသဖြင့် သူ့စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင် ၂ လုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြလိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ”

“ကိစ္စက လူမမာတစ်ယောက် လိုက်ကြည့်ဖို့အရေး ကြီးလို့ပါဆရာ”

“မလိုက်နိုင်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကနေ့ညလည်း ကျွန်တော် . . .”

“မလိုက်ရင် မဖြစ်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါဆရာ၊ ကိစ္စကသေရေး ရှင်ရေးဖြစ်နေပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလိုက်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်လို့ ပင်ပန်းပြီး ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေးစား သောက်ပြီး အနားယူမယ်ကြတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျုပ်လိုက်နိုင်မလဲ၊ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး”

“ထမင်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်မှာ ဆရာကို ကျွေးပါမယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွေးတာလည်း မစားချင်ပါဘူးဗျာ၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက် ခေါ်သွားကြပါ ဗျာ”

တခြားလူခေါ်ဖို့ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ကိစ္စက အင်မတန်အရေးကြီးနေတယ်၊ လိုက်မလားမလိုက်ဘူးလားသာ ပြောစမ်းပါ”

“နေပါဦး၊ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်”

“ဘယ်လိုလူတွေရမလဲ ဒီလိုလူတွေပေါ့”

ခေါင်းဆောင်၍ စကားပြောသူသည် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ဦးသန်းကြွယ်အား ချိန်လိုက်၏။ လွယ် အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကိုထုတ်ယူလိုက်သည့်အချိန်မှာ လျင်မြန်လှ သဖြင့် ဦးသန်းကြွယ်ပင် မမြင်လိုက်ချေ။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုအကြပ်ကိုင်တာပေါ့လေ”

“မတတ်သာလို့ လုပ်ရတာပါဆရာ သည်းခံပါ၊ ကိုင်း ဆရာ ပြင်ပေတော့ စုံစုံစေ့စေ့ ယူခဲ့စေချင်တယ်”

“ဘာရောဂါလဲ”

“ကျောက်ပေါက်တာပါ ဆရာ”

ဒေါက်တာသန်းကြွယ်သည် မိမိ၏ ဆေးအိတ်အတွင်း သို့ လိုအပ်သောဆေးဝါးများ ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ထည့်ရလေ၏။ အကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အပေါ်အကျီ ကိုဝတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း သွားကြမယ်ဆရာ၊ ဆရာရှေ့က အရင်ထွက်

ပေတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ လူတွေရင်လည်း ဆရာကုန်မြေမပျက်ပါ စေနဲ့နော်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကမေးရင် အရေးကြီးတဲ့လူနာ တစ်ယောက်လိုက်ကြည့်မယ်ပြောပါ၊ ပြီးတော့ တစ်ခုဆရာ သတိထားရမှာက ယီးတီးယားတားတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ နှုတ်ပိတ်ဖို့လက်နက်ပါတယ်ဆိုတာ ဆရာ သတိပြုစေချင်တယ်”

ဦးသန်းကြွယ်သည် နားလည်သောမျက်နှာနှင့် ထိုသူ အား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ကျန်သူတစ်ယောက်က ဆေးအိတ် ကို လှမ်း၍ယူလိုက်ရာ၊ ဦးသန်းကြွယ်လည်း ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဖြင့် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုသူများညွှန်ပြသော ဂျစ်ကား ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် လက်ယာဘက်ကုတ်အကျီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်ဘက်သွင်းခါ ဦးသန်းကြွယ်နှင့်ကပ်၍ထိုင်လေသည်။

ကားကလေးသည် မြောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွား ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမှ အနောက်ဘက်သို့ မောင်းပြီးလျှင် လမ်းမတော်မှထွက်၍ ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ ၏။ လူ ၂ ယောက်သည် ဦးသန်းကြွယ်၏ဘေး၌ ဝဲယာညှပ်၍ ထိုင်၏။ ကားစီးသူများကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ် စုံတစ်ရာ စကားပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်ပါကြလေ သည်။

၂ နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ၆ လုံးပြူးကိုင်သော ခေါင်းဆောင်သည် ကားမောင်းသူအား ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ဒေါက်တာဦးသန်းကြွယ်အား . . .

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဆရာ ဆရာမျက်နှာကို ကျွန်တော်တို့

အဝတ်နဲ့ပိတ်ရလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုလူတွေလည်း လူကိုလည်း ခြိမ်းချောက်ပြီး ခေါ်လာသေးရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ပြန်ပေး လူဆိုးတွေဆရာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ပြန်ပေးဆွဲတာပေါ့၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှ ပေးစရာမရှိပါဘူး၊ တစ်လ လခကလေး ၆၀၀ ၇၀၀ ကျပ်နဲ့ လူတန်းစေ့နေနိုင်ရုံရှိတဲ့လူပါ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော လိုက်လေသည်။

“ဆရာ အထင်မှားနေတာပါ ကျွန်တော်တို့က လူဆိုးပေမယ့် ဆရာကိုပြန်ပေးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ ဆရာကိုခေါ်လာရတာပါ၊ ဆေးဘိုးဝါးခလည်း ဆရာကိုပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်ကြီးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“အို ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲဆရာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ နေရာကိုတောင် ဆရာမသိရအောင် အခုလိုလုပ်ရတာပေါ့...”

လက်ယာဘက်မှ ဓားမြှောင်ကိုင်လူဆိုးသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ အဝတ်စတစ်ခုကိုထုတ်ခါ ဦးသန်းကြွယ်၏မျက်လုံးကို ပိတ်၍စည်းနှောင်လေ၏။

ကားကလေးသည် လမ်းမပေါ်တွင် မောင်းနေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးဝင်ခါ၊ ခလုတ်ကန်သင်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော လမ်းကြမ်းတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်နာရီမရှိတရီ မောင်းနှင်သွားပြီးနောက်၊ ရပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးသန်းကြွယ်အား ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး

လျှင် တစ်ခေါ်သာသာမျှ ခြေလျင်လျှောက်ကြရလေသည်။

မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဦးသန်းကြွယ်သည် တဲငယ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီး လျှင်၊ မိမိရှေ့ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်၌လည်း အသက် ၅၀ ကျော် ခန့်ရှိ ခုံညားသောလူကြီးတစ်ယောက်၊ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဓမ္မရာကလေးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်လျက်ရှိသော အသက် ၄ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိန်းမမှာ ကလေးအမေဖြစ်ဟန်တူ၍၊ လူကြီးမှာ လူဆိုးများက ‘ဗိုလ်ကြီး’ဟုခေါ်သောသူ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှစ်ယောက်မှာ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ရှိနေလေသည်။

လူကြီးသည် တရွပ်ရွပ်ငို၍နေသော မိန်းမရွယ်အား ပခုံးကို ယုယစွာကိုင်လျက်...

“ကိုင်း သမီး၊ ငိုမနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ ဆရာလည်း ရောက်လာပါပြီ။ ကိုင်း ဆရာ၊ ကလေးကို တဆိတ်ကြည့်ပေးပါဦး”

ဦးသန်းကြွယ်သည် ကလေး၏ အပေါ်ခြုံစောင်ကလေးကိုဖယ်ရှားကာ၊ လက်ကလေးကို ယုယစွာကိုင်တွယ်စမ်းသပ်၏။ ရင်ဘတ်ကလေးပေါ်တွင် လက်ဝါးတင်၍ကြည့်၏။ ထို့နောက်ဆေးထိုးပေးပြီးလျှင် ဆေးရည်အနည်းငယ်ကို ရေဖြင့် ရောစပ်ကာ ဝှမ်းစကလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖျားကို ဆွတ်ပေး၏။

ဦးသန်းကြွယ်သည် မိမိအတွက် ပြင်ဆင်ပေးသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်အနည်းငယ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စားသောက်ရုံမှတစ်ပါး ကလေး၏အပါးမှမခွာဘဲ၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့်

ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

ဗိုလ်ကြီး ။ ။ “ကြိုးစားပါဆရာ”

ကြွယ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍ သုံးနာရီမျှပင် ထိုးခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ‘ပေါက်စ’ ကား အကြောင်းမထူးလှချေ။ ယခင်က အတိုင်းပင်ရှိနေလေသည်။ မစောမှာ ငိုယိုလျက်ရှိရာမှ အလျားမှောက်အိပ်ပျော်သွား၏။ တဲအတွင်း၌ ဗိုလ်ဩတစ်ယောက်သာ စကြိုလျှောက်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးသန်းကြွယ်ကား ခူးပေါ်၌လက်နစ်ဘက်ထောက်၍ မေးတင်ခါ၊ လူနာ၏အရိပ်အကဲကိုသာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

၄ နာရီထိုးသောအချိန်၌ ဒေါက်တာသန်းကြွယ်သည် နေရာမှထခါ ကိုယ်လက်များကို ဆန့်တန်းပြီးနောက်၊ တဲဝသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်သို့ ပြောင်း၍ထိုင်လေ၏။

“ကျုပ်တော့ တယ်မထင်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာသဘော ဘယ်နှယ်လဲ”

ထိုအခါ ဆရာဝန်ဦးသန်းကြွယ်လည်း စကားစ၍ပြောလေသည်။

“နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကနေ့ မနက်လောက်သာဆိုရင် ကျွန်တော်ရအောင် ကုနိုင်ပါတယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ်ဆရာ၊ တစ်ချက်ထိုးလောက်က ဆရာဆေးအစွမ်းနည်းနည်းကလေးတော့ အပြသားပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော် စောစောကတည်းက ဖွင့်ပြောမလို့ပါပဲ။

ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ဟိုသူငယ်မကို နည်းနည်းအားနာလို့”

“ကျုပ်လည်း ရိပ်မိပါတယ်”

နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ပေါက်စသည် တစ်ချက်မျှ တွန့်လိမ်သွားပြီးနောက် မေးကလေးကို တစ်ကြိမ်သာ ဟန်ငြိပြီးလျှင် အသက်ထွက်၍သွားရှာတော့၏။ မစောအား ဟစ်အော်၍မငိုရန် မနည်းပင်တားဆီးကြရတော့၏။

ဗိုလ်ဩသည် တပည့်များအား ဆရာကိုပြန်ပို့ရန်ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ဒေါက်တာသန်းကြွယ်၏ အိတ်ထဲသို့ ငွေ ၃၀၀ ထည့်လေ၏။

“ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့ဗိုလ်ကြီး စေတနာဝန်ထမ်း လုပ်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားလို ဆရာဝန်မျိုး ကျုပ်မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဗိုလ်ကြီးလို လူမျိုးလည်း ကျွန်တော်မကြားဖူးသေးဘူး”

မိုးချွန်နှင့် ဘခက်တို့သည် ဆရာဝန်ဦးသန်းကြွယ်အား ညဉ့်ကပြုလုပ်သည့်အတိုင်း မြို့သို့သွားသော ကားလမ်းပေါ်အထိ မျက်စိများကို အဝတ်ဖြင့်စီးပြီးလျှင် ဂျစ်ကားဖြင့် ပြန်၍လိုက်ပို့ပြီးနောက် ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးအနီး၌ ချပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။

နံနက် နေထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ပေါက်စ၏အလောင်းကို တံနှင့်မနီးမဝေး သင့်လျော်သောနေရာတွင် မြှုပ်နှံပြီးနောက် ဗိုလ်ဩသည် သမီးဖြစ်သူ မစောအား တဲကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ တဲကြီးသို့ရောက်သောအခါ ဘခက်၏ဇနီးက ဆီး၍ငိုလေရာ မစောမှာ တက်လုမတက်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူက

အတော်ယူယအားပေးရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အပါသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်၍ တဲရှေ့သို့ တစ်ယောက်တည်းထလာရာ မျက်ရည်ကြောင်းကြီး ၂ ကြောင်းမှာလည်း မျက်နှာ၌ ထင်ရှားစွာရှိနေလေသည်။

“ဘာကြီး ပေါက်စကို ခေါ်ခဲ့မယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ”

“အေးကွယ် ခေါ်ပေးမှာပေါ့ သား သား၊ ဘာကြီးဆီ လာစမ်းပါဦး”

ဗိုလ်ဩသည် အပါကိုပွေ့ယူလိုက်ပြီးနောက် တအား ဖက်၍ထားပြီးလျှင် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ ဆက်ခါဆက်ခါနမ်းရှုပ်လေ၏။ မစောကိုတစ်လှည့် အပါကိုတစ်လှည့်ကြည့်ခါ မျက်ရည်များကျ၍လာ၏။ “မှားပြီ၊ မှားပြီ၊ ဆေးမရှိ ဝါးမရှိ တောထဲမှာ အအိပ်မမှန် အစားမမှန်နဲ့ နေချင်တိုင်းနေ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့ကြတာ အခုတော့ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့မြေးတစ်ယောက် ဆုံးရပြီ၊ ထို့... မကောင်းလိုက်တဲ့ဘဝ၊ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရစားကောင်းခြင်းမစားရ နေကောင်းခြင်းမနေရတဲ့ဘဝ မြို့ပေါ်ဘာဖြစ်နေလို့ ဖြစ်မှန်းမသိရတဲ့ဘဝ ဘုရားတရားနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ဘဝ အဲဒါဘာလဲ လောဘတရားပဲ ဘယ်သူလုပ်သလဲ ဘယ်သူမပြု မိမိမူတဲ့ ဟဲ့သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“ဖေဖေ မှားပြီကွယ်၊ မြို့ထဲသာဖြစ်ရင် နင့်သမီးမသေဘူး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ သူသေနေစေရင်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် ဘာသေနေလဲ ခုထက်ထိ နင်နားမလည်သေးဘူး၊ ဘခက်နဲ့ ဘိုးချွန် သွားမြန်မြန်ခေါ်

စမ်း”

မကြာမီ ဘခက်နှင့် ဘိုးချွန်တို့ရောက်လာပြီးနောက် အပါအား ပွေ့ဖက်ထားသော သူတို့ဗိုလ်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ ဗိုလ်ဩမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ခက်ထန်ပြင်းပြသော မျက်နှာမရှိတော့ဘဲ ဖျော့တော့၍ နှိမ်ချသော အမူအရာရှိ၏။ ဒေါသနှင့် မာနတရားတို့သည် သူ၏မျက်နှာမှ အညစ်အကြေးကိုဆေးကြော၍ချလိုက်သကဲ့သို့ ပြောင်စင်၍သွားခါ မေတ္တာဓာတ်များသည် သူ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် အရည်ဝင်၍နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခက်ထန်သော သူ၏မျက်လုံးများသည်လည်း မြေဟောက်၏မျက်လုံးမှ လင်းမြေ၏မျက်လုံးသို့ အသွင်ပြောင်း၍ သွားသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ဗိုလ်ဩသည် စာရွက်ကလေးတစ်ခုကိုယူခါ တစ်စုံတစ်ရာရေးခြစ်ပြီးနောက် အလိပ်ကလေးပြုလုပ်၍ အပါ၏ဆွဲကြိုးကလေး၌ ဆွဲချိတ်ပေး၏။ ထို့နောက်...

“ဟေ့ ဘခက်”

“ဆရာကြီး”

“ဖိုးချွန်”

“ခင်ဗျာ ဆရာကြီး”

“အပါကိစ္စအောင်မြင်ရင် မင်းတို့ကို ငွေဘယ်လောက် ပေးမယ် ငါပြောသလဲ”

ပထမ၌ တပည့်နှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ဩအား ရုတ်တရက်ပြန်မပြောဝံ့ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှာ “ပြောလေကွာ” ဟု တစ်ချက်ငေါက်ခွက်သဖြင့်။

ချွန် ။ ။ “၂၀၀၀ ကျပ် စီပေးမယ်ပြောပါတယ် ဆရာကြီး”

ကြီး ။ ။ “ဟဲ့သမီး မြေတိုက်ထဲသွားပြီး ဖေဖေ သံသေတ္တာကြီးထဲက ငွေ ၄၀၀၀ ကျပ် ယူခဲ့စမ်း”

မစောက ငွေများယူလာသောအခါ ဗိုလ်ဩလည်း တပည့် ၂ ယောက်အား ၂၀၀၀ ကျပ်စီ ဝေခြမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း ရော မင်းတို့အစု ယူသွားပေတော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆရာ၊ ဆရာငွေရလို့လား”

“တယ်စကားများတဲ့အကောင်ပဲ၊ ယူမှာသာ ယူသွားကွာ”

“ဆရာ ဒီအလုပ်ကို တစ်ခါတည်း စွန့်လိုက်ပြီကွဲ့၊ တောထဲမှာ နေမိလို့ ပေါက်စဆုံးရပြီမဟုတ်လား။ ငါတရားရပြီ၊ လောဘနောက်လိုက်မိလို့ မြေးတစ်ယောက်လုံးဆုံးရတဲ့ အလုပ်ကို ငါနောက်ထပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ငါနောင်တရပြီ။ ဦးကျော်ဒွန်းဆီက ငွေမရရင် ဒီကောင်လေးကို သတ်ရမယ့်အလုပ် ငါမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့တရား ငါ့ခေါင်းထဲဝင်လာပြီး ပေါက်စကိုချစ်သလို ဦးကျော်ဒွန်းလည်း အပါကိုချစ်ရှာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ငါသိပြီ၊ ငါနားလည်ပြီ၊ ငါ့ခေါင်းထဲကို အလင်းရောင်ဝင်လာပြီ၊ မင်းတို့လည်း နက်ဖြန်ကစပြီး မင်းတို့သဘောအတိုင်း လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သွားနိုင်ပြီ၊ ဆရာခွင့်ပြုတယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း အခုည နေဝင်ရီသရော အပါကိုပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်ပေတော့”

ဘခက်နှင့် ဖိုးချွန်တို့သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တဲအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာထွက်သွားလေ၏။

ထိုည၌ ၇ နာရီအချိန်လောက်၌ ဦးကျော်ဒွန်း၏အိမ်ဝင်းခြံစည်းရိုးအနီး၌ မျက်စေ့များကို အဝတ်ဖြင့်ပိတ်ထားသော ‘အပါ’လေးကိုတွေ့ရသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။ အိမ်နီးချင်းများပါ ပိုင်းအုံလာရောက်ကြည့်ရှုကြရာ နောက်ဆုံး၌ အပါ၏လည်ပင်းတွင် စာရွက်လိပ်ကလေးတစ်ခုကိုတွေ့ကြရလေသည်။ စာရွက်၌ အောက်ပါစာများကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုကြရ၏။

အပါကို ကျုပ်သဘောအတိုင်း ပြန်ပို့လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်ပြုလုပ်မိသည်ကိုပင် တောင်းပန်ပါသည်။

‘သင်၏ချစ်မိတ်ဆွေတစ်ဦး’

* * * * *

နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား

နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား

၁၉၃၃ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော်သည် ကရီလမ်းမှ စုံထောက်ဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ နေထိုင်ပြီးလျှင်၊ သတင်းစာတိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့သော ည၌ ၉ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်သည် စားပွဲတွင် စာရေးလျက်လည်းကောင်း၊ ဦးထင်ကျော်မှာမူ အလုပ်မရှိသောအခါများ၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ထိုနေ့ထုတ်သတင်းစာများကို လှန်လှောခါ ဆေးတံကို သောက်လျက်ရှိ၏။ မိုးဦးကျဖြစ်သဖြင့် မိုးဖွဲကလေးများ တဖျောက်ဖျောက်ကျခါ အချိန်မှာလည်း ၁၀ နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူအသွားအလာပြတ်လျက်ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့အချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော်တို့မှာ ဧည့်သည်လာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိစဉ်၊ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးဆိုက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အပြင်မှတံခါးခေါက်သံကြားရလေ၏။ အိမ်စေ့ မောင်ဖိုးလူသည် ဦးထင်ကျော်အမိန့်အတိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ၊ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ တောမကျဦးမြို့မကျ

ဝတ်ဆင်ထားသော သူတစ်ယောက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ နောက်သို့လှည့်ခါ။ “ဒီကောင်မ ခုထက်ထိလိုက်လာသေးတယ်” ဟု တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တံခါးဝနှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ ရှိသဖြင့် လှေခါးဆီမှ အောက်သို့ပင် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသေး၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ မောင်ဖိုးလူက တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

လူကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့အား အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်က မိမိမှာ မောင်ထင်ကျော်ဖြစ်၍၊ ကျွန်တော်၏အမည်မှာ မောင်တင်မောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ခန်း၌ နှစ်ယောက်အတူတူနေထိုင်ကြောင်း စကားခံပြီးလျှင်၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြခါ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ လူကြီးသည် တုန်တုန်ရီရီနေရာမှာ မိုးရေမျှားစို၍နေသော ထီးမှထီးရွက်ကို အတန်ငယ်ဖြန့်ခါ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်သုတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ထီးကို ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ သွား၍ထောင်ထားလိုက်ပြီးလျှင်၊ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်လိုက်လေသည်။

ဧည့်သည်လူကြီးသည် ဦးထင်ကျော်ဘက်သို့ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်၊ မိမိပြောမည့်စကားကို ပြောရမည် မပြောရမည် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေရာ ဦးထင်ကျော်က-

“ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြောပါခင်ဗျာ၊ ဒီကမိတ်ဆွေကိုတင်မောင်ဆိုတာက ကျွန်တော်နဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုလို နေတာ

ပါ။ ဦးမင်းနာမည်က ဦးစိန်ပွင့်လား၊ ဦးစံပွင့်လား ခင်ဗျ”
ပွင့်။ ။ (အံ့သြလျက်) “ကျုပ်နာမည်ကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် သိလိုက်သလဲ။ ကျုပ်နာမည်က ဦးစိန်ပွင့် ဟုတ်ပါတယ်”

ကျော် ။ ။ “ဦးကပြောတာပဲ”
“ဘယ်တုန်းက ကျုပ်ပြောရသေးလို့လဲ။ ကျုပ်အခုပဲ ရောက်တာ . . .”

“ထီးပေါ်မှ ဆေးနီနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက်ထိုးထားတာမြင်လိုက်လို့ ကျွန်တော်က မှန်းပြောလိုက်တာပါ”

“တယ်လဲ မျက်စိစူးတဲ့လူတွေပဲ။ ဒါထက် လာရင်းအကြောင်းက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးထင်ကျော်။ ကျုပ်လက်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု ခင်ဗျာလက်ထဲ အပ်ခဲ့ချင်လို့ပါပဲ။ သမိုင်းက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးမင်းအောင်က ခင်ဗျာဆီကိုအတိအကျ ညွှန်လိုက်လို့ လာခဲ့ရပါတယ်။ ပစ္စည်းကတော့ ဟောဒါပါပဲ”

မောင်စိန်ပွင့်သည် အပေါ်ရင်စေ့အကျိုကြယ်သီးများကိုဖြုတ်၍ အကျိုအိတ်တွင်းမှ သားရေအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သားရေအိတ်ထဲမှ ဖယောင်းစက္ကူဖြင့် သေချာစွာထုပ်ထားသော အလုံးကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက်စက္ကူအိတ်ထဲမှနီရဲသောအရာဝတ္ထုကလေးတစ်ခုကို သူ၏လက်ဝါးပေါ်၌ တင်ထားလိုက်လေသည်။ နီရဲသော အလုံးကလေးမှာ ကလေးသူငယ်များကစားသော ကြွေလုံးအသေးစားအရွယ်ခန့်ရှိပြီးလျှင်၊ မီးခဲတမျှ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ အရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ကျောက်မျက်ရွဲမျိုးကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကျွန်တော်မြင်

ဘူးချေ။

ကျော် ။ ။ “ပတ္တမြား ထင်ပါခင်ဗျာ”

“ပွင့် ။ ။ “နတ်မီးရောင်ပတ္တမြားဆိုတာ ဒါပါပဲခင်ဗျ။
 ငမောက်ထက် အရည်မည့်ဘူး ဦးထင်ကျော်ရဲ့။ သာရင်သာ
 မယ်”

“ဆိုပါဦးခင်ဗျာ။ ဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော်က ဘယ်
 လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ရောင်းပေးဖို့ပဲ ဦးထင်ကျော်”

“ဟာ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်မှမလုပ်ဘဲခင်ဗျ”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဦးထင်ကျော်ကိုမှ
 ယုံကြည်တာကို”

“မဂိုလမ်းက ကုလားပွဲစားတွေ”

(စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍) “တော်ပါမောင်ရယ်။
 ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး တစ်ခါတစ်လေ အရင်းပါ ပြန်မပေးတဲ့လူတွေ
 တော့ ပေါတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းရောင်းရတဲ့ငွေကို ကျုပ်
 သမီးလက်ထဲ ပေးလိုက်စေချင်တယ်”

“ဟာ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ဘားလမ်းကဝတ်လုံတွေ”

(စကားကိုဖြတ်၍) “ဒီဟာလည်း ကျုပ်သိတာပေါ့။
 နို့ပေမယ့် လူတို့လည်း မအပ်ခဲ့ချင်ဘူး။ ကျုပ်က ရှမ်းလို ကရင်
 လို လူတစ်ယောက်ဗျ။ ဒီတစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ ယုံ
 ကြည်တယ်။ သမိုင်းက ဦးမင်းအောင်ပြောလို့သာ မဟုတ်ဘူး။
 ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ သိတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော် စပ်ဟပ်ရောင်း၊
 ရောင်းပြီးရတဲ့ငွေကို ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့သမီးကို သတင်းစာက ကြော်

ငြာပြီး ကျွန်တော်က ပေးလိုက်ရမယ်၊ ဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်။ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဦးမင်းရဲ့သမီးက ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ။ ဘယ်မှာနေ
 ပါသလဲ”

“ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်မသိဘူး။ အသက်
 တော့ ၂၇ နှစ်လောက် ရှိလောက်ရောပေါ့ ကျုပ်နဲ့ကွဲသွားတာ
 ၁၆ နှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဖြင့် . . .”

“ဒီလိုလေ ရောင်းပြီးတဲ့အခါ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်
 ငြာတစ်ခုထည့်ပြီး၊ ဒီကြော်ငြာအရ လာယူတဲ့ မိန်းကလေးကို
 ပေးရုံပါပဲ။ သရက်မြို့ မြေပိုင်ရှင်ဦးစိန်ပွင့်၏ သမီးသို့ဆိုပြီး
 သင့်ဖခင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလာယူလှည့်ပါလို့ ကြော်ငြာရင် လာ
 ယူပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ . . . တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဦးထင်ကျော်မှာလဲ
 အကျိုးခံစားခွင့်ရှိဦးမှကို”

“ဒီဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“အို ဘယ်နှယ် ကိစ္စမရှိရမှာလဲ။ ကိစ္စရှိတာပေါ့။ ကျုပ်
 ကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့်
 ကျေးဇူးရှိစေရမယ်။ ဒီပတ္တမြားရောင်းရတဲ့ငွေ လေးပုံတစ်ပုံကို
 ဦးထင်ကျော်ယူပါခင်ဗျာ။ ဒါဟာ ကျုပ်အကျိုးဆောင်ရွက်ပေး
 တဲ့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်တာပါပဲ”

“များပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အို မများပါဘူး။ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ပြီး

တော့ ကျုပ်မှာ တခြားပြောင်းလွဲပြီး စိမ့်ဖိုအချိန်လဲမရှိဘူး၊ ငွေလဲမရှိဘူး၊ ကိုင်း လက်ခံမယ်မဟုတ်လား ဦးထင်ကျော်လက်ခံဖို့လည်း ကျုပ် နောက်ဆုံးတောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်က သဘောတူသည့်လက္ခဏာဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်၍ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မှ ဦးခေါင်းကို အသာအယာညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒါထက် ဒီပတ္တမြားလက်ခံရရှိတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကို စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် မစပါဦး”

ဦးစိန်ပွင့်သည် နှုတ်တိုက်ချပေးသဖြင့် ကျွန်တော်က အသိသက်သေအဖြစ် လိုက်၍ရေးရ၏။ ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

သရက်မြို့ မြေပိုင်ရှင်ဦးစိန်ပွင့်ထံမှ အဖိုးတန်ပတ္တမြားတစ်လုံးကို လက်ခံရရှိ၍ ထိုပတ္တမြားကိုရောင်းချပြီးနောက် ရောင်းရငွေ၏ လေးပုံသုံးပုံကို ဦးစိန်ပွင့်၏ သမီးအား ပေးရန် တာဝန်ယူပါသည်။

အထက်ပါစာကို ရေးသားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်က လက်မှတ်ထိုး၍ ဦးစိန်ပွင့်အား ပေးလိုက်၏။ ဦးစိန်ပွင့်လည်း ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“အင်း စိတ်ချရပြီ စိတ်ချရပြီ။ ကျုပ်သမီးကိုတွေ့ဖို့ကတော့ ခဲယဉ်းမယ်မထင်ပါဘူး၊ သရက်မြို့မြေပိုင်ရှင်ဦးစိန်ပွင့်သို့ပေးရန်ရှိသောငွေကို လာယူလှည့်ပါလို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာရင် လာယူပါလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးက အသားဖြူဖြူ လက်ယာဘက်ပါးမှာ မွဲကလေးတစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှားပါပါ

တယ်၊ သူ့အမေဆုံးသွားကတည်းက သင်းကြောင့်ဆုံးရတယ်ဆိုပြီး သူ့အရီးများလက် အပ်ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၁၆ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကျုပ်သေရင် ဒီပစ္စည်းအချည်းနှီးဖြစ်မှာစိုးလို့ လုပ်ရတာပဲ ဦးထင်ကျော်ရေ၊ ပစ္စည်းကတော့ လူကိုအင်မတန်မှဒုက္ခပေးတဲ့ ပစ္စည်းပဲ”

ကျော် ။ ။ “ဘယ်လို ဒုက္ခပေးလဲ ခင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိစမ်းပါဦး”

“ဒါထက် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရွဲများဟာ လူကို ထိခိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြသလား”

ကျော် ။ ။ “ယုံကြည်တယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မယုံကြည်ဘူးလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အနောက်နိုင်ငံက ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ဖတ်ဘူးပါရဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးရေးထားသလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး၊ နို့ပေမယ် (Hope Diamond) “ဟုပ်”ခေါ်တဲ့ စိန်ကြီးတစ်လုံးဟာဖြင့် ပိုင်ရှင်တွေကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာတစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူးတော့ ဒီအဖြေကလွဲပြီး တခြားအဖြေမပေးဝံ့ပါဘူး”

“မှန်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော် မတွေ့ဖူးတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်တွေ့ဖို့ ပြောရဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်စေ မောင်ဘိုးလူသည် အငွေတထောင်းထောင်းထွက်လျက်ရှိသော ကော်ဖီ ၃ ခွက်ကို ငွေလင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် တင်၍ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မိုးအေးအေးနှင့် ကော်ဖီများကို မြိန်ရှက်စွာ သေသပ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ကော်ဖီများသောက်ပြီးနောက် ဦးစိန်ပွင့်သည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်ပြီးသော် “နတ်မီးရောင်” ပတ္တမြားအကြောင်းကို ပြောပြလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးတံကိုယ်စီခဲခါ နားထောင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

အောက်တွင် ရေးသားအံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ “နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား”ကို ဦးစိန်ပွင့်ရရှိခဲ့ပုံ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်၍ ကျွန်တော်က စာသွားဖြင့်တစ်ဆင့် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ဤအဖြစ်အပျက်များမဖြစ်မီ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် သရက်မြို့ မင်းတုံးမြို့အရှေ့မြောက်ဘက် ခရီး ၁၂ မိုင်ခန့်ဝေးသည် တောနက်တစ်ခုထဲတွင် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိလူတစ်ယောက် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်တို့သည် နောက်ပါကရင်လူမျိုး တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ခရီးပြင်းနှင့်လျက်ရှိကြ၏။

အချိန်မှာ နေဝင်လုနီးပြီဖြစ်၍ နောက်ခံကားသဖွယ် ဖြစ်သော တောင်တန်းများထိပ်တွင် အလင်းရောင်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်လျက်ရှိလေ၏။ ကြီးမားသော သစ်ပင်များသည်လည်း နက်ရှိုင်းသော တောကိုတန်ဆာဆင်၍ပေးသကဲ့သို့ အမည်းရောင်အရိပ်ကြီးများ ထွက်ပေါ်၍ လာစေ၏။

ခရီးသည် ၃ ယောက်တို့သည် လိုရာစခန်းသို့ရောက်လုနီးပါးရှိနေသည့်ဟန်ဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာရှိနေကြသော်လည်း ခြေများကို မသယ်နိုင်အောင် ခရီးပန်းခါ ဒယိမ်းဒယိုင် ရှိနေကြကုန်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လွယ်အိတ်များကိုပစ်ချခါ ရေချက်တုံးများကို ခေါင်းအုံးရင်း ခေတ္တအမောဖြေလျက်ရှိရာမှ အမောမျှမပြေမီ ရှေ့စခန်းသို့ လှမ်းကြရပြန်လေသည်။

ကရင်သာဖိုးမှာ ဓားလွတ်ကိုကိုင်ခါ ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြသွားရ၍ ရိက္ခာလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း ကျောတွင် လွယ်ထားရ၏။ ထို့နောက်မှ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ဖြတ်လတ်သွက်လက်ပုံရသောသူမှာ ကိုစိန်ပွင့်(ယခုဇာတ်လမ်းပြောပြသူ) ဖြစ်၍၊ ရေဗူး ၂ လုံးနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ထား၏။ နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါသူကား ဦးစံဝင်းဆိုသူဖြစ်၍ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိလေပြီ။ ဦးစံဝင်းမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာ လွယ်ထားရသော်လည်း လွန်စွာပင်ခရီးပန်းနေပြီဖြစ်၍၊ ရှေ့လူ ၂ ယောက်တို့နောက် တစ်ခေါ်လောက်ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူတို့၏ ရာဇဝင်ကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

မောင်စိန်ပွင့်မှာ သရက်မြို့သားဇာတိဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးပြီးနောက်၊ အိမ်တစ်လုံးနှင့် ငွေသား ၅၀၀၀ ကျပ်ခန့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တစ်နှစ်ခန့်မျှ အပေါင်းအသင်းများဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေထိုင်သုံးဖြုန်းခဲ့ရာ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ခန့်ချောခဲ့၏။ ထိုအခါ မိရိုးဖလာဖြစ်သော ကုန်သည်အလုပ်တွင်ပြီးငွေလျက်၊ ငွေကို ဖြတ်လမ်းမှရနိုင်သောနည်းများကို ရှာခဲ့၏။ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ဖြင့်အထက် မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်သို့တက်ခါ ကျောက်တွင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ခန့်မျှအကြာတွင် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ချောရုံမျှမက၊ ၄၀၀၀ ကျပ်အဖတ်တင်၍ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ သို့သော် စွန့်စားရှာဖွေရသောအလုပ်များကို စိတ်မကုန်သေးချေ။

ဤကဲ့သို့ရှိစဉ် မင်းတုန်းမြို့နယ် အရှေ့ဘက်တွင်

ကျောက်ကောင်းများထွက်သောနေရာရှိကြောင်း သတင်းရရှိပြန်၏။ ထိုသတင်းအဆိုမှာ မင်းတုံးရွာ၏ အရှေ့မြောက် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာ၌ 'ဆင်ထိန်းစု'ခေါ် ကရင်ရွာကလေးတစ်ရွာရှိ၍ ထိုရွာမှ ကရင်တစ်ယောက်သည် ဆင်ကျောင်း၍အပြန်၌ တောလွန်၍သွားရာ၊ ထိုည၌တွင်မျက်စိလည်၍ အိမ်သို့ပြန်မရောက်ဘဲ တောနက်ထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ အိပ်ရ၏။ သို့အိပ်နေစဉ် သစ်ပင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တောင်ပူစာ၏ ခါးပန်း၌ မီးရောင်ကဲ့သို့ နီရဲ၍နေသော အရာတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် သွားရောက်ကောက်ယူရာ၊ ဆီးဖြူသီးခန့်ရှိ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူရရှိခဲ့၏။ ထိုသတင်းကို ရွာသားအားလုံးပင်သိ၏။ သို့သော် အဖိုးထိုက်တန်ကြောင်း မည်သူမျှ မသိချေ။ နောက်တစ်နှစ်၌ ထိုနယ်သို့ သတ္တနှင့်ရေနံများ ရှာဖွေရန် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ရောက်လာရာ၊ ထိုရွာမှသူကြီးကို အကြောင်းပြုပြီးလျှင် ထိုကျောက်ခဲကလေးကို အဖိုးငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့်ဝယ်ယူသွား၏။ ထိုကျောက်ခဲကောက်ယူရရှိသောနေရာနှင့် တစ်တိုင်ခန့်ကွာသောနေရာ၌လည်း ညဉ့်မှောင်မိုက်သောအချိန်များတွင် မီးရောင်ကဲ့သို့ နီရဲသောအရောင်ထွက်နေသည့် နေရာတစ်ခုရှိ၏။ ထိုနေရာ၌ အိမ်တစ်ခန်းစာခန့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးသုံးလုံးသည် ဖိုခနောက်ဆိုင်ဖြစ်လျက် တွင်းကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ၊ အပေါ်မှ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ကလည်း တွင်းဝဆီသို့ ခပ်စောင်းစောင်းထောင်၍နေ၏။ မီးရောင်ထွက်နေသောနေရာမှာ ထိုကျောက်ဖျာ၏ အလယ်ဗဟိုလောက်တွင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါက မုဆိုးတစ်ယောက်သည် တောဝက်များလိုက်၍ အပြန်တွင် ထိုနေရာသို့ရောက်ခဲ့ရာ၊ မီးရောင်မြင်ရ

သော သုံးပွင့်ဆိုင်ကျောက်တုံးကြီးများအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သို့နှင့် မုဆိုးသည် ကျောက်တုံးကြီးများအနီးသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့သော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ မီးရောင်ကိုသေ့နတ်နှင့် ၃-၄ ချက်မျှ ပစ်၍စမ်း၏။ သို့သော် မီးရောင်ကား မပျောက်ချေ။ တောက်ပမြဲ တောက်ပလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ၊ ကျောက်ဖျာကြီးအလယ်၌ ကျည်ဆံမှန်သဖြင့် ပွန်းပဲ့နေသောအရာများကို တွေ့ရသည်မှတစ်ပါး အခြားထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရချေ။ နောက် ၃-၄ ရက်အကြာ၌ ကရင်မုဆိုး ရုတ်တရက်သေသွားရာ၊ နတ်ဖမ်းစားသည်ဟု ပြောကြ၏။ ထိုမီးရောင်မှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိခဲ့ကြောင်း။ ထိုမီးရောင်ကို 'နတ်မီးရောင်'ဟုခေါ်၍ အလွန်နတ်ကြီးသောနေရာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုရွာရှိ သက်ကြီးများပြောသဖြင့် ကြားသိရလေသည်။

ကိုစိန်ပွင့်သည် အထက်ပါသတင်းကို တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားကြားရာမှ ထိုနေရာသို့ အတိအကျညွှန်ပြနိုင်သူရှိကြောင်းဖြင့် နောက်ဆုံးသတင်းရရှိသဖြင့် လိုက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကရင်သားဖိုးဆိုသူမှာ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ညွှန်ပြနိုင်သော လမ်းပြဖြစ်၍ အခြားသူတစ်ယောက်မှာ သူနှင့်ပါတနာဖြစ်သူ ဦးစံဝင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုသွားလျက်ရှိသော ခရီးမှာလည်း နတ်မီးရောင်ဆီသို့ သွားနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုစိန်ပွင့်၏ပါတနာဖြစ်သူ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ ဦးစံဝင်း ဆိုသူကား ဇာတိအားဖြင့် အထက်အညာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က မင်းတုံး

သူတစ်ယောက်နှင့်အကြောင်းပါကာ မင်းတုံးမြို့တွင်နေထိုင်ခဲ့၏။ အလုပ်အကိုင်မှာ ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့သို့တက်ပြီးလျှင် ရွှေနှင့် ကျောက်များကို အရောင်းအဝယ်လုပ်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် ကိုစိန်ပွင့်နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခါ ‘မင်းတုံး’ရွာသို့ ကိုစိန်ပွင့်ရောက်လာသောအခါ ဦးစံဝင်းနေအိမ်၌ တည်းခိုခဲ့လေသည်။

ဦးစံဝင်း၌ မယ်မှန်ဆိုသူ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရာ၊ မယ်မှန်မှာ မင်းတုံးသူပိပိ စကားခပ်ဝဲဝဲပြောတတ်ခြင်း၊ လောကွတ်ကောင်းခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ ဣန္ဒြေရှိခြင်း စသောဂုဏ်အင်္ဂါများနှင့်ပြည့်စုံ၍ အဆင်းကောင်း အရွယ်ကောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ အိမ်၌ခေတ္တတည်းခိုလျက်ရှိသော ကိုစိန်ပွင့်မှာ မယ်မှန်အပေါ်တွင် မျက်စေ့ကျလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်အတွင်း ကိုစိန်ပွင့်မှာ မိုးကုတ်မှ အမွေရခဲ့သော ငှက်ဖျားသည် မင်းတုံးချောင်းရေနှင့်တွေ့ပြန်သောအခါ နဂိုရံရုပ်ပြန်၍ပေါ်လာပြီးလျှင် ၃-၄ ရက်ခန့်မျှ အသံအသန်များလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ မယ်မှန်သည် စည့်သည်ကိုစိန်ပွင့်အား ယခင်ကထက် ဂရုစိုက်လျက် နီးနီးကပ်ကပ် ပြုစုရပြန်လေရာ၊ အစစ်အမှန်ဖြစ်သော မေတ္တာဓာတ်တို့မည်သည် တုန်ပြန်သော သဘောတရား ရှိတတ်သည့်အတိုင်း ကိုစိန်ပွင့်၏ မေတ္တာကို တုန်ပြန်မိခဲ့၏။

အဖျားရောဂါပျောက်ကင်းပြီးနောက်၊ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်မှ ကိုစိန်ပွင့်သည် အိမ်ရှင်ဦးစံဝင်းအား မိမိသွားရောက်မည့် ခရီးစဉ်ကိုပြောပြလေရာ၊ ဦးစံဝင်းကလည်း သွားရောက်ရှာဖွေရာတွင် မိမိပါလိုက်ပါလိုကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြော

ဆိုလေ၏။ သို့နှင့် ကိုစိန်ပွင့်သည် မိမိငှက်ဖျား ဖျားနေသည့်အတွင်း ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည့် ကျေးဇူးရှင်အား ကောင်းတူဆိုးဘက် ပါတနာအဖြစ် လက်ခံကာ ကရင်သာဖိုးအား လမ်းပြအဖြစ်ငှားရမ်းပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာမှောင်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ခရီးသည် ၃ ယောက်တို့သည် စခန်းချ၍ စားသောက်အမောဖြေလျက်ရှိကြရာမှ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြရပြန်၏။

စိန် ။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲ ကိုသာဖိုး၊ မနီးသေးဘူးလားဗျ၊ နေဝင်ရီသရော ရောက်မယ်ဆို”

ဖိုး ။ ။ “နီးပါပြီဆရာ၊ သေနတ်တစ်ဖောက်လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ဟိုရှေ့က တောင်ပူစာကလေးလွန်ရင်ရောက်ပါပြီ၊ ဆရာကြီးတော့ နောက်တစ်ခေါ်လောက်မှာ ကျန်ရစ်လေရဲ့”

စိန် ။ ။ “အသက်က ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ထက်ကြီးတယ်မဟုတ်လား”

ဖိုး ။ ။ “ဆရာကြီးကြောင့် ဒီကနေ့ ဒီလောက်နောက်ကျနေတာ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာဆိုရင်၊ အခုလောက်ရှိရောက်ပြီ”

စိန် ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ နို့ပေမယ့် အတူတူလာတဲ့လူချင်းဆိုတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရတာပေါ့”

ထိုနေရာ၌ကား သစ်ပင်များသည် တဖြည်းဖြည်းပါးလာလျက် ရှေ့သို့ ၄-၅ ဖာလုံခန့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားမိသကဲ့သို့၊ ကျောက်များထူထပ်လာလျက် ဘဲဥအိုးခန့်၊ အိုးစရည်း

ခန့်၊ အိမ်တစ်လုံးရာခန့် ကျောက်လုံးကြီးများသည် နေရာအနှံ့ အပြားတွင် အချို့စုပုံလျက် အချို့လည်း ပြန့်ကြဲလျက်ရှိနေကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ဦးစံဝင်းအား စောင့်ယင်း တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ ကြရာ၊ ဦးစံဝင်းမိလာသောအချိန်၌မူ သုံးပွင့်ဆိုင်ကျောက်တုံး ကြီးများရှိရာ “နတ်မီးရောင်” စခန်းသို့ ချဉ်းကပ်မိကြလေပြီ။ တောင်ပူစာကလေးကို လွန်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ မိမိတို့ရှေ့ တစ်ဖာလုံးခန့်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင် မားမားကြီး ဆီးလျက်ရှိသော ကျောက်လုံးကြီး ၃ လုံးကိုလည်းကောင်း၊ အနီးသို့ချဉ်းကပ်မိ သောအခါ ထိုကျောက်တုံးများပေါ်တွင် အမိုးများကဲ့သို့ ခပ် စောင်းစောင်းဖြစ်နေသည့် ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းကျောက်ဖျာချပ်ကြီး အလယ်ဗဟိုတွင် အုတ်ရစ်သီးခန့် အဝန်းအဝိုင်းရှိသည့် မီးကဲ့သို့ရဲရန်လျက်ရှိသော အလင်းရောင် တစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်ကြရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သုံးဦးသားတို့သည် ဖိုခနောက်ဆိုင်ဖြစ် နေသော ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံးတို့အနက်၊ အဖုအထစ်များ၍ ခပ်ပြေပြေရှိနေသော ကျောက်တုံးကို လေးဘက်တွားကာ ကုတ် ကပ်တက်ပြီးသော်၊ မောင်စိန်ပွင့်၏အကြံပေးချက်အရ ကြိုးစွေ တစ်စွေကို အောက်သို့လျှောချပြီးလျှင် တစ်ဘက်သောကြိုးစ ကို ဦးစံဝင်းနှင့် ကရင်သာဖိုးတို့အား အပေါ်မှမြဲမြံစွာကိုင်ထား စေ၏။ ထို့နောက် ကိုစိန်ပွင့်သည် ပုဆိန်တစ်လက်၊ ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းနှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်တို့ကို ခါး၌ထိုးပြီး လျှင်၊ ထိုကြိုးဖြင့် အောက်သို့ခဲယဉ်းစွာ တဖြည်းဖြည်းလျှော ဆင်းလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့် ထင်မြင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ ပေါ်ထွက်နေသော အလင်းရောင်မှာ ကျောက်ဖျာမှ တိုက်ရိုက်ပေါ်ထွက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံးအလယ်တစ်နေရာရာမှ ပေါ် ထွက်ခါ ကျောက်ဖျာ၏မျက်နှာပြင်သို့ အရောင်လာ၍ဟပ်နေ သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျောက်တုံးကြီးတစ် တုံးနဲ့ရံ၍ လူ၏ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ အပြင်သို့ငေါထွက်နေ သော ကျောက်တက်တစ်ခုတွင် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသကဲ့သို့ အရောင်ထွက်နေသည့် အလုံးကလေးတစ်လုံးကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရ၍ ၎င်းမှ ကျောက်ဖျာမျက်နှာပြင်သို့ အရောင်လာ၍ဟပ် နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့်သည် လူ၏ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ထိုကျောက်တက်ရှိရာသို့ ကြိုးဖြင့်တွယ်ကပ်ခါ အရောင်ထွက် နေသော ကျောက်လုံးကလေးကိုပုဆိန်ဖြင့် အောက်ခြေမှဖဲ့၍ ခွဲထုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ ယူလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျောက်ဖျာပေါ်မှအလင်းရောင်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေ သည်။ မောင်စိန်ပွင့်ယူခဲ့သော ကျောက်လုံးကလေးသည်ကား၊ ယခု ဦးထင်ကျော်လက်သို့ ရောင်းချရန်ပေးအပ်ထားသည့် “နတ်မီးရောင်” ပတ္တမြားပင်ဖြစ်လေသည်။

ပတ္တမြားကိုရရှိပြီးနောက်။ ထိုည၌တောထဲတွင်မအိပ် ဘဲ၊ အနီးဆုံးရွာသို့သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း ခရီး ပြန်၍ဆုတ်ခဲ့ကြရာ၊ ကိုစိန်ပွင့်နှင့် ဦးစံဝင်းတို့မှာလည်း မိမိတို့ အကြံအထမြောက်သဖြင့် ဝမ်းသာ၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေ ၏။ ကိုစိန်ပွင့်မှာ ဤအဖိုးတန်ပတ္တမြားကို မည်သို့မည်ပုံထုခဲ့

ရောင်းချရမည့်အကြောင်း အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးလျက်ရှိလေရာ ဦးစံဝင်းမှာမူ ထိုအဖိုးတန်ပစ္စည်းကို မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု မကောင်းသောအကြံများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျောက်များထူထပ်သော နေရာကိုလွန်ခဲ့၍ ရွာသို့ သွားရန် သစ်ပင်အုပ်ကြီးများကိုဖြတ်လျက် ယခင်လာခဲ့စဉ်က အတိုင်း ကရင်က ရှေ့ဆုံးမှလည်းကောင်း၊ ဦးစံဝင်းက နောက်ဆုံးမှလည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြ၏။ ကရင်မှာ နတ်ဖမ်းစားမည်ကို တွေးတောကြောက်ရွံ့လျက် ခြေလှမ်းမှာမမှန်အောင်ရှိနေ၏။ ကိုစိန်ပွင့်မှာမူ အကျီအတွင်းအိတ်တွင် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ထုတ်၍ထားသော ပတ္တမြားကို မကြာခဏလက်ဖြင့်စမ်းခါ ရန်ကုန်သို့ မိမိကိုယ်တိုင်သွား၍ ထုခွဲရောင်းချပြီးလျှင် ထက်ဝက် ဦးစံဝင်းသို့ ပေးရမည်ဖြစ်၍ ကျန်ငွေများဖြင့် စွန့်စားရှာဖွေမှုများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ မယ်မှန်အား မည်ကဲ့သို့တောင်းရမ်းပြောဆိုယူရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ စဉ်းစားခါ စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးက လိုက်သော ဦးစံဝင်းကမူ ကိုစိန်ပွင့်အား နောက်မှနေ၍တစ်ချက်တည်း ဧကန်ပိုင်လိုက်နိုင်က ပတ္တမြားမှာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်မည့်အကြောင်း၊ ထိုနောက် ဘဲရင်၏အကူအညီဖြင့် အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ပြီးလျှင် ဧည့်သည်ကိုစိန်ပွင့်မှာ တောင်ခါးပန်းမှချောက်ထဲသို့ကျ၍ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ယုံကြည်လောက်အောင်ပြောဆိုနိုင်က ရွာသူကြီးမှာလည်း မိမိဘက်သားဖြစ်၍ ငွေဖြင့်ကောင်းစွာ ဆိုပို့နှုတ်ပိတ်နိုင်ကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း၊ လွယ်အိတ်ထဲမှ ရဲတင်းကို မကြာခဏလက်ဖြင့်စမ်း

သပ်ကြည့်မိ၏။

တခဏမျှကြာလတ်သော် ကိုစိန်ပွင့်သည် နောက်မှကပ်၍ ခြေသံကြားလိုက်ရသောကြောင့်၊ ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ မိမိဦးခေါင်းပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းထန်စွာလာ၍ထိပြီးနောက် မြေပေါ်သို့သတိလစ်၍ လဲကျသွားတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်၍နေသည်ကိုကား မသိခဲ့ရချေ။ သတိရ၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဦးခေါင်းတွင် ချိုစောင်း၌ အလွန်ပင်နာကျင်လျက် တငယ်တစ်ခုအတွင်း ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်၌ ရောက်ရှိနေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲခါမူးဝေနောက်ကျီလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနီး၌လည်းကရင်သာဖိုးသည် မိမိဦးခေါင်းမှအနာကို ရေခွေးဖြင့် စည်းနှောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကရင်သာဖိုး ပြောပြသဖြင့် သိရသည်မှာ သူသည် နောက်မှ အသံတစ်သံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဦးစံဝင်းသည် ရဲတင်းကိုင်ထားသောလက်ကိုမြှောက်ခါ ကိုစိန်ပွင့်၏ဦးခေါင်းဆီသို့ တစ်ချက်ခုတ်ချလိုက်ပြီးနောက် အနီးရှိခြုံတစ်ခုနောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိလည်း ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပြီးလျှင် အတန်ကြာမှ အရဲစွန့်ခါ ပြန်၍လာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ ကိုစိန်ပွင့်မှာ မသေသေးဘဲ၊ အသက်ရှူလျက်ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းမှဒဏ်ရာကို မိမိရှုပ်အကျီဖြင့် ရစ်ပတ်စီးနှောင်ပြီးသော်၊ ကိုစိန်ပွင့်အား ပုခုံးပေါ်တွင်ထမ်း၍ ကရင်ရွာကလေးသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုနောက် မိမိနှင့်အသိ အဖိုးအိုတစ်ဦးအိမ်၌ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကရင်တို့ဘဝ ဆေး

ဝါးများထည့်၍ ကုသခဲ့ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့်သည် ဒဏ်ရာ အတော်သက်သာလာ သဖြင့် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို ရှာဖွေစမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ၊ ပတ္တမြားနှင့်တကွ ငွေစက္ကူတစ်ထောင်ကျော်ဖိုးပါ ပျောက်ဆုံး သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါ မောင်စိန်ပွင့်သည် မိမိဥစ္စာပစ္စည်းများကို လှယူရုံမျှမက အသက်ကိုပင် ရန်ရှာခဲ့ သော ဦးစံဝင်းအပေါ်တွင် အခဲမကြေနိုင်ဘဲ၊ ဤဘဝတွင်သာ မက နောင်ဘဝများပင်လိုက်၍ လက်စားချေတော့အံ့ဟု စိတ် ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ဦးစိန်ပွင့်သည် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို ပြော ဆိုပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိရင်း ဦးခေါင်းမှပုဝါကိုချွတ် ပြရာ၊ အလျား ၄ လက်မခန့် အနာရွတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရ၏။

“ကိုင်း . . . ဒီအနာရွတ်သာ ကြည့်ပါတော့ခင်ဗျာ။ ဦးစံဝင်းလက်ချက်ပါပဲ”

ထို့နောက် ဦးစိန်ပွင့်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားရ ပါးရသောက်ရင်း ဆက်လက်ပြောပြလျက်ရှိရာ ထိုအခါမှ ကျွန် တော်တို့မှာ ဆေးတံများကိုမီးညှိနိုင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆက်လက်နားထောင်ရပြန် လေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကရင်သာဖိုးထားခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးအိမ်မှာတစ် လကျော်ကျော်လောက်ကြာခဲ့တယ်။ ခမျာလည်း မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ကျုပ်ကိုပြုစုရှာတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း သူတို့ကိုကျေးဇူးဆပ်ချင် ပေမယ့် လက်ထဲမှာတစ်ပြားမှမရှိလေတော့ ကိုင်းကွယ် . . .

ငါ့ကိုသာ ကြိုးစားပြီးပြုစုပါ။ မင်းကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး။ ငါ့အနာပျောက်တော့ မင်းမြို့ကို ငါနဲ့အတူတူလိုက်ခဲ့တာပေါ့ လို့ သာဖိုးကိုပြောရတာကိုးဗျ။ နောက်ပြီး ရောဂါပျောက်တော့ သရက်ကိုရုပ်ဖျက်ပြီးပြန်လာခဲ့တာ လူမှာလည်း လူရုပ်နဲ့မှမတူ တော့ဘူးဗျို့။ ၄က်ဖျားမိပြီးကတည်းက အသားတွေကလည်း မည်း၊ ဆံပင်တွေရိတ်ပြီး ကတုံးကြီးလည်းဖြစ် လူကလည်း ပိန်ပြန် ခေါင်းပေါ်မှာ အနာရွတ်ကြီးလည်းရှိပြန်ဆိုတော့၊ ကိုယ် နဲ့ အင်မတန်နီးနီးကပ်ကပ်နေတဲ့လူတောင် ကျုပ်ရုပ်ကိုဖမ်းဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတာကိုးဗျ။ ဒီအပေါ် ကျုပ်က နှုတ်ခမ်းမွေး အငှားတွေဘာတွေတပ်ပြီး မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ထားပြန်တော့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကျုပ်မှန်းမသိဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ခားမြှောင်ဟာ ဦးစံဝင်းသွေးကို မသောက်လိုက်ရရှာဘူး ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ဦးစံဝင်းက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ကျုပ်ကိုခားပြတိုက်၊ ကျုပ်အသက်ကိုလုပ်ကြံပြီးတဲ့ နောက်၊ ရွာပြန်လို့ ဆယ်ရက်လောက်သာကြာတယ်။ အိမ်ကို ခားပြတိုက်ခံရပြီး၊ ခားပြလက်ချက်နဲ့ သေရှာတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့သမီးကလေး မယ်မှန်ဆိုတာကော”

“သူမသေခင် ဒီရက်အတွင်းမှာပဲ မယ်မှန်ကို ကရင် သူကြီးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်ဆိုကိုးဗျ”

“သူငယ်မက သဘောတူလို့လား”

“တူတော့ ဘယ်တူမလဲဗျာ။ နို့ပေမယ့် ခမျာ သမီးတစ် ယောက် အဖေတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပြန်၊ တောထဲမှ တောင် ပေါ်ကလိမ့်ကျပြီး ကျုပ်သေရစ်ခဲ့တယ်လို့ သူ့အဖေလည်း

ပြောထားပြန်တော့ ခမျှာလည်း ကျုပ်အပေါ်မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ မျက်စိကိုဇွတ်မှိတ်လိုက်ရရှာတာပေါ့။”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ပစ္စည်းလည်းဆုံး၊ ရည်းစားလည်းဆုံး၊ လူလည်း ဒုက္ခရောက်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးထင်ကျော်”

“နို့ နေပါဦး၊ ဒါထက် ပတ္တမြားကလည်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဓားပြတွေနောက်ပါသွားသလား”

“ဘယ်က ပါသွားရမှာလဲဗျာ။ ဓားပြမတိုက်ခင်ကတည်းက သူ့သမီးက ဒီပတ္တမြားခိုးထားဆိုကိုးဗျ။ ပြီးတော့ မယ်မှန်ခိုးထားတဲ့အကြောင်း သူ့ယောက်ျားကလည်း သိတယ်ဆိုပဲ။ ဒီလိုသိတော့ လင်လုပ်တဲ့သူက ချောတစ်မျိုး ချောက်တစ်မျိုးနဲ့ တောင်းတာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးကျတော့ လင်မယားရန်ဖြစ်၊ ကောင်မလေးက နှင့်တော့ဖြင့် ငါမပေးဘူးဆိုပြီး၊ ဝမ်းထဲတစ်ခါတည်းမျိုးချလိုက်တာကိုးဗျ။ ဒီဟာကိုလည်းမြင်ရော၊ သူ့ယောက်ျားက ထရံထိုးထားတဲ့ဓားရှည်ကိုဆွဲပြီး တစ်ချက်တည်းပိုင်းလိုက်တာ ခေါင်းတစ်ခြားကိုယ်တစ်ခြားဖြစ်သွားတာပဲဗျ။ ဒီကောင်လည်း ချက်ချင်းအဖမ်းခံရတာပဲ။ ကျုပ်ရောက်သွားတာက မယ်မှန်မသာချတဲ့နေ့ပဲ ရွာကိုရောက်သွားတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ဒီပတ္တမြားအတွက် လူတွေဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ကြသလဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဘယ်နှယ်ကြိုသလဲသိလား။ မယ်မှန်ဝမ်းထဲပါသွားတဲ့ပတ္တမြားကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ထုတ်ပြီး ယူဖို့ စီမံတာပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူးဗျို့။ ကိုယ်ဒီလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ၊ အသက်စွန့်ပြီးယူထားရတဲ့ပစ္စည်းကို မြေကြီးဩဇာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“တော်လည်းတော်တဲ့ လူပါပဲခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်ဘယ်လိုကြိုသလဲ၊ အဲဒီနေ့ညပဲ သချိုင်းမှာ မယ်မှန်အလောင်းကိုဖော်ပြီး ပတ္တမြားကို ထုတ်ယူဖို့ကြံတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်းပဲ ကရင်သာဖိုးနဲ့ တိုင်ပင်၊ ဒီကောင်ကလည်း အင်မတန်ကြောက်တတ်တဲ့အကောင်ဗျာ၊ မပြောပါနဲ့တော့ နို့ပေမယ့် ကျုပ်က ချောလည်းချော ချောက်လည်းချောက်ဆိုသလိုလုပ်ပြီး၊ ဘိန်းစား ၂ ယောက်ကို ငွေ ၅၀ ကျပ်စီပေးငှားတာကိုဗျ။ ညတစ်နာရီထိုးလောက်ကျမှ ဘိန်းစားနှစ်ယောက်ရယ်၊ သာဖိုးရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ တူရွှင်းပေါက်ပြားအပြည့်အစုံနဲ့ သချိုင်းကိုသွားကြတာကိုဗျ။ ကျုပ်အကြံက မြေကြီးကိုတူးပြီး အလောင်းကိုဖော်ဖို့အချိန်နဲ့ ရင်ကိုခွဲပြီး ပတ္တမြားကိုထုတ်ယူဖို့အချိန်နဲ့ကိုက်ကြည့်ရင် မနက် ၅ နာရီထိုးသွားမှာပဲလို့ ဒီအခါကျရင်ဖြင့် သချိုင်းနံဘေးမှာ ရွာလမ်းကလေးတစ်လမ်းရှိတာကိုးဗျ။ ဒီလမ်းကလေးကို နံနက်ဝေလီဝေလင်းထပြီး တောက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းရအောင် လာတဲ့လူတွေနဲ့ ရောနှောပြီးလိုက်ရလျှင်ဖြင့် နေရာကျတန်ရဲ့လို့ ချိန်တာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်၊ ဘိန်းစားနှစ်ယောက်လည်း သချိုင်းရောက်တော့ တူးကြတာပေါ့လေ၊ တူးလို့ ခေါင်းကြီးပေါ်လာတော့ဟေ့ အကောင်နှစ်ကောင် မင်းတို့ကြောက်ရင် အိပ်ချင်အိပ်ဆိုပြီး သာဖိုးနဲ့ကျုပ်နဲ့ ခေါင်းကိုဖော် လူကောင်ကြီးကို ခြေတစ်ဘက် ခေါင်းတစ်ဘက်ကမပြီး အပြင်ဘက်ထုတ် ပြီးလည်းပြီးရော၊ “သာဖိုးလည်း ဘိန်းစားတွေနဲ့အတူတူ လုံချည်တွေခေါ်ခေါ်မြီးခြုံပြီး အိပ်ကြတာပဲဗျို့”

ဦးစိန်ပွင့်သည် ရေတစ်ခွက်ကို တောင်းရှ်သောက်ပြီး

နောက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ . . .

“ကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း တော်တော်ပဲကြောက်စရာ ပဲဗျို့။ ခေါင်းကြီးကလည်းပြတ်လို့၊ ပုတ်လိုက်တာလည်း ပြော စရာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်းပဲ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီး အောင် လုပ်မှပဲဆိုပြီး ရင်ကိုဓားမြှောင်နဲ့ခွဲ အူထဲက ပတ္တမြားကို ထုတ်ယူတာကိုဗျ။ ပြီးတော့လည်း သာဇိုးနဲ့ ဘိန်းစားတွေနဲ့ အလောင်းကို ခေါင်းထဲပြန်ထည့်ပြီး ခြေရာလက်ရာ မပျက် အောင်ထားရသေးတာကိုဗျ။ အလောင်းကိုဖော်တာ အစိုးရများ သိသွားမှဖြင့် အင်မတန်အပြစ်ကြီးတာကလားဗျာ။ ဒါနဲ့ နည်း နည်းကလေးအချိန်ကုန်အောင်စောင့်ပြီး အရှေ့ဆီက အလင်း ရောင်ကလေးထိုးပြီး နေအရုဏ်တက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကိုင်း တပည့်တို့ အိမ်ကိုသာအရောက်ပြေးကြပေတော့ဆိုပြီး ကျုပ်လည်းပဲ ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး လူလမ်းက လေးဆီရောက်အောင် သုတ်ခြေတင်တော့တာပဲဗျို့။ နောက်ပြီး တော့ ပြေးလို့ လေးငါးလှမ်းရောက်တော့ လူဆိုတာအခက်သား ကလားဗျာ။ နောက်ကိုပြန်ပြီး ကြည့်ချင်သေးတာကိုး။ ဒီလို ကြည့်လိုက်တော့ လား လားဗျာ၊ ပြောရင်းဆိုရင်းတောင် ကြက်သည်းထပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့တူးတဲ့နေရာက မြေကြီးဟာ ဖွာ ခနဲဖြစ်လာပြီး ခေါင်းကြီးထောင်လာကိုဗျ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကြီး က ခေါင်းပြတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်ကြီးကထွက်လာပြီး ကျုပ်နောက်ကို လိုက်တာပါပဲ။ ကျုပ်လည်းပဲ ဒီလိုနဲ့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ ပြေး တော်တော်ကြာ ကျုပ်ကိုမိလာပါရောဗျာ။ ကျုပ်လည်းပဲ ဓားမြှောင်နဲ့တအားရမ်းပြီး အိမ်ဆီသာအရောက်ပြေးရတော့တာ ပဲ။ ကျုပ်လည်း အိမ်ရောက်ရော မိုးလည်းလင်းရော” ဦးစိန်ပွင့်

သည် အတန်အမောဖြေပြီးနောက် ဪ ငြိတော့ ကျုပ်မျက်စိ နဲ့ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရတာ စိတ်မကျေတာနဲ့ နံနက်မိုးလင်း တော့ သင်္ချိုင်းရံရာကိုသွားပြီး စောင်းပါးရိပ်ခြေကြည့်ရသေး တယ်ဗျ။ သည်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ည က ဖို့ပြီးထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါ ဘူး။ ဒီကတည်းကစပြီး ဒီခေါင်းပြတ်ကြီးဟာ ချောက်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်လည်းပဲ တစ်နေ့မထိ တစ်နေ့ ထိဆိုသလို သူ့လက်ချက်ထိတော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ နို့မဟုတ် ရင်တော့ ဒီပတ္တမြားကို ကျုပ်တော်တော်နဲ့ မရောင်းဖြစ်သေးပါ ဘူး။ အလို ၁၂ နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်၊ စကားကောင်းနေ လိုက်တာ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဆောင်ရွက်ဖို့ကိစ္စကလေးတွေ က ကျန်သေးတယ်၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါရစေ ဦးထင် ကျော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ စိတ်ချပါ”
ဦးစိန်ပွင့်သည် ပတ္တမြားကို နောက်ဆုံးထုတ်၍ကြည့် ပြီးလျှင် ဖယောင်းစက္ကူဖြင့်ထုတ်၍ သားရေအိတ်ဟောင်း ကလေးအတွင်းသို့ အသေအချာပြန်၍ထည့်ပြီးမှ ဦးထင်ကျော် လက်ထဲသို့ ထည့်လေသည်။

ပွင့် ။ ။ “ရောင်းဖို့အဖိုးနှုန်းဆိုတာကတော့ ဦးထင် ကျော်သဘောအတိုင်းပါပဲ။ ကိုင်း အလုပ်တစ်ခုတော့ အေးသွား ပေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်ပြုပါဦး။ ၁၂ နာရီတောင် ထိုးနေပါ ပြီကော၊ ကားမောင်းတဲ့လူတောင်မနည်းနှိုးယူရမယ်မှတ်တယ်”

ထို့နောက် ဦးစိန်ပွင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အား နှုတ် ဆက်ပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

ဦးစိန်ပွင့် ဆင်းသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ဦးထင်
ကျော်သည် ပတ္တမြားကို အတွင်းခန်းရှိ မီးခံသေတ္တာထဲသို့ထည့်
သွင်းလိုက်ပြီးနောက်၊ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ပြန်လာ၍ . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘော
ရလဲ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားသဘောတူတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာ
ပဲ”

“လက်ခံလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဈေး
သုံးရတာပေါ့”

“ဈေးသုံးရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းက အတော်
မစင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြောက်ဖို့လည်း အလွန်ကောင်းတာပဲ”

“ကြောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ကြားထဲ
က လူပဲ၊ ဒီပစ္စည်းကိုထုခဲ့ပေးရုံနဲ့တော့ ကိစ္စမရှိတန်ရာပါဘူး
ဗျာ”

“အတော်တော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျ၊ တကယ်ဆို သူ
ကိုယ်တိုင်ရောင်းချပြီး ပေးခဲ့ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ သူ့ကိုယ်
တိုင် မထုခဲ့တာက အဲဒီလိုလုပ်ကိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်
သူလည်း စိတ်ချတဲ့လက္ခဏာမရှိဘူး။ မရှိလမ်းက ပွဲစားတွေ၊
စိန်ကုန်သည်တွေနဲ့လည်း သူ့အဆက်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဝတ်လုံ
တွေကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး။ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ကျုပ်
ကို အားကိုးဖို့ ဦးမင်းအောင်က ညွှန်လိုက်ကတည်းက ကျုပ်
ဆို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်”

“တော်တော် အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တူ

တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း သေတဲ့လူဟာ သူ
နောက်အမြဲလိုက်နေတယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ဒါ ခင်ဗျားကော ယုံသလား”

“ယုံတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဒါပေ
မယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်းရဲ့အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရွဲများဟာ
ပိုင်ရှင်ကို တစ်နည်းနည်း ထိခိုက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
တော့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ သာဓကတွေလည်း အများကြီးရှိ
တယ်”

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဦးထင်ကျော်သည် နံနက်ကပင်
တက္ကစီတစ်စီးငှားထားပြီးလျှင် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ သွားလာ
လျက်ရှိရာ၊ ဤကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်တွေး
မိ၏။

ထိုည အတော်ညဉ့်နက်မှပြန်လာသဖြင့် စကားပြော
ခွင့်မရပဲရှိနေရာ၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်လည်း ယမန်နေ့က ငှား
ထားသော ကားနှင့်ပင် ကျွန်တော်အလုပ်မဆင်းမီ ထွက်သွား
ပြန်ရာ သူမပြောလိုသေးသည်ကိုသိသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း
တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။ ညနေအလုပ်မှ ပြန်လာ
သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်သို့ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍
အိမ်ရှေ့ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်အား
ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်
ကျပါကလား”

“ဟုတ်တယ် ညနေကျမှ နည်းနည်းအလုပ်လေး

မျှားနေတာနဲ့ဗျာ ဒါထက် ဟိုကိစ္စဘယ်လိုလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီကနေ့ညနေအထိ သုံးသောင်းတော့ပေးပြီ ကိုတင်မောင် နို့ပေမယ့် သည့်ထက်မက တန်ဖိုးရှိတယ်ဗျ။ အထူးသဖြင့် ဘုံဘောက် ဘာဘူကုလားတွေက သာပြီးကြိုက်ကြတယ်။ သုံးသောင်းပေးတာလည်း သူတို့အထဲကပဲ။ ကြိုက်တဲ့လူများလေတော့ ကျုပ်လည်း ခပ်ဆွဲဆွဲလုပ်ထားတယ်”

“မတော်လောက်သေးဘူးလားဗျာ”

“ဈေးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အကြောင်းသိချင်လို့၊ ဘာဘူကြီးတစ်ယောက် အပြောက ဒီပတ္တမြားဟာ ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်က ပတ္တမြားမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ အိန္ဒိယက ကျောက်မျက်ရွဲတစ်ခုလို့ သဘောရတဲ့အကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြေပြောတယ်။ အဲဒီအချက်က အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ အနည်းဆုံး ငါးသောင်းလောက်တန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျာအတွက် နှစ်ထောင်ကျော်တော့ ကျိန်းသေနေတာပဲ”

“ဒီလိုလည်း မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ၊ ငွေဆိုတာ မျက်လှည့်လို ပေးချင်တဲ့အခါ ပေါ်လာ၊ ပျောက်ချင်တဲ့အခါ ပျောက်သွားပြန်တာပဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကူညီရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကိုင်း မြန်မြန်သာရောင်းပေးတော့ဗျို့”

“အခု တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းပဲ နေရာကျကောင်းစရာရှိပါရဲ့ ကိုတင်မောင်”

ထိုည ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် ၈ နာရီအချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ခါ ဦးထင်ကျော်က အနောက်နိုင်ငံမှ ထူးဆန်းသောကျောက်မျက်ရွဲများနှင့် နန်းစဉ်ကျောက်များအကြောင်းကို ပြောကြားလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဆိုက်သံကြားရပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့တံခါးကို ထ၍ ဖွင့်ပေးသောအခါ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဟိန္ဒူလူမျိုးနှင့်တူသော သူတစ်ယောက်သည် ပန်ချာပီခေါင်းပေါင်းရှည်ကြီးကို မျက်လုံးများပေါ်ရုံမျှ ခေါင်းတွင်ရစ်ပတ်ပေါင်းထုပ်ခါ နောက်ပါအဖော်ဘာဘူကုလားတစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ခေါင်းဆောင်ကုလားသည် ဦးထင်ကျော်ကိုကြည့်၍ လက်နှစ်ဘက်ယှက်၍ နှုတ်ဆက်အရိုအသေပြုရာ၊ ဦးထင်ကျော်ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်းလိုက်၍ အရိုအသေပြုလေသည်။ ထို့နောက် ဟိန္ဒူတာသာဖြင့် . . .

“မိတ်ဆွေနာမည်က ဦးထင်ကျော်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေဆီမှာ အဖိုးတန်ကျောက်တစ်လုံး ရောင်းဖို့ရှိတယ်ကြားတာ မှန်သလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာကျောက်ပါလဲခင်ဗျာ၊ စိန်လား၊ မြလာ၊ ပတ္တမြားလား၊ နီလာလား”

“ပတ္တမြားပါ”

“တဆိတ်ကြည့်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ကြည့်ရပါတယ်၊ ထိုင်ပါလေ ထိုင်ကြပါ”

ကုလားနှစ်ယောက်သည် ဦးထင်ကျော်ညွန့်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ပတ္တမြားကို မီးခံသေတ္တာအတွင်း မှယူခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ ကတ္တီပါအိတ်ကလေးကို တင်ပြီး နောက် အတွင်းမှပတ္တမြားကို ထုတ်ယူပြသလေ၏။ ဤကဲ့သို့ မပြမီ ဦးထင်ကျော်သည် မီးခံသေတ္တာဆီသို့ သွားသည့်အခါ ကပင် သော့တွဲကိုယူရင်း အံ့ဆွဲထဲမှပတ္တမြားကိုပါ ကုလား များမမြင်အောင် တစ်ခါတည်းယူသွားသည်ကို ကျွန်တော်မြင် လိုက်ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော် သတိမရှိယူရုံကို ကျွန်တော့်စိတ် ထဲက ချိုးကျူးမိသေး၏။

ပန်ချာပီခေါင်းပေါင်းနှင့်ကုလားသည် ပတ္တမြားကို ရို သေတ္တာလှမ်းယူလျက် “တူလိုက်တာ တထေရာတည်းပါပဲ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ” ဟု ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် တကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကိုင်း ဒီဟာ အဖိုးဘယ်လောက်ထားမလဲ ဆရာကြီး”

“သုံးသောင်းပေးပြီ၊ ကျုပ်က မရောင်းသေးဘူး၊ ရမ်(မ)ချန်က နှစ်သောင်းစပေးတယ်၊ ဒီနောက် ချိုတဲ့ဘာဘူက ၂၃၀၀၀ ကျပ်ကနေပြီး ၂၅၀၀၀ ကျပ်အထိပေးတယ်။ နောက် ဆုံး ဘာဘူဒတ်(စ)က ၃၀၀၀၀ ကျပ်အထိပေးတယ်၊ ကျုပ် မရောင်းသေးဘူး။”

“ကိုင်းလေ၊ သူများပေးတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ခင်ဗျား ရောင်းမယ့်အဖိုး ပြောပါဦး”

“ခင်ဗျားပြောပါ၊ ကျုပ်မပြောပါရစေနဲ့၊ ခင်ဗျားပေး တဲ့အဖိုး ကျုပ်ရောင်းနိုင်ရင် တစ်ခါတည်းရောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုထားပါမိတ်ဆွေ၊ ရန်ကုန်မှာ ဘာဘူဒတ်(စ) ထက် စိန်ကံကျောက်ကဲ နားလည်တဲ့လူမရှိဘူးမှတ်ပါ၊ သူက ဝယ်မှာက ဘုံဘောမှာသွားပြီး တစ်ဆင့်ရောင်းစားဖို့ဝယ်မှာပါ၊ ကျုပ်တို့က ရုပ်ထုတော်လှူဒါန်းဖို့ဝယ်တာပါ။ ဒီတော့ ရောင်း ချင်းရောင်းရင် ကျုပ်ကိုရောင်းတာက မိတ်ဆွေတို့ ဘာသာ တရားနဲ့ကြည့်တောင် ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က လည်း ပိုပေးဦးမယ်”

“ကိုင်း ဘယ်လောက် ပေးမလဲ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းထား၊ ဈေးလည်း ထပ်မတက်နဲ့၊ နို့မှတစ်ခါတည်း ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးမယ်၊ ကျုပ်လေးသောင်းပေး မယ်၊ လက်ငင်း . . .”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ယခင်တစ် ကြိမ်ကကဲ့သို့ လှမ်း၍ကြည့်ပြန်ရာ ကျွန်တော်က သဘောတူ သည့်အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို မသိမသာဆတ်၍ပြလိုက်၏။

လား။ “ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ သဘောတူပြီမဟုတ်လား”

ကျော်။ “ကိုင်းလေ ယူပါတော့”

ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်ကုလားသည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်စက္ကူများကိုလည်းကောင်း၊ အဖော်ကုလား၏ အဝတ်ထုပ်ထဲမှ တစ်ရာတန်စက္ကူများကိုလည်းကောင်း ငွေ လေးသောင်းကိုရေတွက်ပေးချေလေသည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြား ကိုပေးအပ်ရာ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်ကုလားသည် ပတ္တမြားကို စားပွဲပေါ်သို့ ရိုသေစွာ ချထားလိုက်ပြီးနောက် လက်အုပ်ချီ လျက် . . .

“ဤပတ္တမြားကိုယူခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကျိုးအ

တွက်မဟုတ်ပါ။ မဟာရာဇာ၏အမိန့်ဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့နယ်
ဂင်္ဂါမြစ်ပေါ်ရှိ ရာဂျပတ္တရွာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လှူရန် ဝယ်
ယူခြင်းဖြစ်သည်ကို ဘုရားသိပါစေ”ဟု ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် တီး
တိုးရေရွတ်လေသည်။

ကျော် ။ ။ “ဒီဟာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဗျ၊ ပြီးတော့
စောစောက သိပ်တူတာပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဒါက ကျုပ်တို့ရွာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပျောက်
သွားတဲ့ရာဇဝင်ပါ။ ပြောရမယ့် ရာဇဝင်က အရှည်ကြီးဆုံးနိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး၊ မသိချင်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာလည်း ပြောခွင့်
မရှိပါဘူး၊ ဒါထက် ဒီပစ္စည်းက ခင်ဗျာကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အပ်ထားတဲ့
ပစ္စည်းပါ၊ ကျုပ်က ကြားထဲက ရောင်းပေးရတာပါ”

“ဘယ်ကလဲဗျ”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်ပြောခွင့်မရှိဘူးမိတ်ဆွေ၊ သည်းခံပါ
တော့”

ထိုအခါ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်ကုလားသည် ပတ္တမြား
ထုပ်ထားသော ကတ္တီပါအိတ်ကလေးကို သူ၏အတွင်းအိတ်ထဲ
သို့ ကျစ်လစ်စွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်
ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

ကုလားများ ဆင်းသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည်
တံခါးကို ပိတ်လိုက်၍ ဦးထင်ကျော်လည်း ငွေများကို မီးခံ
သေတ္တာအတွင်း၌ သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဧည့်
ခန်းသို့ပြန်လာပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်သည် ကြိမ်ပက်လက်ကု
လားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို

မီးညှိပြီးနောက် . . .

“အင်း အခုမှပဲ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်၊ ဦးစိန်
ပွင့်များသိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ၊ နက်ဖြန်ငွေ
တွေဘဏ်တိုက်အပ်၊ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်”

“အင်း ငွေတစ်သောင်းတော့ ခင်ဗျားပိုင်ပြီလေ၊ ဒါ
ထက် ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့လိပ်စာ ကျွန်တော်တို့ မမေးလိုက်မိဘူးနော်၊
ကျွန်တော်တို့ သတိလစ်သွားတယ်”

“မေးရင်လည်း ပြောမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်
သိပါတယ်၊ ဒီလူက အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊
ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်မြှုပ်နေချင်တယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ဆက်လက်မပြော
တော့ဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံကိုကိုက်ရင်း
မိုန်းလျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ရန်ရှိသော အလုပ်
များကိုလုပ်၍ ၉ နာရီသာသာလောက်၌ပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ
၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အတော်နေ
မြင့်မှအိပ်ရာမှမိုး၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ဧည့်
ခန်းသို့ထွက်ခဲ့ရာ၊ လမ်းလျှောက်ရာမှပြန်လာသော ဦးထင်
ကျော်နှင့် အိမ်ခန်းအဝင်ဝတွင် ပက်ပင်းပါတိုးမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ထိုနေ့ထုတ်သတင်း
စာများ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးထင်ကျော်သည် လမ်းလျှောက်
တုတ်ကို ချိတ်တွင်ချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကိုတင်မောင် ဒီကနေ့မနက် သတင်းစာ ဖတ်ချင်ပြီ
လား”

“မဖတ်ရသေးပါဘူးဗျာ၊ အိပ်ရာက အခုမှနိုးလို့။”

“မြန်မာ့အလင်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး စာမျက်နှာ ၅ က လက်ယာဘက်ကော်လံမှာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်ပြောသည့်အတိုင်း ဖတ်ကြည့်ရာ “မီးရထားကြိတ် သေဆုံးခြင်း” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အောက်ပါသတင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

“ယမန်နေ့ည နေဝင်ရီသရောအချိန်က ပုဇွန်တောင်ဘူတာ အရှေ့ဘက်ဆုံး လမ်းခွဲရုံကလေးအနီးတွင် မီးရထားကြိတ်နင်းသွားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အလောင်းကိုတွေ့ရကြောင်း၊ အလောင်းမှာ လတ်ဆတ်စွာရှိနေသဖြင့် လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က ဖြတ်သွားသော လော်ကယ်ရထားကသော်လည်းကောင်း၊ ၁၅ မိနစ်ခန့် ဖြတ်သွားသော မန္တလေးအဆန်စာပို့ကသော်လည်းကောင်း၊ ကြိတ်၍ နင်းသွားဟန်တူ၏။ အရွယ် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းလျက် အသားမဖြူမညိုဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ချည်လုံချည်အစိမ်းနှင့် အနက်ကုတ် သက္ကလပ် အင်္ကျီတိုက်ပုံအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း၊ အိတ်ထဲတွင် ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ် အကြွေအနည်းငယ်သာ တွေ့ရ၏။ အနီး၌ ဇာမဏိတံဆိပ်ထီးတစ်ချောင်းကိုတွေ့ရရာ၊ ထီးရွက်တွင် ဆေးနီဖြင့် S.P ဟူသောစာလုံးကို တွေ့ရသည်မှတစ်ပါး၊ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မတွေ့ရကြောင်း၊ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ကြေးမုံနေသဖြင့် ရုပ်ရည်ကို ထိုထက်ပို၍ မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ အလောင်းကို မီးရထားဌာနမှ ရင်ခွဲရုံသို့ပို့လိုက်ရကြောင်း”

“ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ ကိုတင်မောင်”

“ဦးစိန်ပွင့်နဲ့ တူပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ သူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျား သွားကြည့်ဦးမလား”

“မလိုပါဘူး ကိုတင်မောင်။ ဦးစိန်ပွင့်က သူ့ကိုယ်သူစွန့်ပြီး ဇာတ်မြုပ်ချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ သူ့သမီးကို သတင်းစာထဲကနေပြီး ခေါ်ယူရုံပဲရှိတော့တယ်။ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်ဖို့ကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားပဲကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေတော့”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဦးစိန်ပွင့် မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ကြော်ငြာတစ်ခုရေးပြီးလျှင် သတင်းစာများ၌ ထည့်ရန် ကျွန်တော့်အားပေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်က သတင်းစာတိုက်များသို့သွား၍ ထည့်ပေးရ၏။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်မျှ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးဘဲ ရှိနေပြီးနောက်၊ ၉ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်တို့သည် ညစာစားတော့မည်ပြုစဉ်၊ အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ ခန့်ရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည်၊ တံခါးကိုခေါက်ပြီးနောက်၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က ကိစ္စကိုမေးမြန်းလေ၏။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်၊ မိန်းမကြီးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် တရုတ်သေသံမီး၍ထားသော စက္ကူခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလေရာ၊ ၎င်းမှာ သူရိယသတင်းစာမှ ဖြတ်၍ထားသော ကြော်ငြာပါသည့် စက္ကူဖြတ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ဦးထင်ကျော်ဆိုတာ မောင်ရင်လား”

“ဦးထင်ကျော်က သူပါပဲ အဒေါ်”

“ဪ... ”

“ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါဦး ခင်ဗျာ”

(စာရွက်ကလေးကို ဦးထင်ကျော်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။) “တခြားမဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ ဟောဒီကြော်ငြာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ပြောစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ ကိုစိန်ပွင့် သမီးလေးအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ”

ကျော် ။ “ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့ သမီးလေး ဟုတ်လားအဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်”

“နို့ သူကကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဆုံးရှာပြီမောင်။ တစ်နေ့ကတင်ပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သဂြိုဟ်ပြီးတာ ၂ ရက်ပဲရှိသေးတယ်။ အိမ်မှာ သိမ်းရဆည်းရနဲ့ ကိစ္စတွေကများနေလို့ မလာအားဘူး၊ ဒီကနေ့မှ လာခဲ့ရတယ်။ ပထမတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ နာမည်များ တူလို့လားလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ နောက်တော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်းပြော၊ မသန်းရှင်မသေခင်ကဆို သူဟာ သရက်မြို့ဇာတိ၊ သူ့အဖေနာမည်က ဦးစိန်ပွင့်တဲ့။ လယ်တွေမြေတွေလည်း သူတို့ကောင်းစားတဲ့အခါတုန်းက ရှိတဲ့အကြောင်း ပြောဖူးလေတော့ ဒီသတင်းစာထဲ ကြော်ငြာတဲ့ ဦးစိန်ပွင့်ဟာ သူ့အဖေပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး လာခဲ့တာပဲ မောင်ရေ။ မဟုတ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်တို့ရယ်။ အဒေါ်ပြန်ရုံပါပဲ”

“အရင်မလိုပါနဲ့ဦးခင်ဗျာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ လက်စသပ်တော့ သူငယ်မက ဆုံးသွားမှကို။ အဒေါ်နဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲခင်ဗျ”

“ကျုပ်ဈေးမပါ၊ ကျုပ်သားနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ကျုပ်သားက မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။ ဒီနောက် သန်းရှင်က သူ့ယောက်ျားဆုံးပေမယ့် အမေနဲ့ပဲ အတူနေပါ့မယ် မခွဲပါဘူးဆိုပြီးအိုးဘိုထဲမှာအိမ်ကလေးတစ်လုံးငှားပြီး သားအမိနှစ်ယောက်လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတာပဲ မောင်ရယ်”

“မသန်းရှင်က ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆေးလိပ်လိပ်ပါတယ်မောင်။ မောင်ညွန့်ဟန် ဆုံးသွားတဲ့နောက် အဒေါ်ကထမင်းချက်၊ အိမ်ဝေယျာဝစ္စလုပ်၊ သူကတော့ ဆေးလိပ်ခုံအချိန်တန်သွား ဆေးလိပ်လိပ်၊ သမီးတစ်ယောက်လို အမေတစ်ယောက်လို နေကြတာပါပဲ။ သူ့မှာလည်း အဒေါ်ကို အမေအရင်းလို ပြုစုရှာတယ်။ အဒေါ်ကလည်း သူ့ကို သမီးအရင်းလိုပါပဲ”

“မောင်ညွန့်ဟန်ဆိုတာက အဒေါ်သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သားသမီးများကော ကျန်ရစ်သလား”

“မရှိပါဘူးမောင်။ တစ်ယောက်မှ မမွေးပါဘူး”

“အဒေါ်မှာလည်း အိမ်ထောင်မရှိဘူးပေါ့။ အဒေါ်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“အဒေါ်နာမည်က မနှင်းမှုန်တဲ့။ အိမ်ထောင်မရှိတော့ဘူးမောင်။ ယောက်ျားဆုံးတာ ၁၀ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“မသန်းရှင်က အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲခင်ဗျ”

“သေတော့ ၂၆ နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဘယ်လိုရောဂါမျိုးနဲ့ ဆုံးရှာသလဲ အဒေါ်”

“၃ ရက်ထဲ ဖျားရတယ်မောင်။ မိန်းကလေးဟာ အင်

မတန်မာချာပြီး၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် စားနိုင်သောက်နိုင်တုံးအရွယ်ပေါ့။ နဂိုရ်ကလည်း ဘာရောဂါမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ မသေခင် ၄-၅ ရက်လောက်က ညနေဝင်ရီသရော ဆေးလိပ်ခုံက ပြန်လာလို့ နောက်ဖေးထွက်တာ ဖြတ်ခနဲလန့်သွားဆိုထင်ပါရဲ့။ ထမီရင်ရှားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုလို သစ်ပင်အောက်မှာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသတဲ့။ အဲဒီညကစပြီး အပြင်းဖျားတော့တာပါပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ပူလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်နေတာပဲ။ ၂ ရက်လုံးလုံး သတိမရဘူး။ နည်းနည်းသတိရတဲ့အခါ ခေါင်းဖြတ်ကြီးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို လိုက်လိုက်ဆွဲနေပြီး သူ့အဖေက ဒီမိန်းမကို ဒုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်နေတာ မြင်ရတယ်ပြောတာပဲ။ ဗမာဆေးဆရာခေါ်ကု၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှရွတ်ဖတ်ပြီး ပြုစုတာပါပဲ မောင်ရယ်။ နို့ပေမယ့် မရဘူး။ အချိန်ကစေ့လာမှကိုး။”

မိန်းမကြီးသည် နောက်ဆုံးစကားများကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြောပြရှာ၏။

ကျော် ။ ။ “အဒေါ်ကပဲ အကုန်အကျခံပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတာပေါ့”

မ ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့မောင်။ သူ့မှာ ဘယ်သူရှိတာလို့လဲ။ သရက်မှာ သူ့အဖေရှိတယ်သာ သူပြောလို့ကြားရတယ်။ သူ့အဖေဟာ ဖြူတယ်မည်းတယ်ဆိုတာလည်း အဒေါ်တို့ မသိဘူး။”

“နေပါဦး။ မသန်းရှင်ကို သူ့အဖေက ဘာကြောင့်ပစ်ထားတာလဲ”

“ပထမတော့ သူ့အမေဟာ သန်းရှင်လည်းမွေးပြီးရော

ချက်ချင်းပဲ သွေးတက်ပြီး ဆုံးသွားလို့ ဒီကလေးကြောင့်ဆုံးရတယ်ဆိုပြီး သန်းရှင်ကို အရိုးတစ်ယောက်ထဲ ပေးထားသတဲ့။ နောက်အရွယ်ရောက်တော့လည်း သူ့သဘောမတူတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးလို့ ပစ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ သရက်ကနေပြီး ပြည်မြို့ရောက်၊ ပြည်မှာ ယောက်ျားနဲ့ကွဲပြီး ရန်ကုန်ထွက်ပြေးလာရာမှာ အဒေါ်သားနဲ့ တွေ့တာပဲမောင်”

“အင်မတန် ကံဆိုးရှာတဲ့ကလေးမပဲ။ သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ဘယ်လောက်ကုန်ပါသလဲ”

“သုံးရာလောက် ကုန်ပါတယ်မောင်။ သမီးတစ်ယောက်ရှိတာ နောက်ဆုံး လှလှပပလုပ်ချင်လေတော့ အဒေါ်မှာလဲ ဟိုလူဆီကဆွဲ၊ ဒီလူဆီကဆွဲပါပဲ။ ကိုယ်က ငွေ ၂၀၀ လောက်စိုက်နိုင်တော့ ငွေ ၁၀၀ ကြွေးတင်နေပါသေးတယ်”

“ကိုင်း ကျွန်တော်က ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်။ ငွေတစ်ရာကြွေးဆပ်ပြီး ကျန်တဲ့ငွေ အဒေါ်သဘောအတိုင်း သုံးပေတော့။ သူ့အတွက်လည်း အမျှအတမ်းဝေပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန်(၁၀)ချပ်ကို ဒေါ်နှင်းမှုန်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာမောင်ရယ်။ သဘက်ခါပဲ ဘုန်းကြီး ၁၀ ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ သာဓု သာဓု”

အမယ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ၊ အားရဝမ်းသာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေသည်။

ဒေါ်နှင်းမှုန် ဆင်းသွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုဆေးအသစ်ထည့်၍ မီးညှိပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

“အင်း . . . ငွေဆိုတာ ခံစားထိုက်မှ ခံစားရတာပဲ ကိုတင်မောင်၊ ဪ . . . ကလေးမ၊ ကလေးမ မျက်နှာကို မမြင်ဘူးပေမယ့် သနားလိုက်ပါရဲ့”

“သူ့ယောက္ခမကြီးလည်း ငွေ ၁၀၀၀ ရတာနဲ့ အတော် ဝမ်းသာသွားရှာတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မရှိတဲ့လူမှာ ငွေတစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုတင်မောင်၊ သားကလေး၊ သမီးကလေး ကျန်ရစ်ရင်လည်း အကောင်းသား၊ ယောက္ခမဆိုတာက သူ့သားနဲ့စပ်လို့သာ တော်ရတာကိုဗျ၊ ဘာမှဆိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အမွေအားဖြင့်လည်း မဆိုင်ဘူး၊ လောကထုံးတမ်းစဉ်လာအရလည်း မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော်”

“ဒါထက် ခင်ဗျာ ကြော်ငြာခစရိတ် အားလုံးဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

သတင်းစာ ၄ စောင် (၅) ရက်ထည့်ထားတော့ နေပါဦး . . .”

“တစ်ရာထက် ပိုမလား”

“မပိုပါဘူး၊ တစ်ရာ ကိုးဆယ်ပါပဲ”

“ဒီတော့ ကျုပ်စိတ်ကူးမိတယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီငွေကို ကျုပ်မစားချင်ဘူး၊ ကျုပ်ဆင်းရဲပေမယ့် ကျုပ်သွားရလာရလို့ စရိတ်စက ကုန်ကျတဲ့ငွေကလွဲပြီး တစ်ပြားမှ ကျုပ်မယူဘူး၊ ဒီလောက်တောင် ဦးစိန်ပွင့်ရော၊ သူ့ရဲသားစဉ်မြေးဆက်ခိုက်တဲ့ ပစ္စည်း ရောင်းရတဲ့ငွေကို ဘုရားလှူမယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားသဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါဗျာ၊ ဒီလို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ရက်ရောတာ ခင်ဗျာကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်”

“ငွေဆိုတာ အလကားဟာပါဗျာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့ ဘာမှ နှမြောစုံမက်စရာမရှိဘူး၊ မျက်လှည့်နဲ့ အတူတူပဲလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီကော၊ အခုပျောက်သွားလိုက်၊ တော်တော်ကြာပေါ်လာလိုက်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ . . .”

“ဒီတော့ ကျုပ်မော်တော်ကားငှားပြီး သွားတာလာတာက ၁၅၀ ကျပ်၊ ခင်ဗျာကြော်ငြာခ ၁၀၀ ကျပ်၊ ပြီးတော့ အမယ်ကြီးပေးလိုက်တာက ၁၀၀၀ ကျပ်၊ အားလုံး ဘယ်လောက်လဲ”

“ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်”

“လေးသောင်းထဲမှာ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ် နှုတ်စမ်းဗျာ ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ”

“သုံးသောင်းရှစ်ထောင့် ခုနစ်ရာငါးဆယ်ကျန်တယ်”

“(၁) လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံ၊ (၂) မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိ၊ (၃) ကျိုက်ထီးရိုး၊ (၄) ပြည်မြို့ရွှေဆံတော်၊ (၅) တောင်ငူရွှေဆံတော်၊ (၆) ပဲခူးရွှေမော်ဓော အားလုံးဘုရား ၆ ဆူရှိတော့ ဒီငွေကို ၆ ဂဏန်းနဲ့စား ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“၆၄၅၈ ကျပ်ရတယ်”

“ကိုင်း . . . ကိုတင်မောင် ဒီဘုရားတွေရဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ဂေါပက ဘဏ္ဍာတော်ထိမ်းအဖွဲ့တွေကို ခင်ဗျားစာရေးပေးတော့၊ ချက်လက်မှတ် ကျုပ်ရေးပြီးလှူမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်လေဗျာ၊ သာဓု သာဓု သာဓု”

* * * * *

ရွှေခြေကျင်းပူးစာ

ရွှေခြေကျင်းပူးစာ

မုန့်မွှားသော မီးပွားကလေးမှအစပြု၍ မီးသည် တစ်ရွာလုံးကျွတ်အောင် လောင်ကျွမ်းနိုင်သကဲ့သို့၊ သေးနပ်သည် ထင်ရသော အကြံဉာဏ်ကလေးများမှလည်း ကြီးမားသော အကျိုးအာနိသင်များ ထွက်ပေါ်လာနိုင်လေသည်။

လူတိုင်းတွင် စိတ်ကူးဉာဏ်များ ရှိကြပါ၏။ သို့သော် အချို့သူများ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် လူသာမန်တို့တွေးတော ကြံဆသော အတိုင်းအထွာ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်ခါ ခက်ခဲနက်နဲသော ဒေသအထိ ပေါက်ရောက်အောင် တွေးတောကြံဆတတ်လေသည်။ ထိုသူများသည် အမြင်၌လည်းကောင်း၊ အကြား၌လည်းကောင်း၊ အခြားသူများထက် ပိုမိုထက်သန်လျက် ဗဟုသုတဉာဏ်အမျှော်အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားတို့နှင့် တွဲဖက်လိုက်သောအခါ နက်နဲသော အရာတစ်ခုကို ရှင်းလင်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၁၀ နှစ်လောက်က ပြည်မြို့၊ ပြည်မြို့အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း သတ္တမတန်းတွင် မောင်ထိန်ဝင်းဆိုသူ သူငယ်တစ်ယောက်သည် အလွန်စာကျွမ်းပျင်း၍ အတန်းထဲတွင် အညံ့ဆုံးသူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် အကွာရာသချီ၌ကား သူမတူအောင် ထူးချွန်သူဖြစ်၏။ စာဘက်တွင် ဖျင်းသလောက် အားကစားဘက်၌ ထူးချွန်၏။ အလွန်တရာသွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီးလျှင် ကျောင်း၌ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများ၌ မောင်ထိန်ဝင်းသာလျှင် တာဝန်ယူ၍ ပြုလုပ်တတ်လေသည်။ သို့နှင့် ဆရာမက မောင်ထိန်ဝင်းအား “မင်းဟာ သင်္ချာမှာတော်တာရုံတစ်ဝက်လောက် တခြားဘာသာတွေများ တော်မယ်ဆိုရင် စကောလားရှစ်တောင် ရနိုင်မယ်ကွယ်” ဟု တစ်ခါတစ်ရံ ညည်းတွားပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာမသည် ကျောင်းသို့ အချိန်နောက်ကျမှရောက်လာရာ မောင်ထိန်ဝင်းကို စားပွဲအနီးသို့ခေါ်ပြီးနောက် . . .

“ဟေ့ မောင်ထိန်ဝင်း”

“ခင်ဗျာ ဆရာမ”

“မောင်ထိန်ဝင်းကို ဆရာမ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဟေ့”

“ဘာကိစ္စလဲ ဆရာမ”

“ကိစ္စက ရှိစရာလဲကောင်း စိတ်ညစ်စရာလဲကောင်းဆိုတာလို့”

“ပြောပါဦး ဆရာမရဲ့”

“ဒီလိုကွဲ့၊ ဆရာမတို့အိမ်မှာ ရှစ်လက်မ ပတ်လည်ရေတွင်းဟောင်းကလေးတစ်ခုရှိတယ်ကွဲ့။ ပတ်ပတ်လည် ပျဉ်ပြားကာထားရတဲ့ ရေတွင်းကလေးမျိုးလေ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ် ဆရာမ”

“ရေတွင်းကလေးက အောက်မှာ ကျောက်ပြားတစ်ခုခံနေလို့ ဆက်တူးလို့မဖြစ်တဲ့အဆုံး လက်လျှော့လိုက်ကြရတာပေါ့ကွယ်။ အခု နွေအခါဆိုတော့ ရေတစ်စက်မှမရှိပါဘူး။ ကောနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကနေ့မနက် ဆရာမရေချိုးတော့ ဆပ်ပြာခွက်တင်တဲ့ စင်ကလေးပေါ်မှာ ဆပ်ပြာခွက်တင်ထားတယ်၊ လက်စွပ်ကိုတော့ ဆပ်ပြာခွက်ဘေးမှာ ချွတ်တင်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ရေချိုးပြီးလို့ ဆပ်ပြာခွက်ဆွဲယူလိုက်တဲ့အခါ လက်စွပ်ကိုတိုက်မိပြီး လက်စွပ်ဟာ အဲဒီရေတွင်းကလေးထဲကျသွားပါလေရော မောင်ထိန်ဝင်းရယ်”

“ဟင် . . .”

“ဆရာမက လက်စွပ်ကို အရင်ယူဖို့ဟာ မယူဘဲ မေ့နေလို့ ဆပ်ပြာခွက်နဲ့တိုက်ကျသွားတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာမ ဒီကနေ့ကျောင်းနောက်ကျနေတာကွဲ့”

“လေးထောင့်ရေတွင်းကလေးက ရေမရှိဘူးဟုတ်လား ဆရာမ”

“အေး ရေတစ်စက်မှမရှိပါဘူး။ ဒီတွင်းကလေး ရေမထွက်လို့ ဖို့ပစ်ဖို့ဟာ ဖို့ပစ်မဖို့ဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းရင် ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်ဦးမယ် ဆရာမ”

“အေးကွယ် အိမ်က အမေကြီးလည်း မသိစေချင်ဘူး။ မောင်ထိန်ဝင်း ဉာဏ်ထုတ်စမ်းပါဦးကွယ်”

နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းသောအခါ မောင်ထိန်ဝင်း

သည် ဆရာမအိမ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ရေတွင်းကလေးကို ဝါးခြမ်းဖြင့်ထောက်ကြည့်ရာ ၈ တောင်ခန့်နက်သည်ကိုတွေ့ ရ၍ ဆရာမပြောသည့်အတိုင်း ရေတစ်စက်မျှမရှိချေ။

မောင်ထိန်ဝင်းသည် ခဏမျှစဉ်းစားပြီးနောက် ဦး ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်၍ အကြံရသည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်”

“အေးကွယ်၊ ငါ့တပည့် အကြံထုတ်စမ်းပါ”

“ဒီနေ့ညနေ နေ့ဝက် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပေးပါဆရာမ”

“အေးကွယ် ပေးတော့ပေါ့”

နေ့ဝက် ခွင့်ရသောအခါ မောင်ထိန်ဝင်းသည် အိုးများ ဖုတ်သော ‘ကင်းချောင်း’ ရွာသို့စက်ဘီးဖြင့်သွား၍ ရွှံ့စေးတစ် ပိဿာခန့်ကို ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ၁၀ တောင်ခန့်ရှိသော ကြိုး တစ်ချောင်းကိုလည်း ဈေးမှဝယ်ခဲ့၏။ ထိုနေ့မှာ ဥပုသ်နေ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ဆုံသောနေ့ဖြစ်၍ ဆရာမ၏မိခင်ကြီးမှာ ဥပုသ် စောင့်သွားသဖြင့် မောင်ထိန်ဝင်းသည် အေးဆေးစွာအလုပ်လုပ် ရန် အချိန်ရလေသည်။

ပထမ၌ မောင်ထိန်ဝင်းသည် ရွှံ့စေးကို ၇ လက်မပတ် လည်၍ လေးထောင့်သဏ္ဌာန် ရွှံ့တုံးတစ်ခုပြုလုပ်၏။ သို့ပြုလုပ် ရာ၌ အတွင်းတွင် အလျားတစ်မိုက်သာသာခန့်ရှိ သစ်သား ချောင်း ၂ ချောင်းကို ကြက်ခြေခတ်ခံပြီးသော်၊ ထိုကြက်ခြေခတ် ၌ သူဝယ်လာသော ကြိုးစတစ်ဘက်ကို ချည်လေသည်။ ထို့ နောက် အပြင်မှ ရွှံ့စေးကို အထက်တွင်ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ၇ လက်မပတ်လည်အမြင့်တစ်ထွာခန့် ရွှံ့တုံးပြုလုပ်၏။ ထို အခါ ကြိုးစသည် အပေါ်တည့်တည့်မှထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ထိုအခါ မောင်ထိန်ဝင်းသည် အပေါ်မှကြိုးတန်းလန်းထွက်နေ သော ရွှံ့တုံးကို နံဘေးမှ ဘီလပ်မြေမှုန့်အနည်းငယ် ပက်၍ပေး ပြန်၏။

ထို့နောက် မောင်ထိန်ဝင်းသည် ရေတွင်းနံဘေးတွင် တိုင်ကလေး ၂ တိုင်စိုက်၍ တန်းထိုးပြီးသော် တန်းအလယ် တည့်တည့်တွင် စက်သီးတပ်၍ ရွှံ့တုံးကို ရေတွင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောချလေရာ မြေကြီးနှင့် တစ်ပေခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ခါတည်းဆောင့်၍ချလိုက်၏။

တစ်နာရီခန့်မျှကြာ၍ ရွှံ့ခပ်ထပ်ထပ်ရှိမည့်အချိန်တွင် ရွှံ့တုံးကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လေသည်။ ပထမအကြိမ်တွင် အမှိုက်သရိုက်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများပါလာ၏။ မောင် ထိန်ဝင်းသည် ရွှံ့တုံးကို ရေအနည်းငယ်ဖြင့် ပြန်၍နှံခါ ယခင် ကနည်းတူ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ်ချပြန်၏။ ထို အကြိမ်တွင်ကား . . . မြက် စိန်ကလေးများဖြင့် ရံထားသော စိန်ခြယ်လက်စွပ်ကလေးသည် ရွှံ့စေးနှင့်ကပ်၍ ပါလာလေ သည်။

ဆရာမမှာ မောင်ထိန်ဝင်းအား ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး နိုင်အောင်ရှိပြီးလျှင် ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်တစ်ထည်ကို ဆုအဖြစ် ပေးလေသည်။

ထိုအခါက မောင်ထိန်ဝင်းမှာ ၁၅ နှစ်သားမျှသာ ရှိ သေး၏။

ကျောင်းဆက်လက်နေခဲ့၍ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် မောင်ထိန်ဝင်းသည် မိဘများအလုပ်ဖြစ်သော ကုန်သွေးရောင်း ချခြင်းအလုပ်ကို မိဘများနှင့်အတူ လုပ်ရ၏။ ကုန်သွေးပစ္စည်း

ဆိုသည်မှာ ဗလာစာအုပ်၊ ကျောက်သင်ပုန်း၊ ခဲတံ၊ ကျောက်တံ၊ ဖန်လက်ကောက်၊ ပုတီး၊ နားတောင်းကလေးများ၊ ထိုအချိန်က တောရွာရှိအပျိုကြိုက်မျက်နှာချေ၊ မှန်၊ ဘီး၊ လက်ကိုင်ပုဝါ စသော မိန်းမအသုံးအဆောင်များ၊ ကလေးကစားစရာ အချို့မှစ၍ အသေးအဖွဲတိုလိမ့်လိ ပစ္စည်းကလေးများပါဝင်လေသည်။ ထိုပစ္စည်းများကိုပင် ထိုအချိန်က ပြည်မြို့တွင် ကြုံလယာကုလားများ လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက်ရှိရာ၊ မောင်ထိန်ဝင်းတို့မိဘများမှာ ကုလားများထံမှ ဖောက်သည်ယူပြီးလျှင် သံဈေးကြီးအတွင်း၌ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ခင်း၍ ရောင်းချလျက်ရှိ၏။ မောင်ထိန်ဝင်းကမူ ယင်းပစ္စည်းများကို သေတ္တာများဖြင့်တင်ခါ အထက်မြို့ ကျေးရွာများသို့ လိုက်လံရောင်းချရ၏။

သို့သော် မောင်ထိန်ဝင်းကား ဤအလုပ်ကိုစိတ်မပါလှချေ။ ဂျပန်မှလာသော အရုပ်ကလေးတစ်ခုကိုဝယ်၍ ရောင်းချမည့်အစား၊ အလားတူအရုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်လျှင် ပို၍ အမြတ်အစွန်း မရပါလောဟု တွေးမိ၏။ သို့နှင့်ကလေးကစားစရာအရုပ်ကလေးများကို စမ်းသပ်ပြုလုပ်ရာ နိုင်ငံခြားဖြစ်ကဲ့သို့ သေသပ်ခြင်းပင်မရှိလှသော်လည်း ဆင်တူရိုးမှားအခြေသို့ ကား လိုက်နိုင်၍လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် မောင်ထိန်ဝင်း၏လက်ရာကို လူတိုင်းပင် ချီးကျူးလျက်ရှိကြ၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် မောင်ထိန်ဝင်းမှာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသော အလုပ်ထက် ဉာဏ်ဖြင့်စေစားရသောအလုပ်။ စွန့်စားရသော အလုပ်တို့ကို ပို၍နှစ်သက်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ထိန်ဝင်းသည် အိမ်နီးချင်းကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်ခင်မောင်နှင့်အတူ အထက်

မင်းလှခရိုင် မိချောင်းရဲရွာမှ ကုန်များရောင်းချ၍အပြန်တွင် 'ပြလို' ခေါ်ရွာကလေးရှိ ဖောက်သည်တစ်ဦးနှင့် ကုန်အရောင်းအဝယ်စကားပြောရန် ဆင်းသက်ခဲ့၏။

မိမိတို့ဆိုင်တွင် ဝယ်နေကျဖောက်သည် ဦးဖိုးကြူးဆိုသူထံ တစ်ညခွဲအိပ်မျှ တည်းခိုလျက်ရှိရာ ဦးဖိုးကြူးမှာလည်း မြို့ကမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် တောရွာတွင် ရနိုင်သမျှစားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

ပြလို ရွာကလေးမှာ လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးလှ၏။ သူကြီးတပိုင်မျှသော ရွာကလေးဖြစ်၍ လက်လုပ်လက်စားနှင့် ဈေးသည်များဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အလွန်ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ရှေးလူကြီးများဖြစ်လေသည်။

ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်လျက်ရှိစဉ် ဦးဖိုးကြူးက သူ၏ဇနီးဒေါ်မြိုင်သို့လှမ်း၍ . . .

“ဒါထက် မမြိုင်၊ ကိုလူထွား သမီးလေး ခြေကျင်းပျောက်သွားတာ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့၊ ဘာသတင်းများ နောက်ထပ်ကြားသေးသလဲ”

မြိုင် ။ ။ “မကြားပါဘူးတော်၊ ပျောက်တာ ပျောက်တာပေါ့၊ ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ၊ ယူတဲ့လူက နည်းတယ်တောင် အောက်မေ့ဦးမယ်”

ကြူး ။ ။ “နို့ပေမယ့် ချမ်းသာတဲ့လူမို့ တော်ပါသေးကွယ်၊ ဘယ်လောက်သား ရှိသတဲ့လဲကွဲ့”

မြိုင် ။ ။ “မနည်းဘူးတော့၊ တစ်ဆယ်သားရှိသတဲ့၊ နှမြောစရာတော်၊ မရှိဆင်းရဲတဲ့လူဆို မခက်ပါလား၊ ဒီကောင်

မလေးကိုကလည်း ရှုပ်တပ်တပ်နိုင်ပါတယ်တော်”

ဤသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နားထောင်လျက်ရှိရာမှ မောင်ထိန်ဝင်းက . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဦးရဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကြူး။ ။ “ဒီကနေ့မနက်ပေါ့ ကိုထိန်ဝင်းရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာအရှေ့ဖျားက ကိုလူထွားသမီး စောခင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး မြစ်ကိုအဖော်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရေဆင်းချိုးတယ်၊ အဝတ်လျှော်ရေမိုးချိုးပြီး ကမ်းပေါ်ပြန်တက်အလာမှာ ကျောက်ခဲတုံးပေါ် ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ခြေကျင်းမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အိမ်ရောက်လို့ အဝတ်တွေဘာတွေလုနီး၊ အဝတ်လဲပြီး သနပ်ခါးလိမ်းတော့မှ သတိရတာကိုကွဲ့၊ ပြန်ရှာတော့ ဘယ်ရတော့မလဲကွယ်၊ ရေချိုးဆိပ်က တယ်ပြီးလူပြတ်လှတယ်လို့မှ မရှိဘဲ”

ဝင်း။ ။ “သူ့အဖော်မိန်းမက ဘယ်ကလဲ”

ကြူး။ ။ “အိမ်နီးချင်းပေါ့ကွယ်၊ နို့ပေမယ့် သူ့အဖော်က သူ့ရှေ့က အရင်တက်နှင့်သတဲ့ မောင်ထိန်ဝင်းရဲ့”

ဝင်း။ ။ “ဒါဖြင့် ဒီမိန်းမ ထင်ဖို့အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒီရေဆိပ်မှာ ဒီရွာက လူတွေပဲ ရေချိုးတယ်မဟုတ်လား”

ကြူး။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒီရွာက လူတွေချည်းပဲ”

ဝင်း။ ။ “လှေတွေဘာတွေများကော ရှိသလား”

ကြူး။ ။ “မရှိပါဘူး မောင်ထိန်ဝင်းရယ်၊ အခုတလော အရောင်းအဝယ်ကပါးလို့ ဘယ်လှေမှလည်း မဆိုက်ပါဘူး၊

ဪ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ စောခင် ခြေကျင်းပျောက်လို့ သူ့အဖေ ကိုလူထွားရော၊ အရပ်လူကြီးကိုသာအောင်တို့ရော ရေဆိပ်လာရှာသေးသတဲ့၊ ဘယ်တွေ့တော့မလဲ၊ ဒီနောက် စုံစမ်းတော့ အနောက်ပိုင်းက မိရွှေဆင်တို့လူသိုက် ရေချိုးပြီးတက်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်ဆိုတာပဲ”

ထိုအခါ ဦးဖိုးကြူးဇနီးဒေါ်မြိုင်က ဖက်ဖြူဆေးလိပ်ကို မီးညှိရင်း သူ့ခင်ပွန်းအား . . .

“ကျုပ်တော့ မဟုတ်ခါမှလွဲရော မိရွှေဆင်တို့ထင်တာပဲ၊ မိန်းမက အလည်ပဲ ကိုဖိုးကြူးရဲ့”

ကြူး။ ။ “မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလိုမထင်ကောင်းပါဘူး”

မြိုင်။ ။ “အို ငရဲကြီးချင်ကြီးပါစေ၊ ဒီကောင်မလို့ တပ်အပ် စွဲချင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ပေါင်းသင်းနေတဲ့ မိသန့်ကလည်း အလည်တော့”

ကြူး။ ။ “နို့ပေမယ့် သက်သေကလည်းမရှိ၊ ပစ္စည်းလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိတော့ အခု ကုလားဥပဒေက အခက်သားပဲကွဲ့”

မြိုင်။ ။ “သူ့အိမ်နင်းရှာရင် တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့ ကိုဖိုးကြူးရဲ့”

ကြူး။ ။ “သူကြီးက ဒီလိုလည်း မလုပ်ချင်သေးဘူးကွဲ့၊ တွေ့ရင်တော်ပါရဲ့၊ မတွေ့တော့ မျက်နှာမဲ့မို့ အရှာခံရတယ်ဆိုပြီး တစ်သက်လုံးပြောလို့ ပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

မြိုင်။ ။ “ချောက်လှန့်ပြီး ပုလိပ်စစ် စစ်ရင်တော့”

ကြူး။ ။ “ဒီလိုလဲ ဥပဒေက မလုပ်ရဘူးကွဲ့”

ဒေါ်မြိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်ကြီးကိုသာ တဝင်းဝင်းဖွာလျက်ရှိလေ၏။

မောင်ခင်မောင်မှာ အမဲခြောက်ဖုတ်နှင့် ပဲလှော် လက်ဖက်များကိုတွင်တွင်ကြီးစားခါ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုသောက်လျက်ရှိလေရာ မောင်ထိန်ဝင်းတစ်ယောက်သာ အိမ်ရှင်များပြောနေသော စောခင်၏ ရွှေခြေကျင်းပျောက်မှုတွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိလေ၏။

ဝင်း။ ။ “ကျွန်တော်တစ်ခု အကြံပေးခင်ပါတယ်ဗျာ၊ အကြံပေးတယ်ဆိုတာက နည်းနည်းစမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာတော့ ဒီဌမပြောနိုင်ဘူးပင်ဗျာ”

ကြူး။ ။ “အို ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုထိန်ဝင်းတို့က မြို့ကြီးသားတွေဆိုတော့ ဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ရွာထဲကလူတွေကို တစ်နေရာမှာ စုမပေးနိုင်ဘူးလား”

“သူကြီးအမိန့်နဲ့ဆိုရင် ရပါတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဆေးကလေးဝါးကလေး ဝါသနာပါလို့ စမ်းကြည့်မှာဦးရဲ့၊ ဦးကိုမေးရင် ကျွန်တော်ဟာ ယောထဲက ပြန်လာတဲ့ ရှမ်းဆရာကလေးလို့ ပြောပေါ့”

“ပြောပါမယ် ကိုထိန်ဝင်းရယ်၊ ကိုထိန်ဝင်းရုပ်က ရှမ်းနဲ့လည်း တူပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးက ဒီအကြောင်း သူကြီးပြောပေတော့၊ ကျွန်တော်ပြည်မြို့က ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူ

မှ မသိစေနဲ့နော်”

“မသိစေရပါဘူးမောင်ရယ်၊ ပစ္စည်းများပြန်ရရင်လား ဦးလူထွားက မုချကျေးဇူးဆပ်ပြီးသားပဲ”

“အို ကျေးဇူးတွေ ဘာတွေ ကျွန်တော်သဘောမထားပါဘူး ဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်ဆေးကို စမ်းချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ကိုလူထွားနဲ့တိုင်ပင်ပြီး သူကြီးကို နက်ဖြန်မနက် ဦးပြောမယ်”

“ပြောပေတော့ခင်ဗျာ၊ နက်ဖန်ညနေလောက် တစ်နေရာမှာ လူစုပြီးပေးရင် ပြီးတာပါပဲ။ ရွာသားတွေ ကျွန်တော့်အစွမ်းကိုသိရအောင် နည်းနည်းပြချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဆေးက အခြားမဟုတ်ဘူး ဦးရေ၊ ပစ္စည်းတကယ်ယူတဲ့လူကို မြွေနဲ့တိုက်တာပဲ ခင်ဗျ”

“အို သိပ်စွမ်းပါကလား၊ ဦးလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကြားဖူးတယ်”

“ကျွန်တော်က ကြားဖူးရုံတွင် မကဘူး၊ ကိုယ်တွေ့ခင်ဗျ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် နက်ဖြန်မနက် ထမင်းစားပြီး ကျွန်တော်ဆေးမြစ်ကလေးဘာလေးရှာရအောင် ထွက်ရဦးမယ်။ ညနေ ၄ နာရီလောက် အရောက် ပြန်ရောက်တဲ့အခါသာ ရွာသားတွေ စုဆောင်းပြီးအောင် လုပ်ပေးပါတော့ခင်ဗျာ”

“စိတ်ချပါကိုထိန်ဝင်း၊ ကျုပ်ပြောရင် သူကြီးက မငြင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုလူထွားကလည်း မျက်နှာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ထို့နောက် ကိုထိန်ဝင်းက သူ၏ဆေးတော့ကလေး

ကို မြွေဖြစ်အောင်စီရင်၍ လွှတ်လိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုအခါ ဆေးစီရင်ထားသော တိုက်မြွေသည် ဤမျှလောက်သေးငယ်သော ရွာကလေးမှ လူများထဲတွင် သူခိုးကို ကောင်းစွာရှာဖွေ၍ကိုက်သတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆွမ်းခံဝင်ချိန်မှစ၍ ရွာထဲတွင် ဥက္ကောဋေယျသတင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ သူကြီး၏အမိန့်ဖြင့် တစ်အိမ်တစ်ယောက်ကျ ညနေ ၄ နာရီအရောက် သူကြီးအိမ်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်သို့ လာရောက်ရမည်ဟူသော သတင်းဖြစ်လေသည်။ ယင်းကိစ္စမှာ ကိုလူထွားသမီးစောခင်ခြေကျင်းပျောက်မှုနှင့်ပတ်သက်ကြောင်း။ မြောက်ပိုင်းမှ ဦးဖိုးကြူး ဒေါ်မြိုင်တို့အိမ်သို့ ရှမ်းဆရာကလေးတစ်ယောက် ယမန်နေ့က ရောက်ရှိလာရာ ဦးလူထွားနှင့်စကားစပ်မိသဖြင့် စောခင်၏ခြေကျင်းကို ပြန်ရရန် ၎င်းရှမ်းဆရာကလေးကိုငှားရမ်းထားကြောင်း။ မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်မည်ကို မသိရသေးကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း ရွာသားအချင်းချင်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုနေ့နံနက် စားသောက်ပြီးနောက် မောင်ထိန်ဝင်းသည် သူငယ်ချင်းမောင်ခင်မောင်အား မှာကြားရန်ရှိသမျှကို တီးတိုးမှာကြားပြီးလျှင် ခမောက်တစ်လုံးနှင့်လွယ်အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ကာ နောက်ဖေးခြံပေါက်မှ ထွက်သွားလေ၏။

စောခင် ခြေကျင်းပျောက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုနေ့က ရွာထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှိနေကြကုန်၏။ ၃ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှစ၍ ရွာသားအချို့သည် သူကြီးအိမ်အနီးသို့ ရောက်လာကာ အချို့ ရင်းနှီးသူများလည်း သူကြီးအိမ်တွင်းသို့ဝင်၍

ထိုင်ကြ၏။ အချို့လည်း အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်များ၌လည်းကောင်း။ အချို့လည်း အိမ်နီးပါးချင်းအသိအကျွမ်းများအိမ်တွင်လည်းကောင်း။ ၂ ယောက်တစ်တွဲ၊ ၃ ယောက်တစ်တွဲ ရောက်လာကြ၏။ ၄ နာရီမထိုးမီ ၁၀ မိနစ်ခန့်အလိုလောက်တွင်မူ သူကြီးအိမ်၌လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်နီးနားချင်း အိမ်များ၌လည်းကောင်း၊ သူကြီးအိမ်ရှေ့ကွက်လပ်၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်၌လည်းကောင်း လူများပြည့်လျက်ရှိနေပေပြီ။

တစ်အိမ်တစ်ယောက်မျှသာ လာရောက်ရန်ဆင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အချို့မှာ ရှမ်းဆရာလေး၏ ဆေးစီရင်ပုံကို အဆန်းတကြယ် မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တစ်အိမ် တစ်ယောက်သာမက ၂ ယောက်၊ ၃ ယောက်ပင် လာရောက်ကြည့်ရှုကြရာ အထက်တွင်ဖော်ပြသည့်အတိုင်း လူများစည်ကားပြည့်နက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမများက ယောက်ျားများထက်ပင် ပို၍များပြားတော့၏။

သို့သော် ရှမ်းဆရာဆိုသူကား ၄ နာရီထိုးပြီးသည့်တိုင်းအောင် ပေါ်မလာသေးချေ။

၄ နာရီထိုးပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည် ခပ်ညစ်ညစ်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက် ခပ်စုတ်စုတ်ကိုဝတ်လျက်၊ ဦးခေါင်း၌ မျက်နှာသုတ်ပုဝါဟောင်းတစ်ထည်ကိုပေါင်းထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် လွယ်အိတ်ဟောင်းတစ်လုံးကိုလွယ်ကာ လူအုပ်ထဲသို့စွပ်၍ ဝင်သွားသဖြင့် . . .

“ဆရာဆိုတာ သူပဲထင်တယ်ဟေ့”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ကွဲ့၊ သူနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟိုတ်တယ်”

စသည်ဖြင့် အချင်းချင်းတီးတိုးပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာကာ လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

ရှမ်းဆရာလေးသည် ဦးဖိုးကြူးအားပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်း အရပ်လူကြီးများ ထိုင်နေသည့်ဘက်သို့လှည့်၍ ဦးခေါင်းကို ညွှတ်လိုက်၏။ မကြာမီပင် သူကြီးအိမ်အပြင်ဘက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဖျာချောများခင်း၍ ငှက်ပျောအုန်းများပါသော ကန်တော့ပွဲတစ်ခုကို အုပ်တစ်ခုဖြင့် ထည့်၍တင်ထား၏။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သူကြီး၊ ဆယ်အိမ်မှူး၊ ဦးလူထွားနှင့် မောင်ခင်မောင်တို့ နောက်နားက ထိုင်ကြ၏။ ဆရာလေးသည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ နာရီဝက်ကြာမျှ ပုဆစ်တုပ် ရှိခိုးပူဇော်ပသပြီးနောက် သူကြီးက ရွာသူရွာသားများအား စကားအနည်းငယ်စ၍ပြောလေ၏။ သူကြီး၏စကားများမှာလည်း အလွန်ရိုး၍ ရှေးဆန်လှသည်။

“ကိစ္စကတော့ ကိုလူထွားသမီး စောခင်ရဲ့ ရွှေခြေကျင်း ပျောက်တဲ့ကိစ္စပါပဲဗျာ။ ကိုဖိုးကြူးအိမ်ကို ဟောဒီက ရှမ်းဆရာလေးလည်း ရွာကိုအခန့်သင့်ရောက်လာတာနဲ့ သူ့အတတ်နဲ့ရ အောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ပြောတော့ ကိုလူထွားလည်း စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ရတာပါပဲ”

ဆရာလေးသည် ကန်တော့ပွဲကို ပ၊သကန်တော့ပြီးနောက် စကားစ၍ပြောရာ လူအုပ်ကြီးမှာ မီးကိုရေဖြင့် ဖြန့်လိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။”

“ဆရာပြောချင်တာက ရေဆိပ်မှာ မစောခင်ခြေကျင်း

မေ့ကျန်ရစ်တာ တစ်ယောက်ယောက်က ယူသွားတယ်။ ကျီစယ်ထားတာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာတော့ ဒီလိုပဲ အောက်မေ့တာပဲ။ ရေဆိပ်မှာ တခြားရွာက လူတွေလည်း လာပြီး ရေမချိုးတော့ ကိုယ့်ရွာထဲက လူများပဲ။ စောခင်ပစ္စည်းကို ကျီစားထားသလားလို့ ဦးလူထွားကတော့အောက်မေ့နေတယ်။ ဒီတော့ ယူထားရင်လည်း ပြန်ပေးလိုက်ကြပါ။ ဆရာစိတ်ကူးရတာကတော့ မြေမသေ တုတ်မကျိုးဆိုတာလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာမပျက်ရအောင်၊ အချင်းချင်းလည်း မျက်နှာမပူရအောင် ရှေးထုံးစံအတိုင်းပဲ သူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ အခုညပဲ နီးယိုင်ပတ်နဲ့ ဖွဲ့နည်းနည်းပုံထားပြီး ဒီဖွဲ့ပုံထဲကို တစ်အိမ်ဖွဲ့တစ်တောင်းကျစီ လာလောင်းကြပါ။ ယူတဲ့လူကလည်း ပစ္စည်းကို ဖွဲ့ထဲထည့်ပြီး လာလောင်းရုံပါပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ပစ္စည်းလဲပြန်ရ၊ ယူတဲ့လူလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမသိရတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မျက်နှာပူစရာ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဆရာစိတ်ကူးလို့ရတာကတော့ ဒီနည်းအကောင်းဆုံးပါပဲ။ သူကြီးကိုယ်တိုင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဖြိုးနဲ့ စောခင်နေပါလိမ့်မယ်”

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ဆရာလေးသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးနောက် အတန်ငယ်မကြာသောအသံဖြင့်-

“ဆရာက မေတ္တာရပ်ခံတာပဲ၊ ဒါနဲ့မှ ပြန်မပေးဘူးဆိုရင်တော့ ဆရာကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဆရာကိုယ်စားလှယ်ကလေး ဒီညလွှတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဆရာရဲ့ဆေးတန်ခိုးပြချင်လို့ ခေါ်တာပါပဲ တခြားမဟုတ်ပါဘူး”

မောင်ထိန်ဝင်းသည် တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက်ရှိရာမှ ပုဆစ်တုပ်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီးနောက် ‘ဥပုဒ်သေဌော’

သာရိပုတ္တောစ၊ ဒက္ခိဏ၊ ဝါမအံသေ၊ မောဂ္ဂလာနော' ဟူသော
ဂါထာကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ရွတ်လိုက်၏။ လက်ဝဲဘက်လက်
ကောက်ဝတ်၌ ပတ်ထားသော စိတ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်
လိုက်၏။ တစ်ဖန် နာရီဝက်ခန့် နတ်များကိုပသကာ ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈယ်လျက်ရှိပြန်၏။

လွယ်အိတ်စုတ်ထဲမှ အနီရောင်ဆေးအုပ်ကလေးကို
ထုတ်ခါ သူကြီးအိမ်မှ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို တောင်းပြီး
နောက် လက်သန်းဖျားသာသာခန့်ရှိ ဆေးတောင့်ကလေးတစ်
ထောင့်ကို ဆေးအုပ်ထဲမှ ထုတ်ယူ၏။ ထို့နောက် ဆေးတောင့်
ကို ပန်းကန်ပြားအလယ်၌ ထားပြီးသော် မီးခြစ်ဖြင့်ဆေးတောင့်
အဖျားကို မီးရှို့လေ၏။ ပထမ မီးခြစ်ဆန်ငြိမ်းသွား၏။ ဒုတိယ
တစ်ကြိမ် ညှိပြန်၏။ ထိုအခါ၌ကား ဆေးတောင့်အဖျားမှ မီး
ခိုးများအူ၍ထွက်ခါ ဆေးတောင့်ကလေး၏ ပြာများသည်
အောက်သို့မကျဘဲ အပေါ်သို့ တစ်ထွာခန့်မျှ တွန့်လိမ်ကွေး
ကောက်တက်လာပြီးလျှင် ပါးပြင်းထောင်လျက်ရှိသော မြွေရုပ်
သဏ္ဌာန်ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် တစ်ယောက်ထက် တစ်
ယောက် ရှေ့သို့ရောက်အောင် တိုးဝေးကြည့်ကြ၏။ မိန်းမများ
စု၍နေသောနေရာများမှ ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ အသံများထွက်ပေါ်
လာ၏။ နေဝင်စပျိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မှောင်ရိပ်များ သန်းလာခဲ့
လေပြီ။

မောင်ထိန်ဝင်းက ပြောတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းကို ပြန်မ
ထားရင်တော့ ဒီမြွေကို လွှတ်ရမှာပဲ။ ဆရာကိုယ်တိုင် မရှာပေ
မယ့် ဒီမြွေကတော့ လိုက်ရှာပါလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းမယူတဲ့လူက

ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။ ဥပမာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ယှဉ်
အိမ်နေအုံးတော့ ယောက်ျားမကောင်းရင် ယောက်ျားပဲထိမှာ
ပဲ။ မိန်းမ မကောင်းရင် မိန်းမထိမယ်၊ ဒါပါပဲ။ ဆရာပြောတာ
ရှင်းပါတယ်။”

ရှမ်းဆရာလေးသည် နောက်ဆုံးစကားများကို ခပ်
ကျယ်ကျယ်အော်၍ပြောပြီးနောက်၊ လက်တစ်ဘက်ကို အပေါ်
သို့ မြှောက်ခါ လေထဲတွင် တစ်နှစ်ပတ်မျှ ဝှေ့ရမ်းလိုက်၏။

ထိုခဏ၌ . . .

“မြွေ မြွေ မြွေ”

ဟု ဆရာလေးထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်အောက်မှ မြွေ
တစ်ကောင်ထွက်လာပြီးလျှင် ကွင်းပြင်ထဲသို့ဖြတ်၍ပြေးရာ၊
လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်ရုတ်သံသံတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
တိမ်းရှောင်တိုးဝှေ့ခါ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ၏။ မိန်းမများ၊
ကလေးများ လဲကွဲကုန်ကြလျက်၊ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကြ
ကုန်၏။

အတန်ငယ် ငြိမ်သွားသောအခါ၊ ရှမ်းဆရာကလေး
သည် လက်ကိုဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ သူကြီးက အခုပင်လျှင် ဤ
ကွင်းပြင်၌ အောက်ခံဖွဲ့များပုံထားမည်ဖြစ်ကြောင်း။ တစ်အိမ်
လျှင် ဖွဲ့တစ်တောင်းကျ လာ၍လောင်းကြရမည့်အကြောင်း ဟစ်
အော်ပြောဆိုပြီးလျှင် အခမ်းအနားပြီးသွားလေသည်။

ဖွဲ့ပုံများကို ဆယ်အိမ်မျိုးကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ခါ ယုံ
ကြည်စိတ်ချရသော ရွာသား ၂ ယောက်စီ မိုးလင်းသည်အထိ
စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ ရွာသူကြီးအမိန့်အတိုင်း ညဉ့်နက်သန်း
ခေါင်အထိ အိမ်စေတက်စေ တစ်အိမ်လျှင် ဖွဲ့တစ်တောင်းကျစီ

လာရောက်လောင်းထည့်ကြ၏။ နံနက် ၆ နာရီထိုးသောအခါ၊ ရွာသူကြီးနှင့် ဦးလူထွား၊ ဦးဖိုးကြူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးတို့သည် ဖွဲ့ပုံကိုရှာဖွေကြရာ၊ ရွှေချိန် ၁၀ ကျပ်သားခန့်ရှိ စောခင်၏ရွှေခြေကျင်းကို ပိတ်ကြိုးကလေးဖြင့် တစ်ဖက်စီတွဲ၍ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးလူထွားကား ထ၍ခုန်တော့မတက် အမြူး၍သွားတော့၏။ ရှမ်းဆရာလေး၏သတင်းမှာ တစ်ရွာလုံးကျော်ကြားသွားတော့၏။

ထိုည၌ ၇ နာရီလောက်တွင် ဦးလူထွားလင်မယားသည် သမီးစောခင်ကိုပါခေါ်၍ ဦးဖိုးကြူးနေအိမ်သို့ လာရောက်ပြီးလျှင် ရှမ်းဆရာလေး 'မောင်ထိန်ဝင်း'အား ပိုးလုံချည်တစ်ထည် ငွေ ၇၅ ကျပ်တို့နှင့် ကန်တော့ရာ စောခင်က လူကြီးများပြောသည့်အတိုင်း မောင်ထိန်ဝင်းအား လက်အုပ်ချီ၍ကန်တော့၏။ မောင်ထိန်ဝင်းက မှင်သေသေဖြင့် စောခင်အား ဆုများပေး၏။ ဦးဖိုးကြူးနှင့် ဒေါ်မြိုင်တို့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းဖြင့်ဧည့်ခံခါ မောင်ထိန်ဝင်း၏ဆေးဝါးတန်ခိုးအာနိသင်များကို ပြောဆိုချီးကျူးလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသောအခါ မောင်ထိန်ဝင်းက အိမ်ရှင်ဦးဖိုးကြူးနှင့်ဒေါ်မြိုင်တို့အား ငွေ ၂၅ ကျပ်ကန်တော့လိုက်ရာ အဖိုးကြီးအမယ်ကြီးမှာ မောင်ထိန်ဝင်း လိမ္မာရေးခြားရှိပုံကို ချီးမွမ်း၍မကုန်ဖြစ်ခါ ဆုမွန်များပေးကြ၏။

အားလုံးကိစ္စများ ချောမောပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်ထိန်ဝင်းနှင့် မောင်ခင်မောင်တို့သည် နောက်တစ်နေ့၌ပင်တစ်ယောက်စီခွဲ၍ အိမ်မှရပ်ဖျောက်ထွက်ခါ သရက်မြို့သို့ အစုန်

သဘောကလေးဖြင့် ပြည်မြို့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

သဘောထွက်သောအခါ မောင်ထိန်ဝင်းသည်သဘောပဲ့ပိုင်း ဒုတိယအခန်းတွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ခါ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက်ရှိလေရာ မောင်ခင်မောင်က ကုတင်ပေါ်၌ တင်ပါးလွှဲထိုင်ခါ စီးကရက်သောက်လျက်ရှိ၏။

ခင် ။ ။ “ကျုပ်တို့တော့ ၂ ရက်နောက်ကျသွားတာပဲ နော် ကိုထိန်ဝင်း၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျား ငွေ ၅၀ ကျပ်နဲ့ ပိုးလုံချည်တစ်ထည် အဖတ်တင်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

ဝင်း ။ ။ “ငွေ ၅၀ ကျပ်ပဲ ကျုပ်ယူပါမယ်၊ လုံချည်က ခင်ဗျာပေးဖို့ ကျုပ်မှန်းထားတယ်”

“အလုပ်က ခင်ဗျားအလုပ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့မှ မဆိုင်ပဲ၊ မယူရပါစေနဲ့၊ ခင်ဗျားပဲဝတ်ပါ”

“ဘယ့်နယ် မဆိုင်ရမှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က လက်မြှောက်ပြီး ရမ်းပြလိုက်တုန်း ခင်ဗျားက ဖမ်းလာတဲ့ မြက်ရှေးကလေးလွတ်လိုက်တာ သိပ်ယုတ္တိရှိတာပဲဗျို့၊ အချိန်လည်း တစ်ခါထဲကိုက်သွားတာပဲ”

“အင်းလေ၊ ဆရာခိုင်းတော့ တပည့်က ကြံဖန်ပီးလုပ်ရတာပေါ့၊ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘိနပ်သေတ္တာအလွတ်နဲ့ထည့်ယူလာပြီး ကွပ်ပျစ်အောက် အမှတ်တမဲ့ထိုးထား၊ အချိန်ကျတော့၊ လူတွေမမြင်အောင် အဖုံးဖွင့်လွတ်လိုက်ရုံပဲ၊ ဒါက မခက်ပါဘူး”

“အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားလုံချည်တစ်ထည် တန်နေပြီ၊ ခင်ဗျားဆေးတောင့်ကလေးက ဘာကြောင့် မြွေဖြစ်တာလဲဗျာ၊ အပြာစမ်းပါဦး”

“ဟိ ဟိ ဟိ၊ အဲဒါ ဂျပန်ကလာတဲ့ ကလေးကစားစရာ ကလေးဗျ၊ ကျုပ်တို့ပြည်မြို့တောင် မရောက်သေးဘူး။ ရန်ကုန် က ကျုပ်ဝယ်လာတာ တစ်တောင့်တစ်ကျပ်ပေးရတယ်”

“တော်လည်း တော်တဲ့လူဗျာ၊ ရွာသူရွာသားတွေက လည်း ခင်ဗျားလုပ်သမျှ ယုံကြည်တာပဲဗျို့။”

“ရွာက လူတွေက လူရိုးတွေမဟုတ်လား ကိုခင်မောင် ရဲ့။ ပြီးတော့ ဗမာတွေကလည်း ရှေးမိရိုးဖလာ စုန်းနတ်တစ္ဆေ၊ အစိမ်းတိုက် အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့တွေ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လုပ်တာနဲ့ ကိုက်နေတာပေါ့၊ တစ်ခုရှိတာက ဒီလိုလုပ် တဲ့အခါ မှင်သေအောင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ကိုခင်မောင်၊ အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ် ဓာတ်အင်အားဟာ စိတ်ပျော့သူ ၁၀၀ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်ဗျ”

“တော်လဲ တော်တဲ့လူဗျာ။ ဖြီးလဲ ဖြီးနိုင်တဲ့လူပဲ အံ့ ရော။ ဒါထက် ကျုပ်ဖြင့် စောခင်လေး မျက်လုံးက ခင်ဗျာကြည့် တာ မရိုးဘူးထင်တယ် ဆရာရေ”

“အေးဗျ။ ဆံထောက်ကြီးဖားဖား အသားက ဝင်းဝင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေး တင်းတင်းနဲ့၊ အင်း နို့ပေမယ့် ဝေးပါတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရပ်ဝေးရွာဝေးနေ ကြတာ၊ လူချင်းလည်း ခုမှမြင်ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား ကိုခင် မောင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝေးရမှာလဲဗျ။ မကြုံရင်သာ ဝေးတာပါ။ ကြုံချင်ရင် အနီးကလေးပေါ့။ ဦးဖိုးကြူးက ဆက်သွယ်ပြော လိုက်ရင်၊ ကလေးမရော သူ့မိဘတွေရော ညိတ်ခနဲပါလာပြီး

သားပါဆရာ။ တောသူပေမယ့် အတော်ချောတဲ့ကလေးမဗျို့။”

“နွားချေးပုံထဲကပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကြာပန်းပွင့် တတ်တယ်ဆို မဟုတ်လား ကိုခင်မောင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ မြို့သူက အစွမ်းပေးရမယ့် ရုပ်ကလေး ပါ”

“ဒီမှာ ကိုခင်မောင်။ အဲဒီ မုန့်ပျားသလက်ဟာ ကျုပ် နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တဲ့ပါ့မလား။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

နောက် ၆ လခန့်အကြာ၌ ဦးဖိုးကြူးဒေါ်မြိုင်တို့မှ တဆင့် စေ့စပ်ဆက်သွယ်ချက်အရ၊ မောင်ထိန်ဝင်းနှင့် မစော ခင်တို့သည် ကောင်းမွန်စွာလက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ ။

* * * * *

ကြက်ဖူးစာ

ကြက်ဖူးစာ

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် မိမိနှင့်ရွယ်တူ ရွယ်တန် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတစ်ယောက်အား မိမိချစ်ကြိုက်ကြောင်းကို နှုတ်အားဖြင့် ပြောဆိုခြင်းမပြုဝံ့သော်လည်း မျက်စိအားဖြင့်ကား စတင်ပြောဆိုရန် မခဲယဉ်းပေ။ ပထမမျက်လုံးချင်း 'ချစ်ကြိုက်စကား' ပြောဆိုကြပြီးနောက် တွေ့ကြုံဖန်များ၍ တစ်စတစ်စရင်းနှီးလာကြသောအခါ ချစ်စကား ကြိုက်စကားများကို တိုက်ရိုက်ပင်မပြောဆိုဝံ့စေကာမူ သွယ်ဝိုက်သော နည်းအားဖြင့် ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။ ဤကား ဓမ္မတာပေတည်း။

သို့သော် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် မိမိနှင့်ရွယ်တူ ရွယ်တန်မဟုတ်ဘဲ မိမိထက်အသက်ကြီးသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား စိတ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမူအရာအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း စတင်ပြောဆိုရန်ကား ခဲယဉ်းလှပေ၏။ မည်သို့ပင်ရင်းနှီးသည်ဖြစ်စေ မိန်းမပျိုသည်မိမိအောက်အသက်အတော်အတန်ငယ်သော ယောက်ျားအားမောင်ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားခဲ့ပါမူ ယောက်ျားပျိုမှာမိမိချစ်ကြိုက်ကြောင်းကို စိတ်ဖြင့်မဆိုထားဘဲ၊ အမူအရာနှင့်ပင်

တစစ စပြောရန်ခဲယဉ်းပေသည်။

ရုံးစာရေးမောင်ဝင်းမြသည်၊ အသက် ၂၀ မျှသာရှိသေး၍ ပြည်မြို့စာတိုက်တန်း၌နေထိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့်တစ်လမ်းတည်းနေသော လှလှဆိုသူ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် မောင်ရင်းနှမမမာ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မောင်ဝင်းမြသည် အားလပ်သောအချိန်များ၌ လှလှတို့အိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရယ်စရာမောစရာများကို ပြောဆိုခြင်း၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ပုံတိုပတ်စကလေးများကို ပြောဆိုခြင်း၊ မြို့ပေါ်မှ နောက်ဆုံးသတင်းများကို ဆွေးနွေးခြင်း၊ သတင်းစာများကို ဖတ်ပြခြင်း စသည်တို့ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့လေရာ လှလှမှာ မောင်ဝင်းမြမလာသောနေ့များ၌ ပျင်းရိပြီးငွေ့သကဲ့သို့ရှိပြီးလျှင် မောင်ဝင်းမြလာတတ်သော လမ်းဘက်သို့ပင် မကြာခဏမျှော်၍ကြည့်မိ၏။

ဤကဲ့သို့မျှော်နေဆဲ မောင်ဝင်းမြရောက်လာသော အခါများ၌ လှလှမှာ ရာခိုင်နှုန်း ၅၀ မျှ ချစ်သွေးပါသော အမူအရာဖြင့် . . .

“ဟေ့ မောင်ဝင်းမြ ဒီကနေ့ ဘယ်များအလယ်ကြူးနေသလဲကွယ်၊ အခုတင်ကပဲ လက်ဖက်သုတ်ပြီးစားကြလို့ မင်းကို တောင်မျှော်မိသေးတယ်၊ နောက်ကျတဲ့လူ ငတ်တာပဲကောင်းတယ်ဟေ့” ဟုပြောတတ်၏။ ထိုအခါများ၌ မောင်ဝင်းမြကလည်း ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းခန့် မေတ္တာဓာတ်ပါသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ခါ “စေတနာရှိရင်လည်း ချန်ထားလိုက်ရောပေါ့၊ မမလှရဲ့” ဟု ပြန်၍ပြောတတ်လေသည်။

လှလှမှာ မောင်ဝင်းမြအပေါ်တွင် မောင်အရင်းတစ်

ယောက်ထက် အတန်ငယ်ပို၍ထူးခြားသော မေတ္တာဓာတ်တစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ကြောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် သိရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ လူန္ဒေယျကလောက်အောင် အရောဝင်သည် မရှိဘဲ မှန်မှန်ပင် ရယ်လိုက်မောလိုက် ကျီစားလိုက်ဖြင့် ပြောဆိုလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်ဝင်းမြကလည်း လှလှအပေါ်တွင် အစ်မရင်းတစ်ယောက်ထက် အနည်းငယ်ပို၍ ထူးခြားခြင်းရှိသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ မလေးမစားပြုလုပ်ခဲ့သည်မရှိပေ။

လှလှမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ‘ကုမ္ပဏီ’ ဟူသောအမည်ဖြင့် ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ၊ လှလှဆေးပေါ့လိပ်များမှာ ပြည်မြို့၌သာမဟုတ်ဘဲ၊ ပေါင်းတည်၊ နတ္တလင်း၊ ဇီးကုန်း အစရှိသော သာယာဝတီမြို့နယ်များသို့တိုင်အောင် ကျော်ကြားလျက်ရှိရကား၊ လှလှကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးပွား၍လာခဲ့၏။ မိဘများသေဆုံးပြီးနောက် အစ်မဖြစ်သူ မြမြတစ်ယောက်သာလျှင် အားကိုးအားထားပြုရန် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ၏။ မြမြမှာ အသက် ၃၅ နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်သော်လည်း၊ အိုးအိမ်မထူထောင်သေးဘဲ အပျို့ဘဝနှင့်ရှိနေခဲ့ရာ၊ မိမိကိုယ်ကို အရွယ်လွန်ပြီဟု ယူဆလျက်၊ ညီမကလေးလှလှ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်သာ ကြောင့်ကြပူပန်မိရာ၏။ လှလှကလည်း အကယ်၍ မိမိအိမ်ထောင်ပြုချေက ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နှင့် မပြည့်စုံသောယောက်ျားကို တွေ့ခဲ့ပါမူ အစ်မဖြစ်သူနှင့် မတည့်မည်ကိုတွေးမိ၏။ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်မျှရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်မှာ မိမိ၏အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အတော်အတန်

ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံပြီဖြစ်ရကား၊ လှလှမှာ ဤသို့စဉ်းစားတွေးတောရင်းနှင့်ပင် ဤအသက်သို့တိုင်အောင် ရောက်ခဲ့လေရာ၊ ခေတ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတင်းစာဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများ၌ တွေ့ရသော ဗဟုသုတများဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများတွင် 'အချင်း' သည် 'အဆင်း' ထက် အဖိုးတန်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းသိရှိလာခဲ့ရကား၊ တစ်ခါတစ်ရံ အားကိုးရာ အားကိုးကြောင်း အိမ်ထောင်ဘက်ကိုမရှာတော့ဘဲ အပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင် အရိုးထုတ်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိရှာ၏။

မောင်ဝင်းမြမှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် အသင့်အတင့်မျှရှိ၍ အသားမှာလည်း 'အသားလတ်'ဟုခေါ်လောက်သောအသားမျိုးသာဖြစ်ရာ၊ မျက်နှာမှာမူကား ကြည်လင်အေးမြသော အမူအရာရှိ၍၊ စူးရှသောမျက်လုံးများရှိလေသည်။ အထူးအားဖြင့် ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်မည်ဆိုက လွယ်လွယ်ကူကူမပြုလုပ်တတ်ဘဲ၊ စဉ်းစားဉာဏ်ကို ရှေးရှုထားတတ်သော အရှိန်အဝါနှင့်ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်နေ့သော ည ၇ နာရီအချိန်လောက်၊ မောင်ဝင်းမြသည် လှလှတို့အိမ်သို့ ရောက်လာရာ၊ လှလှကပင် စတင်နှုတ်ဆက်လျက် . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ မောင်ဝင်းမြ၊ ဒီကနေ့ ဘာသတင်းများ ထူးသေးသလဲ”

“သတင်းစာကို ပြောတာလား မမလှ”

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းက သတင်းထူးကြား

တတ်လွန်းလို့”

“မထူးလှပါဘူး မမလှရယ်။ နို့ပေမယ့် နေဦး ညောင်လေးပင်မှာ မစားကောင်းတာကို ချက်စားမိလို့ သားအမိ သားအဖ ၃ ယောက် သေသွားသတဲ့”

(ရယ်မောလျက်) “အောင်မယ်လေး၊ ဒါများ သတင်းထူးသလားကွယ် မောင်ဝင်းမြရယ်”

“မမလှတို့ အဲဒါခက်တာပဲ ဒီလိုသတင်းမျိုးဟာလည်း ဗဟုသုတ တစ်မျိုးပေါ့မမလှရဲ့။ စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာမှာ လူများသတိထားကြဖို့ မဟုတ်လား”

“အေးလေ ဒါတော့ ဒါပေါ့ နို့နေပါဦး မင်း သာယာဝတီ ပြောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကော”

“အဲဒါ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ် မမလှရဲ့။”

“အေးလေ မင်းကတော့ ဘာမဆို စဉ်းစားတာပဲ။ ငါ့မောင်က အသက် ၂၀ ရှိသေးလို့သာ အသက် ၄၀ လောက်များရှိရင်၊ စဉ်းစားလို့ လက်စသတ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“စဉ်းစားရတာပေါ့လေ။ မမလှကလည်း ဘယ်အရာမျိုးမဆို စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရင် မမှားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ မှားတယ်ထားဦး ဂလိမ့်ဂလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်စဉ်းစားတာက ကိုယ့်အိုကိုယ့်အိမ်နဲ့ ခွဲသွားပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် ထမင်းလခက တစ်မျိုးကုန်မယ်။ မိဘနဲ့ ဝေးတယ်ဆိုတော့ ဆုံးမပဲ့ပြင်မယ့်လူနဲ့ ဝေးရင်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ ၁၀၀ ကျပ်နဲ့လုပ်နေတာဟာ ဟိုမှာ ၁၂၀ ကျပ်ထက် တွက်ရှိမယ်မဟုတ်လား။ နို့ပြီးတော့ မမလှတို့နဲ့လည်း ခွဲသွားရမယ်”

“အောင်မယ်လေး မောင်ဝင်းမြရယ်။ အခုမှ ခွဲမနေစမ်းပါနဲ့”

“ခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး မမလှရဲ့။ ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာ ခွဲကြည့်တယ်။ တကယ်လို့ သာယာဝတီရုံးများရောက်သွားရင်၊ အခုလို မမလှတို့ဆီ လာမလည်ရတော့ သိပ်ပျင်းမှာပဲလို့”

“တော်စမ်းပါကွယ်”

“အဟုတ်ပြောတာပါ မမလှရဲ့”

ထိုအချိန်၌ အစ်မကြီးဖြစ်သူ မမမြသည် နောက်ဖေးခန်းမှ လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်ပြားကို ကိုင်၍ရောက်လာလေရာ၊ စကားလက်စ ပြတ်သွားလေ၏။ တခဏမျှကြာလျှင် အသက် ၁၄ နှစ်ခန့်ရှိ အစေခံကလေးသည် လက်ဖက်ပွဲကိုယူလာခဲ့လေ၏။

“ဟေ့ မောင်ဝင်းမြ သောက်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြ”

“နေပါဦး၊ မင်း သာယာဝတီ ပြောင်းရမလိုလိုကြားပါကလား”

“ပြောင်းဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး မမမြရယ်။ အခုတောင် ဒီအကြောင်းတွေ မမလှနဲ့ပြောနေရသေးတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်။ တကယ်များ ပြောင်းဖြစ်ရင် ငါ့မောင်ကလေးကို အစ်မကြီးတို့က သိပ်လွမ်းနေမှာပဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်က သာပြီးလွမ်းဦးမယ် အစ်မကြီးရေ”

“မင်းလည်း အချွဲတတ်သားပါကလား”

လှ ။ “အချွဲတော့ နံပါတ်ဝမ်းပေါ့ မမမြ”

မြ ။ “ရည်းစားများတွေ့ရင် သည့်ထက်ခွဲဦးမယ်”
ဝင်း ။ “ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမရှိသေးပါဘူး ခင်

ဗျာ”

လှ ။ “တကယ်လားကွယ်”

ဝင်း ။ “အဟုတ်ပြောတာပါ မမလှရဲ့”

လှ ။ “မင့် ဘုရားစူး”

ဝင်း ။ “ကျွန်တော် မကျိန်တတ်ပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် ဘုရားကိုစူး”

မြ ။ “တော်ကြပါကွယ်၊ ဟေ့ မောင်ဝင်းမြ၊ နက်ဖြန် ရေရှည်ကြာလုပ်ဖို့ စာကလေးတွေ ယူသွားစမ်းပါကွယ်၊ ပြီးတော့လည်း ပခုက္ကူကို တင်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်သေတ္တာ မရသေးဘူးလို့ စာရတယ်ကွဲ့၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ဧရာဝတီတိုက်ဝင်ပြီး မေးခဲ့စမ်းပါ၊ ကြားလားငါ့မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးခဲ့ပါမယ် မမမြ”

၎င်းနောက် အတော်ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် မောင်ဝင်းမြလည် ညီအစ်မနှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ၆ နာရီအချိန်လောက်တွင် အသက် ၁၄ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လှလှ ဆေးလိပ်ကုမ္ပဏီဘက်မှ လျှောက်လာ၍ မောင်ဝင်းမြအိမ်ထဲသို့ ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဟဲ့ စောရီ၊ နင့်ကြည့်ရတာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာများ ဖြစ်လာတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီး၊ အိမ်ကို အခုခဏ မြန်မြန်လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“ဘာပြုလို့လဲ”
စောရီသည် အနီးသို့တိုးလာ၍ လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဦးနော်၊ မမလှစိန်ဆံထိုးပျောက်သွားလို့”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့ညကပဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဦး စောရီရယ်။ ဘာလဲ အိမ်ကို သူခိုးဖောက်လို့လား”

“မဖောက်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပျောက်ပုံလဲ စောရီ”

“အို အစ်ကိုကြီးကလည်း ဟိုကျတော့ မမလှတို့က ပြောပြလိမ့်မယ်ပေါ့။ မျက်နှာသာ မြန်မြန်သစ်စမ်းပါ”

မောင်ဝင်းမြသည် မျက်နှာကို ကပျာကရာ သစ်ပြီးနောက် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးကို ခေါင်းပတ်ကာ လှလှတို့အိမ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လှလှသည် တံမြက်စည်းလှဲလျက်ရှိလေရာ၊ အစ်မဖြစ်သူ မြမြမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကိုသောက်ခါ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ထိုင်၍ ညီမအား မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိနေလေ၏။

“ညည်း ဂရုမစိုက်လို့ ဖြစ်ရတာပါအေ”

“ဒါကတော့ မေ့နေတာကိုး မမမြရဲ့။ ကျွန်မလည်း ဆက်ပြီး တံဆိပ်ကပ်နေတော့ မေ့သွားတာပဲ”

“အဲဒီလို မေ့တာကို ပြောတာဟေ့၊ ဆံထိုးကို အယား

ပျောက်ပြီး ခေါင်းမှာ ချက်ချင်းပြန်စိုက်ရတယ်”

မောင်ဝင်းမြ ဝင်လာသောအခါ စကားပြောရပ်သွား၍ မြမြသည် မရွှင်ပြသောမျက်နှာဖြင့် မောင်ဝင်းမြအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

“လာဟေ့ မောင်ဝင်းမြ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေကွယ်၊ မနေ့ညက မင်းနဲ့စကားပြောနေတုန်းက လှလှခေါင်းမှာ ဆံထိုးရှိတယ်၊ မင်းလည်းမြင်မှာပေါ့”

“အမြင်သားပဲ မမမြ”

“မနေ့က ဦးဖိုးစံ အလှူသွားကြတော့ ဆံထိုးကို ထုတ်ထိုးတယ်ကွဲ့။ အလှူက ညနေမှပြန်လာပြီး ချက်ချင်းပြန်မသိမ်းဘူး။ မမမြကလည်း သတိမပေးမိဘူး။ ဒါနဲ့ မနေ့ညက မင်းရောက်လာလို့ လက်ဖက်သုတ်စားကြပြီး မင်းပြန်သွားတော့ အထက်ကိုပို့ဖို့ ဆေးလိပ်အရေးကြီးတာနဲ့ ဝိုင်းပြီးဆေးလိပ်တံဆိပ်ကပ်နေကြတယ်ကွဲ့။ ဒါနဲ့ ၁၀ နာရီထိုးလောက်ကျတော့ မမမြလည်း အိပ်ချင်တာနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားရော၊ မင့်မမလှနဲ့ စောရီ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သည်တော့ သူက တံဆိပ်ကပ်ရင်း ခေါင်းယားတာနဲ့ ခေါင်းက ဆံထိုးဖြုတ်ပြီး အယားပျောက်၊ ပျောက်ပြီး ဆံတုံးမှာ ပြန်မထိုးဘဲ ပျာပေါ်မှာ ချထားတာပေါ့ကွယ်။ နောက် သူတို့ဘယ်အချိန်အိမ်ပေါ်တက်လာကြတယ်မသိပါဘူး။ နောက် သူတို့ ဘယ်အချိန်အိမ်ပေါ်တက်အိပ်ကြတယ်မသိဘူး။ ဒီဟာ မနက်ကျတောင် သတိမရသေးဘူးကွဲ့။ စောရီက မနက်စောစောထ ရေနွေးအိုးတည်ပြီး ခါတိုင်းလိုညည်းမြက်လှဲတာပေါ့။ သည်တော့မှ မမလှကလည်း အိပ်ရာထထ

လာပြီး တံမြက်လှဲတုန်းက ဆံထိုးမတွေ့ဘူးလားလို့ စောရီကို မေးတော့မှ သိကြတာပါပဲ”

ထိုအချိန်၌ စောရီသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ လက်ဖက်ရည်ယူရန် သွားနေသဖြင့် မောင်ဝင်းမြလည်း လေသံဖြင့် . . .

“ဒီ ကောင်မလေးကိုကော ထင်သလား”

“သူ့မတော့ မထင်ပါဘူးကွယ်။ သူလည်း တို့နဲ့နေလာတာ အခါလယ်ကျော်ပါပြီ။ ဘာတစ်ခုမှ တစ်စွန်းတစ်စ မပျောက်ဖူးပါဘူး”

“နေပါဦး။ အရင်တစ်ခါလည်း လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပျောက်ဖူးတယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်။ နို့ပေမယ့် လက်စွပ်ပျောက်တာက တစ်နှစ်ကပဲ မောင်ဝင်းမြရဲ့။ သည်တုန်းက စောရီမရောက်သေးပါဘူး”

“ဦးလေးမြစ်ကော ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“ခါတိုင်း သူ့အိပ်တဲ့နေရာမှာပေါ့ကွယ်။ သူလည်း မတွေ့မိပါဘူးတဲ့။ သူက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ မနက်ကျရင် သူ့အိပ်ရာသူလိပ်ပြီး ထသွားတာပဲ။ အိမ်မှာ အစောင့်အရှောက် မရှိလို့သာ ခေါ်ထားရတာ။ ဘာမှ ကူဖော်လောင်ဖက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

“ဆံထိုးက ဘယ်နှစ်ရတီရှိသလဲ မမမြ”

“နည်းသလားကွယ်။ ၁၀ ရတီ နည်းနည်းကျော်သေးတယ်။ စိန်က ရှေးစိန်ဆိုတော့ အပြစ်အနာအဆာလည်းကင်း။ အပါးအဝိုင်းလည်းဖြစ်တော့ အခုတန်ဖိုးနဲ့တောင် ၂၅၀၀ ကျပ်ကျော်ပေါ့။ မနေ့က အလှူလုပ်တဲ့ ဦးဖိုးစံကတောင် ၂၀၀၀

ကျပ်နဲ့ သူပေးလို့ တစ်ခါပြောဖူးသေးတယ်။ မမမြက ရောင်းရမှာ နှမြောပြီး ဒီအိမ်ကြီးပြင်ဆောက်ဖို့လိုတော့မှ ဆွေမပျောက်ပျက်ရအောင် တစ်ခါတည်းရောင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ မောင်ဝင်းမြရဲ့။ အခုတော့ မင့် မမလှ သတိလစ်မှုနဲ့ ဆုံးပြီမောင်ရွှေ၊ ဆုံးပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်ကလည်း ပြင်မှပဲ”

“ဒီနှစ် မိုးတွင်းတောင် မနည်းဖာထေးနေရတယ်မောင်ဝင်းမြရဲ့။ တိုင်တွေလည်း တစ်တိုင်မှမကောင်းတော့ဘူး။ ခြစားနဲ့ ကြွက်ကိုက်ချည်းပဲ။ ကြွက်တွေဆိုလည်း ပေါလိုက်တာလွန်လို့”

ထိုခဏ၌ လက်ဖက်ရည်ပွဲများရောက်လာ၍ မြမြနှင့် မောင်ဝင်းမြတို့သည် လက်ဖက်ရည်များကို သောက်လျက်ရှိကြရာ လှလှမှာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းသို့ မဝင်ဘဲ ခေါင်းကိုက်သည်ဟုဆိုခါ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီးလျှင် မီးဖိုခန်းသို့ သွားလေ၏။

မောင်ဝင်းမြလည်း အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှသော အိမ်ကြီးကိုကြည့်ခါ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ . . .

“အရင် တစ်ခါပျောက်တာက ရွှေလက်စွပ်နော် မမမြ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်အဝမှာ မမမြက လက်စွပ်ကို ဟင်းနဲ့ကိုင်မိလို့ တိုက်ဆေးမယ်အလုပ်မှာ အိမ်ရှေ့က ဧည့်သည်လာတာနဲ့ မေ့သွားတယ်။ သည်တုန်းက မမမြအပြစ်”

(ပြုံးလျက်) “အရင်ဟာက မမမြအဖြစ်။ အခုဟာက မမလှအဖြစ်ဆိုတော့ ဘဲစားဘဲချေပေါ့ မမမြရဲ့။ ထေမိရောပေါ့”

“မင်းကလည်းကွယ်။ အရေးထဲ ရွပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

မြမြသည် ဆေးပေါလိပ်ကြီးကိုဖွာလျက်ရှိလေရာ၊
မောင်ဝင်းမြလည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသောက်ခါ စိတ်ကူး
ထုတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက်
“စောရီကို ရေချိုးခိုင်းပြီး ဈေးခဏလွှတ်လိုက်စမ်းပါ
မမမြ”

“ဘာပြုလို့လဲ၊ မင်းက စောရီချည်း ထင်နေတာပဲ
ကွယ်။ ဒီကောင်မလေး ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ယူလည်း
မယူဝံ့ပါဘူး။”

“သူ့ကိုကော ရှာဖွေကြည့်ပြီးပလား”

“ဒီလိုတော့ မကြည့်ရသေးဘူး။ အေးလေ ရှာကြည့်
ချင်လည်း ကြည့်သေးတာပေါ့။ လူဆိုတာ ပစ္စည်းနဲ့စပ်လာရင်
လုပ်ချင်လည်း လုပ်တတ်တာပဲ”

မောင်ဝင်းမြအကြံပေးသည့်အတိုင်း၊ မြမြသည် စောရီ
ကိုခေါ်၍ စောစောရေခိုးချိုးစေပြီးလျှင်၊ ဈေးသို့သွား၍ ကြက်
သွန်နှင့် အာလူးဝယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ရေချိုးသွား၍
အခန်းတွင်း၌ အင်္ကျီများကိုချွတ်ထားခဲ့သောအခါ မောင်ဝင်းမြ
လည်း မြမြတို့ညီအစ်မအား အခွင့်တောင်းပြီးလျှင် စောရီ၏
အင်္ကျီများကို ဘော်လီအင်္ကျီမကျန် ကြည့်ရှု၏။ စောရီပြန်လာ
၍ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် ဈေးသို့သွားသောအခါ ၃ ယောက်
သားတို့သည် စောရီ၏သေတ္တာကလေးကို မွှေနှောက်ရှာဖွေပြန်
၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ကြရချေ။

ဝင်း ။ “ဆံထိုးက ထိပ်မှာ ဝက်အူရစ်နဲ့ မဟုတ်လား
မမမြ . . .”

မြ ။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ ထိပ်ဖူးကို ဖြုတ်လို့လည်း

ရတာပေါ့။ နေပါဦး သူ့အင်္ကျီကိုကြည့်တာက ဘာလဲ”

“အိတ်ထဲမှာထည့်ပြီးမှ တခြားမှာသွားပြီးဝှက်ထားသ
လား၊ အစကပဲ အိတ်ထဲကိုမထည့်ဘူးလားဆိုတာ သိရတာပေါ့
မမမြရဲ့”

“ဒီကောင်မလေးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အခုတော့ မထင်တော့ပါဘူး။ ဒီလို
ကိုး မမမြရဲ့၊ ဒီမှာမှာ လူ ၄ ယောက်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ
၄ ယောက်အနက်က မမမြတို့ညီအစ်မ ၂ ယောက်ကို ထုတ်
လိုက်၊ ဦးလေးမြစ်က နောက်မှလည်းထတယ်။ ဆွေမျိုးလည်း
တော်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုထုတ်လိုက်ဦး၊ ဘယ်သူကျန်သလဲ၊
စောရီပဲရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။ သူက တစ်မီးလည်းဖြစ်
တယ်။ ညမှာ ဆေးလိပ်အတူတူ တံဆိပ်ကပ်ကြတုန်းက မမလှ
ဆံထိုးကို ဖျာပေါ်မှာ ချထားမိတာ မြင်ချင်းမြင်ရင် သူကသာ
ပြီး မြင်နိုင်မယ်။ မနက်ကျတော့လည်း သူပဲ အိပ်ရာက အစော
ဆုံးထပြီး တံမြက်လှဲတယ်ဆိုတော့ သူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နိုင်
မယ်လို့ ယူဆရမယ်မဟုတ်လား။ အခုတော့ သူ့သေတ္တာလဲရှာ
ပြီးပြီ၊ သူ့အင်္ကျီလည်း ကျွန်တော်မြင်ရလို့ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒါကြောင့် သူ့ကိုတော့ မထင်ပါဘူးလို့ မမမြအစက
ပြောတာပေါ့”

“အိမ်ကိုလည်း ရှာပြီးပြီနော်”

“ရှာတာမှ ဒေါင်းတောက်နေပါပြီ မောင်ဝင်းမြရယ်၊
မြေကြီးလှန်မရှာတာ တမယ်ပါပဲ”

၎င်းနောက် မောင်ဝင်းမြသည့် ထိုည မြမြတို့အိမ်သို့
လာရောက်အိပ်ရန် မြမြထံအခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့

လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ မောင်ဝင်းမြသည် ရုံးမှပြန်လာပြီး နောက်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် စီးကရက်များ ကို တစ်လိပ်ပြီးလျှင်တစ်လိပ် သောက်၍နေလေ၏။ ၁ နာရီခန့် မျှကြာသောအခါ မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တစ် မိုက်ခန့်ရှိသော ထင်းရှူးသားကလေးတစ်ချောင်းကို စိန်ဆံထိုး ကဲ့သို့ မောင်းချစားဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ည ၇ နာရီထိုးလတ်သော် မောင်ဝင်းမြသည် လှလှတို အိမ်သို့ရောက်လာပြီးနောက် . . .

“ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်အောက်ထပ်မှာ အိပ်ပါရစေ မမမြ”

“အိပ်ပါမောင် အိပ်ပါ၊ ဘာများ စုံထောက်ဦးမလို့လဲ”

“ဦးလေးမြစ်လည်း ခုည အိမ်ပေါ်တက်အိပ်ပါစေ”

(လှောင်ပြောင်သည့်ဟန်ဖြင့်) “အိပ်ပါစေမယ်မောင်”

မောင်ဝင်းမြသည် လှလှတိုညီအစ်မ ၂ ယောက်နှင့် တကွ ဦးလေးမြစ်ကိုပါ အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်စောစောတက်စေပြီး လျှင် ဆံထိုးပုံကလေးကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသော ထင်းရှူးသား ကလေးကို ကော်ခပ်ထူထူသုတ်ပြီးနောက် ယမန်နေ့ညက စိန် ဆံထိုးချထားသည်ဆိုသောနေရာတွင် ချထား၏။ အနီး၌ဆေး လိပ်တံဆိပ် စက္ကူများကိုလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် ကြံချထား လေသည်။

ထို့နောက် လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးကို မီးခပ်မှိန်မှိန် ထွန်း၍ သင်ဖြူးလိပ်တစ်လိပ်အတွင်းသို့ဝင်ပြီးသော်၊ တစ်စုံ

တစ်ရာကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေလေ၏။

လူခြေတိတ်ချိန်သို့ ရောက်လေလျှင် ကြွက်တစ် ကောင်သည် အိမ်၏အလယ်တိုင်တစ်တိုင် အနီးမှ ထွက်ပေါ် လာပြီးနောက်၊ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးကလေးများဖြင့် တောင် မြောက် ၄ ပါးကိုကြည့်ခါ ဆေးလိပ်တံဆိပ်ကလေးများ ကြံဖြန့် ထားသော နေရာသို့ရောက်လာလေ၏။ ၎င်းသည် တခဏမျှ ထိုမှဤမှ ပြေးလွှားသွားပြီးသော်၊ တဖန် ဆံထိုးကလေးထား သောနေရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ဆံထိုးပုံထင်ရှားသား က လေးကို တခဏမျှ အနံ့ခံပြီးနောက် လျင်မြန်စွာချီပြေးလေ ၏။ ထိုကြွက်ကလေးသည် ၎င်းမူလထွက်ပေါ်လာသော တိုင် အနီး၌ပင် ပျောက်သွားသဖြင့် မောင်ဝင်းမြသည် မှန်အိမ်မီးကို လင်းပြီးသော်၊ တိုင်ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုတိုင်ကြီး၌ လူ၏ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သောနေရာတွင် အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်ဝင်းမြလည်း တိုင်၏အပေါ်ပိုင်းကိုလက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့်ရာ လိုဏ်သံပါ၍နေသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်း၍လွန်နှင့်ဆောက်များကို တောင်းယူပြီးလျှင် တိုင်ခေါင်းဆုံးမည်ထင်ရသော နေရာကို မှန်း၍ လွှဖြင့်အနည်း ငယ်တိုက်ဖြတ်လေ၏။ ထို့နောက် လွှဖြင့်ဖြတ်ပြီးသောနေရာ ကို ဆောက်ဖြင့်ရိုက်၍ကော်ထုတ်လေရာ၊ အတွင်းမှ ကြွက်တစ် ကောင်သည် အပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ အောက် သို့ခုန်ချထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

အတွင်း၌ကား စက္ကူစုတ်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော ကြွက်သိုက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ ရာ၊ အမှိုက်များကို မီးညှပ်ဖြင့် ကော်ထုတ်ယူသောအခါ ထင်း

ရှူးသား ဆံထိုးပုံကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ယမန်နေ့ညက ပျောက်သွားသော ၁၀ ရတီကျော်ခန့်ရှိ စိန်ဆံထိုးကိုလည်းကောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့ထက်ပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခုမှာ ယခင်တစ်နှစ်ကျော်က ပျောက်ဆုံးဖူးသည်ဆိုသော မြမြ၏ ရွှေလက်စွပ်ကလေးကိုပင် ထိုကြွက်သိုက်ကြီး၏ အောက်ဆုံး၌ တွေ့ရှိရလေသတည်း။

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော မြမြနှင့် လှလှတို့မှာ ထိုအချင်းအရာများကို မြင်ရသောအခါ အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ မြမြက မောင်ဝင်းမြ၏ပခုံးကို အားရပါးရပုတ်လျက် . . .

“ငါ့မောင်က လက်စသတ်တော့ စုံထောက်ပါလား”

“ဒါပေါ့ မမမြရဲ့၊ စာအုပ်တွေအများကြီးဖတ်ထားတဲ့ ဦးနောက်ဟာ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အသုံးချတာပေါ့”

“တော်တယ်ဟေ့၊ ငါ့မောင်က ဘယ်လိုများ ညဏ်ရသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဆေးလိပ်တံဆိပ်ကပ်တုန်း ဆံထိုးကို လက်နဲ့ကိုင်တယ်ဆိုကတည်းက ဆံထိုးကိုမူချကော်ပေရမယ်။ ကော်နဲ့ရတဲ့ ဆံထိုးကို ဒီလောက်ကြွက်ပေါ်တဲ့နေအိမ်မှာ ကြွက်ချီသွားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မမမြရဲ့။ အဲဒီလိုစဉ်းစားနေတုန်း မမမြအရင်တစ်ခါ ရွှေလက်စွပ်ကလေး ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှာပဲလို့ ကြွက်ကိုတစ်ခါတည်း တရားစွဲတာပဲ”

“မင်းစိတ်ကူးတာ မှန်တယ်ဟေ့။ လက်စသတ်တော့ ကိုရွှေကြွက်တို့ လက်ချက်ကိုးကွဲ့”

“ကြွက်ဆိုတာ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချီသွားရင် သူ့အသိုက်ထဲချီသွားတတ်တာပဲ။ ဒီတော့ အသိုက်နေရာကို သိဖို့လိုတယ်။ ကိုင်း . . . အခုတော့ ထင်းရှူးသားကလေး ကော်သုတ်ပြီး မနေ့ကနေရာမှာ ချထားပြီး တစ်ခါတည်း ချောင်းဖမ်းတာ တရားခံလည်းသိ၊ ပစ္စည်းလဲပြန်ရပြီမဟုတ်လား”

“ငါ့မောင် တော်ပါပေတယ်”

“ကိုင်း . . . တော်တယ် မတော်ဘူးလုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘာဆုချမလဲဆိုတာသာ ပြောပေတော့”

“ဒါတော့ မင်းမလှက်စွဲပဲ၊ သူကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိမ့်မပေါ့၊ မမမြတော့ အိပ်ချင်လှပြီ”

မြမြသည် ပစ္စည်းများကိုသိမ်းယူ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေရာ၊ မောင်ဝင်းမြနှင့် လှလှတို့သာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ခါ ငေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ မမလှ၊ ဘာဆုပေးမလဲ”

“ငါ့မောင်လိုချင်တဲ့ဆုပေါ့”

မောင်ဝင်းမြမှာ နှုတ်ဖြင့်ပြန်၍ပင် မပြောဝံ့သော်လည်း လှလှ၏ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ကလေးကို မချင့်မရဲ့ ကြည့်၍နေလေ၏။

“ပြောပါကွဲ့၊ ဘာဆုလိုချင်သလဲလို့”

“လိုချင်တာကတော့ ကျွန်တော်”

“ဟင်းနော် မင်းလည်း မရိုးတော့ဘူးထင်တယ်။ ကဲကဲ မောင်ဝင်းမြ အိမ်ပြန်တော့လေ။ ညဉ့်နက်လှပြီ”

(ခေါင်းငုံ့လျက်) “ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးမမမြတို့ကို အခုလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပြီးနေချင်တော့တာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်

၂၂၂ ❖ ဒဂုန်ရွှေများ

တော်လိုချင်တဲ့ဆုပဲ မမလှ”

“ကိုင်းကွယ် မင်းလိုချင်တာ မမလှသိပါပြီ”

မောင်ဝင်းမြသည် အရဲစွန့်ခါ လှလှ၏လက်ကလေး တစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ လှလှသည် မျက်လုံးက လေးများ မှေးခါ ငြိမ်သက်လျက်ရှိတော့၏။ ၎င်းနောက် တစ် ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ . . .

“ဪ ဘယ်လိုဖူးစာများ ဖန်တီးလာလို့တွေ့ရတယ် မပြောတတ်ဘူးနော်”

“ဘာပြောတယ် မမလှ”

“ရှေးက ဘယ်လိုဖူးစာမျိုးများ လာဆုံတယ်မသိဘူး လို့၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ”

“ဘယ်လိုဖူးစာရမလဲ မမလှရဲ့၊ ကြွက်ဖူးစာပေါ့” ဟု မောင်ဝင်းမြက ပြန်၍ပြောလိုက်လေသတည်း။

* * * * *

မောင်

“ချာချီအက်ဗင်ကျူး” ခေါ် လမ်းကြားကလေးနှင့် မနဲ၊ မဝေး၌ တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးရှိရာ တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်၌ တစ် နေ့သော ညနေစောင်းတွင် အသက် ၂၂ နှစ် ၂၃ နှစ်ခန့်ရှိ လူ ရွယ် ၂ ယောက်တို့သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောဆို လျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုလူရွယ် ၂ ယောက် အနက် စွတ်ကျယ် လက်ပြတ်ဝတ်ခါ ကာယဗလအားဖြင့် တောင့်တင်းသန်စွမ်း ဟန်ရှိလျက်၊ မျက်နှာပေါက်သနားကမား အသားမဖြူမညိုရှိသူ မှာ အိမ်ရှင်မောင်ထွန်းကျော်ဖြစ်၍၊ ၎င်းနှင့်အတူ စကားပြော နေသူမှာ အလည်အပတ်လာရောက်သော မိတ်ဆွေ ကိုတင်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကိုတင်ဦးမှာ ရုပ်လက်ရှည်အပေါ်အကျီမန္တလေး လုံချည်တို့ဖြင့် သားနားသိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် ကာယဗလကို မမြင်နိုင်သော်လည်း ကစားကွင်း၌မူ သူသည် မောင်ထွန်းကျော်အား ကောင်းစွာနိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့မှာ ၂ ယောက်စလုံးပင် ကာယဗလသမားများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက်၊ မကြာမီကပြိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အင်းလျား ရေကူးပြိုင်ပွဲတွင် မောင်တင်ဦးက ပထမရ၍ မောင်ထွန်းကျော် က ဒုတိယလိုက်လေသည်။

မောင်ထွန်းကျော်မှာ ကစားအမျိုးမျိုးကို ဝါသနာထုံလှသဖြင့် အိမ်တွင် ကစားကရိယာအမျိုးမျိုးနှင့် လေ့ကျင့်သည့်ပြင်၊ အားကစားဘက်တွင် ထူးချွန်သော် ဦးဇော်ဝိတ် ဦးမောင်မောင်လွင်တို့ထံ သွားရောက်ခါ၊ နိဿရည်းများ ယူလေ့ရှိ၏။ ဤမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ၊ အနောက်နိုင်ငံမှ စနစ်များကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံ၍၊ စာတိုက်မှ သင်ခန်းစာပေးပို့သင်သော နည်းစနစ်ဖြင့်လည်း သင်ကြားသေး၏။ ကစားခုန်စားတွင် ဝါသနာထုံလှသဖြင့်လည်း၊ အိုက်-အက်စီ အထက်တန်းတွင် (၂)နှစ်မျှ သောင်တင်လျက်ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် မောင်ထွန်းကျော်မှာ အစမ်းလေ့ကျင့်ခန်းများတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပထမရခဲ့သော်လည်း၊ တကယ်တမ်းယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ပွဲကြီးများ၌မူ ဒုတိယ တတိယမျှသာ လိုက်ခဲ့သဖြင့်၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အပြစ်တင်၍မပြီးနိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။ ပထမရသူအား မိမိကိုနိုင်ရမည်လောဟု အကြိတ်အခဲ မကြေနိုင်အောင် ရှိခဲ့တတ်လေသည်။

၎င်းပြင်ထူးဆန်းသောအချက်တစ်ချက်မှာ မောင်ထွန်းကျော်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် ပထမရသောသူများ အများအားဖြင့် အသေဆိုးနှင့် တွေ့ကြုံတတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်လက်စော့ပွဲတစ်ခု၌ မောင်ထွန်းကျော်အား အလဲထိုးသော ကရင်စောမင်းခံဆိုသူမှာ ဟော်တယ်ဆိုင်တစ်ခုတွင်အရက်သောက်ရင်း၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထူးဆန်းစွာ လဲကျသေဆုံးသွားဖူး၏။ ကိုက်(၁၀၀)ပြေးပွဲတစ်ခု၌မူ မောင်ထွန်းကျော်အား (၁၀)စက္ကန့်နှင့်အနိုင်ယူသွားသော ချစ်ထွန်းဆိုသူကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာ အင်းလျားကန်ထဲတွင် မောင်ထွန်းကျော်တို့နှင့်အတူ ရေကူးနေ

ရာ၌။ ရေနစ်သေဆုံးသွား၏။ စက်ဘီးပြိုင်ပွဲ၌ မောင်ထွန်းကျော်ကိုနိုင်သော ကျင်ဟုတ်ဆိုသူမှာ သေနတ်နှင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ခြင်းခံရ၏။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့်သာ မသေဘဲ ဆေးရုံတွင် ၂ လကုသခဲ့ရလေသည်။ တတိယအမှုအတွက် မောင်ထွန်းကျော်မှာ တစ်လနီးပါး အချုပ်အနှောင်ခံရသေး၏။ သို့သော် သက်သေအထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာမရှိသဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

ထိုညနေစောင်း၌ ၎င်းတို့ပြောဆိုနေသော စကားမှာ အားကစားနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းများမဟုတ်ဘဲ။ “အင်းလျားမယ် တင်တင်စော” ၏အကြောင်းဖြစ်လေသည်။ တင်တင်စောမှာ ဘီအေအထက်တန်းတွင် ပညာသင်ကြားနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကာယဗလဘက်တွင် လိုက်စားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ကိုယ်တိုင်လိုက်စားသလောက်လည်း၊ သူတပါးအား ချီးမြှောက်အားပေးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တင်တင်စောသည် မိမိအား တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပိုးပန်းသူများအနက် မောင်တင်ဦးနှင့် မောင်ထွန်းကျော်ကို အရေးအပေးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အင်းလျားရေကူးပြိုင်ပွဲ၌ မောင်တင်ဦးအား ရွှေတံဆိပ်ကို ဖဲကြိုးစီး၍ ရင်ဘတ်၌တပ်ဆင်ပေးသောအခါ၊ တင်တင်စောမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဝမ်းသာလျက်ရှိရကား။ မောင်ထွန်းကျော်သည် ထိုမျက်နှာထားကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ မိမိမှာ ရေကူးပြိုင်ပွဲ၌သာ ဒုတိယရသည်မဟုတ်။ တင်တင်စောအား အချစ်ပြိုင်ပွဲ၌လည်း၊ ဒုတိယဆုသာ ရရှိတော့မည်ကို ခန့်မှန်းမိ၏။

၂၂၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းခါ၊ စီးကရက်များကို သောက်ရင်း၊ မောင်တင်ဦးက မောင်ထွန်းကျော်ပခုံးကိုပုတ်လျက် “ရေကူးမှာ ကျွန်တော်ပထမရပေမယ့် အစောကိမရ အရပြိုင်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုထွန်းကျော်ကို မမီပါဘူးဗျာ”

“မခန့်ပါနဲ့ ကိုတင်ဦးရယ်။ ခင်ဗျား ရွှေတံဆိပ်ရတုန်းက အစောမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်သားပဲ။ ခင်ဗျားကတော့ ဖွန်နေလို့ မြင်ချင်မှမြင်မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလို့လဲဗျ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲဗျ၊ ဒီလူမှ ငါ့လူ၊ ဒါမှ တို့ ကိုတင်ဦးဆိုတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးပေါ့”

“မဆန်းပါဘူးဗျာ . . . ဪ ခါထက်၊ ခင်ဗျာ အိပ်မက် မက်ပြန်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီတစ်ခါပါ ၃ ခါရှိပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ချည်း အတူတူသွားရတာပဲ ကိုတင်ဦးရဲ့”

“မောင်ထွန်းကျော် မက်သည်ဆိုသော အိပ်မက်အကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။ မောင်ထွန်းကျော်၏အိမ်နှင့် ခဲတစ်ပစ်” ခန့်ဝေးသော တောင်ပူစာကလေးနှစ်ခုကြား၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိ၍၊ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး လာရောက်သီတင်းသုံးခဲ့ဖူး၏။ ထိုကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်ကလေးသည် ဓာတ်မီးလုံးများကို မိမိစက်ဖြင့် ထွန်းညှိပြီးလျှင် လျှပ်စစ်ပန်ကာများကိုပင်လည်စေ့ခဲ့၏။ စက်မှာ ဓာတ်ဆီဖြင့်လည်ရသောစက်မဟုတ်ဘဲ လျှပ်စစ်အားကို ချိန်ထုတ်ဖြင့် အားပေးလေသည်။ အတောင်

၃၀ ခန့်အနက်ရှိသော ရေတွင်းကဲ့သို့တွင်းတစ်ခုကို တူးပြီးလျှင် ထိုတွင်းထဲသို့ အပေါ်မှချိန်ထုတ်ကို တဖြည်းဖြည်းကျစေလျက်ရှိသောအခါ၊ ဒိုင်နမိုသည် လည်လျက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို ရလေသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ထွက်သွားသည်မသိရဘဲ၊ ကျောင်းပျက်စီးကျန်ရစ်ခဲ့ရာ၊ စက်ကိရိယာများကို ဖြုတ်ယူသွားသော်လည်း တွင်းမှာနဂိုအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မောင်ထွန်းကျော် မက်သောအိပ်မက်မှာ ထိုတွင်းထဲ၌ ငွေဒင်္ဂါးများ ငွေစက္ကူများ ရွှေဒင်္ဂါးများရှိကြောင်း၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ဘိုးသူတော်တစ်ပါးက လာရောက်ခေါ်ငင်သဖြင့်၊ မောင်တင်ဦးနှင့်အတူ လိုက်သွားရကြောင်း၊ အခြားသူများကို မခေါ်ခဲ့ရန် ပြောသဖြင့်၊ အိပ်မက်ထဲတွင် မိမိတို့ ၂ ယောက်တည်းသွားရကြောင်း မောင်တင်ဦးအားပြောပြဖူးလေသည်။

“ခင်ဗျားမက်တာ ၃ ခါတောင်ရှိပြီဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာမျိုး”

“ကျုပ်တော့ ကြောက်တယ်ဗျာ ယုံရမှာလည်းခက် မယုံရမှာလည်းခက်ဆိုသလို ချိတ်ချတုံဖြစ်နေတာပဲ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားခေါ်တိုင်ပင်တာပဲဗျ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကော သွားမကြည့်ဖူးဘူးလား”

“မကြည့်ပေါင်ဗျာ၊ ရွှေငွေတစ်သိန်းရမယ်ဆိုတောင် ကျုပ်မသွားဘူး၊ ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်က ကျုပ်တို့လိပ်ပြာနှပ်သွားမှဖြင့် . . .”

“အောင်မယ်၊ ယောက်ျားတွေပဲဗျာ၊ ဥစ္စာစောင့်ကို

၂၂၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြောက်စရာလိုက်လို့”

“ပြီးတော့ ဒီကျောင်းပျက်ကြီးက သူရဲခြောက်သလိုလိုလည်း ပြောကြသေးတယ် ကိုတင်ဦးရဲ့”

“သူရဲကော ကြောက်စရာလား၊ ကိုထွန်းကျော်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားမယ်လေဗျာ။ ကျုပ်က အဖော်ပါရင်တော့ မကြောက်ပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ ဟိုဘက်အိမ်က ဦးတူးတူးကြီး ခေါ်ပြီးသွားမယ်တောင် ကြံသေးတယ်။ နို့ပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ဘိုးတော်ကြီးက မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ လိုက်ခဲ့၊ သည့်ပြင်လူမခေါ်ခဲ့နဲ့ဆိုတာ အခုထက်ထိ ကျုပ်နားထဲ ကြားနေလို့ ကျုပ်ဆိုင်းနေတာ”

၎င်းနောက် သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်တို့သည် တွင်းထဲသို့ ဆင်းရန် ကြိုးစေ့တစ်ချောင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖယောင်းတိုင် မီးခြစ်မှစ၍ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုယူပြီးလျှင် ကျောင်းပျက်ကြီးရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။

အချိန်မှာ နေ အတော်စောင်းပြီဖြစ်၍၊ ကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ၊ မောင်ထွန်းကျော်က လမ်းပြခါ ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိ၍ ဝင်ကြရကုန်၏။

“ခင်ဗျားအရင်က ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုထွန်းကျော်”

“တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ လာသာလာပါဟောဒီ စင်္ကြံကျောက်ပြီး လာရတာများ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ အခုလို အတိုင်းပါပဲဗျာ”

“ချိန်ထုပ်ချတဲ့တွင်းက ဘယ်မှာလဲဗျ”

“ဓာတ်မီးအားပေးတဲ့ ရုံကလေးထဲမှာ ရှိတယ်၊ စင်္ကြံ

ဆုံးတဲ့အခါကျတော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ် ကိုတင်ဦး”

စင်္ကြံမှာ ကျောင်းနှင့်ဆက်လျက်ရှိသဖြင့်၊ ပေ ၄၀ ခန့် ရှည်လျားလေရာ၊ မောင်တင်ဦးမှာ ကြိုးခွေကိုကိုင်ကာ မောင်ထွန်းကျော်ပြသည့်အတိုင်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ငါးထပ်ကြီးနှင့် လိပ်ကန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တံတန်းများမှ အတော်ဝေးသဖြင့် လူပြတ်သောနေရာတစ်ခုဖြစ်သည့်ပြင်၊ ကျောင်းပျက်မှ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသောသတင်းကြောင့်၊ နေအခါများ၌ပင် အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ကြချေ။

အချိန်မှာ မီးထွန်းချိန်ဖြစ်သဖြင့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင်လွန်စွာတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ စင်္ကြံမှာအချို့နေရာများတွင် အမိုးမှသွပ်များကို ဖြုတ်ယူသွားကြသည်ဖြစ်၍ ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိလေရာ၊ ယိမ်းယိုင်၍နေသော တိုင်များနှင့် အမိုးတလျှောက်တွင် ကြပ်ခိုးနှင့် ပင့်ကူအိမ်များမှာ ထူထပ်စွာရှိနေပြီးလျှင် လူမနေသော အသွင်ကိုဆောင်လျက်ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လင်းနို့တစ်ကောင်နှစ်ကောင်သည် လန်ဖြန့်၍ ပျံသန်းသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ “ဝုန်း” ခနဲအသံဖြစ်ခါ ပြေးလွှားသွားသော ကြွက်များကိုလည်းကောင်း၊ တွေ့ရသဖြင့် မောင်တင်ဦးက မောင်ထွန်းကျော်ကို အားပေးရသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ မောင်ထွန်းကျော်တို့သည် ဓာတ်မီးအားပေးရုံကလေးသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ချိန်ထုပ်ချရန် စက်သီးအတွက် ပြုလုပ်ထားသော ရက်မကြီးမှာ ခိုင်ခန့်သေးသဖြင့် မောင်ထွန်းကျော်သည် မိမိယူခဲ့သောကြိုးခွေကို ထိုရက်မတွင် ချည်နှောင်ပြီးနောက် တွင်းအောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်ကြလေ၏။ မောင်ထွန်းကျော်မှ ဘိနပ်များကို ချွတ်ပြီးနောက် ကြိုးစက်

လက်တစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်လျက် . . .

“ကျွန်တော်အရင်ဆင်းမယ်လေ ကိုတင်ဦး”

“ဒီလိုတော့လည်း ကိုယ့်လူက အရဲသားပဲ”

“အဖော်ပါရင်တော့ ကျွန်တော်က ဘာမဆို လုပ်ပုံပါ တယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင်သာ အားငယ် တာပါ။ ခင်ဗျားပြီးတော့မှ လိုက်ခဲ့လေ ကြိုးက နှစ်ယောက်ခိုင် မယ်မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်သာချပါဗျာ၊ အောက်ရောက်တော့ ကြိုးကိုလှုပ် လိုက် ကျုပ်ဆင်းလိုက်ခဲ့မယ်”

မောင်ထွန်းကျော်မှာ ရက်မတွင်ချည်ထားသော ကြိုး ဖြင့်တွင်းအောက်သို့ ကျင်လည်စွာဆင်းသွားလေ၏။ တခဏမျှ ကြာသောအခါ မောင်တင်ဦးလည်း ဆင်းလိုက်သွားလေရာ အောက်သို့ရောက်ခါနီးတွင် အောက်မှ မောင်ထွန်းကျော်၏ အသံဖြင့် “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကိုတင်ဦး ငွေစက္ကူတွေအများကြီး ဗျို့” ဟု လှမ်း၍အော်လိုက်သံကို ကြားရသည့်ပြင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့်လည်း ငွေစက္ကူများ၊ ဒင်္ဂါးများ မူးစေ့မတ်စေ့ များကို မြင်ရလေသည်။ တွင်းအောက်ခြေ၌ကား ငွေစက္ကူ ၁၀ ကျပ်တန်များ၊ ၁ ကျပ်တန်များ၊ ဒင်္ဂါးများ၊ မူးစေ့မတ်စေ့များမှာ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ တွင်းအောက်သို့ရောက် သောအခါ မောင်တင်ဦးသည် နှစ်ပြည်သုံးပြည်သားခန့်ရှိ မူး စေ့မတ်စေ့များကိုလည်းကောင်း၊ ဒင်္ဂါးများကိုလည်းကောင်း၊ လက်ခုပ်ဖြင့်ကြိုးခါ အားပါးတရ ကောက်ယူလျက်ရှိလေ သည်။ မောင်ထွန်းကျော်မှာမူ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မကောက်သေး ဘဲ . . .

“ဟိုက် ဂွကျတာပဲဗျို့။”

“ဘာလဲဗျ”

“အပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားခဲ့မိတယ်ဗျာ အဲဒါ စိတ်မချရဘူးဗျို့။”

“နေပါစေဗျာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အို ကိုတင်ဦးက မသိဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ဂျိုးဘွေဘာ တွေက သိပ်ပေါတာဗျ။ ဖယောင်းတိုင်မီးမြင်လို့ လူစုပြီးဝင် ကြည့်မှဖြင့် တစ်ခါတည်း ကွဲခနဲမိနေမယ်ဆရာ၊ ပြီးတော့ လည်း လမ်းကြားကို ပတ္တရောင်တွေလည်း တစ်ခါတစ်ခါ လာ တတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တက်ပြီး မှုတ်ချေဦးမယ်နော်”

“ဒါဖြင့်လည်း မှုတ်ချေလေ”

“ပြီးတော့လည်း အခုမှ သတိရတယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့မှာ လွယ်အိတ်တောင် အောက်ကိုမပါလာဘူး၊ အပေါ်မှာမေ့ကျန် ရစ်ခဲ့တယ်”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မောင်ထွန်းကျော်သည် တွင်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်သွားလေ၏။

တခဏမျှကြာသောအခါ တွင်းဝတွင် ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် မောင်ထွန်းကျော်၏မျက် နှာ ပေါ်လာပြီးနောက် ဟား ဟား ဟား ရေတွင်းပေါ်မှ ပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်သောအသံတစ်ခုကို မောင်တင်ဦးကြားရလေ၏။

“ဆင်းခဲ့လေဗျာ ကိုထွန်းကျော်”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဒီလူ ဘာနောက်နေတာလဲ”

“နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး ကိုတင်ဦး၊ ကျုပ် အလုပ်

လုပ်နေတာ၊ ကျုပ်မဆင်းတော့ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားနေရစ်ပေတော့၊ ရေကူးမှာ ပထမဆုံးရတဲ့လုပ်ဗျာ အပေါ်ရောက်အောင် လက်ပစ် ကူးတက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား”

မောင်တင်ဦးသည် ကြိုးစကိုကိုင်၍ (၇)လှမ်း (၈) လှမ်းခန့်မျှ တက်လာရာ မောင်ထွန်းကျော်သည် အိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကိုထုတ်ခါ ကြိုးပေါ်တွင် တင်ထားပြီးနောက် . . .

“ခင်ဗျား ပြန်ဆင်းသွား ကိုတင်ဦး၊ ကျုပ် ကြိုးဖြတ် လိုက်လို့ လိမ့်ကျရင် အလကား ခါးကျိုးပြီး မသေခင်ဝဋ်ခံနေ ရဦးမယ်”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒီလို မကြည်စားကောင်း ပါဘူး ကိုထွန်းကျော်ရယ်”

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာရှည်လား လုပ်နေပြန် ပါပြီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်းအခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ချစ်တဲ့လူချင်း ဒီလိုမလုပ်ကောင်းပါ ဘူးဗျာ”

“ဘာ ချစ်တဲ့လူချင်းလဲ တင်တင်စောကိုလား၊ တင် တင်စောကို လုတဲ့လူ သေရမယ်ဗျ၊ ရေကူးပြိုင်ပွဲမှာ ကျုပ်ကို နိုင်တဲ့လူ သေရမယ်ဗျ”

“ဒီလိုသဘောမထားပါနဲ့ဗျာ၊ တင်တင်စောကို ခင်ဗျား ယူပါ၊ ကျုပ်ကပဲ နောက်ဆုတ်ပေးပါမယ် ကိုထွန်းကျော်”

“ရည်စားလုဘက်ရော၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ဘက်ရော၊ ဘယ်သူ မဆို ကျုပ်ထက်သာတဲ့လူကို လမ်းရှင်းပစ်ရမယ်ဗျ၊ အဲဒါ ကျုပ် ဝါဒပဲ နားလည်လား”

“ခင်ဗျားဟာ လူစိတ်မရှိဘူး၊ ခွေးစိတ်ပဲ။ ကျုပ်

သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်၊ ဒီတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ နတ် ကောင်းနတ်မြတ်တွေ မ၊မှာပဲ”

“မ၊ လိမ့်မယ် စောင့်နေ၊ နတ်တွေမှ နားကင်းကြီးနဲ့ လာပြီး ခင်ဗျားကို မ၊လိမ့်မယ်”

မောင်တင်ဦးသည် အမြန်တက်ရန် ကြိုးစားသော် လည်း မောင်ထွန်းကျော်သည် ကြိုးစကို မောင်းချဓားဖြင့်လက် လှမ်းမီသောနေရာမှ တစ်ခါတည်းဖြတ်ချလိုက်လေ၏။

မောင်ထွန်းကျော်မှာ ယခင်က တကယ်မကြောက်ခဲ့ သော်လည်း၊ ယခုမူ မိမိပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုအတွက် တ ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီးကျခါ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက် အပေါ်မှ ကြိုးစကိုဖြတ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် စကြိုလမ်းမှထွက်ကာ ဖြတ်လမ်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် လမ်းကလေးကို ထွက်မီသည်နှင့် တပြိုင်နက် . . .

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ ပြေးရင်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟူသော အသံတစ်ခုကိုကြားရပြီးလျှင်၊ ဂျစ်ကားတစ် ခုမှ မီးရောင်ဖြင့် မိမိအားထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျောင်းပျက်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးအိမ်တစ်အိမ်မှ လူတစ် ယောက်သည် ကျောင်းပျက်ကြီးထဲ၌ ထူးဆန်းစွာမီးရောင်တစ် ခု မြင်ရကြောင်းဖြင့် ဗဟန်းဌာနမှ ပတ္တရောင်များကိုသတင်း ပေးရာ၊ ငွေဒင်္ဂါးလုပ်သည်ဟု သတင်းရနေသော ကျောင်းပျက် ကြီးသတင်းကို အမြဲစောင့်နေသည့် ပုလိပ်အရာရှိများသည်၊ တိတ်တဆိတ်လာရောက်ချောင်းမြောင်းခါ ကျောင်းထဲမှထွက်၍ လာသူအား တစ်စုံတစ်ရာမသိဘဲ၊ ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မိမိတို့ဖမ်းဆီးမိသူမှာ ယခင်က လူသတ်မှုဖြင့်တစ်

ကြိမ် အချုပ်ခံခဲ့ရဖူးသည်တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ကိုယ်၌လည်း မီးခြစ်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မောင်းချဗားနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ကျောင်းတိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ကျောင်းတိုက်တွင်းသို့ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ၊ ဓာတ်မီးရုံသို့ ရောက်သောအခါ တွင်းအောက်မှ သံကုန်ဟစ်အော်နေသော မောင်တင်ဦးကို တွေ့ရ၍ ကယ်ဆယ်လိုက်ကြရလေ၏။

မောင်ထွန်းကျော်မှ တင်တင်စော၏ အချစ်ဆုကိုလည်းကောင်း၊ အိုလံပစ်သို့ဝင်နိုင်ရန် ရည်မှန်းထားသော အားကစားဆိုင်ရာ ပထမဆုများကိုလည်းကောင်းမရဘဲ အစိုးရမင်းများထံမှ မောင်တင်ဦးကို သေကြောင်းကြံမှုအတွက် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်ဆုကိုသာ ရလေသတည်း။

* * * * *

ဟီးရီးလုပ်ချင်သူ

အဝတ်အစားဆင်ဝတ်ရာ၌ အချို့သောမိန်းမများသည် အရောင်အသွေးလှသော အဝတ်များကို ရွေးချယ်ကြ၍ အချို့မှာ ထိုသို့လှပပြောင်လက်သော အသွေးအရောင်ကို တပ်မက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အသားကောင်း၍ ခိုင်ခန့်ခြင်းကိုသာ စုံမက်တတ်လေသတည်း။

ထိုနည်းအတူ တစ်သက်ပတ်လုံး မိမိတို့၏အချစ်ကိုပုံ၍အပ်ရန် ကိစ္စ၌လည်း အချို့မိန်းကလေးများမှာ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ရဲရင့်သော သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသူကိုလည်းကောင်း၊ ရွေးချယ်တတ်လျက်၊ အချို့မှာလည်း ရုပ်ရည်သနားကမားရှိခြင်း၊ အဝတ်အစားအမျိုးမျိုးလဲ၍ ပလွှားခြင်းကိုသာ ရွေးချယ်တတ်၏။ မည်သည့်ဘက်က မှန်သည်ကိုကား စာရေးသူသည် ဤဝတ္ထု၌ ရေးသားဖော်ပြရန် တာဝန်မရှိချေ။

သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်၌ စာရေးမကလေးလုပ်၍ နေသော မညွန့်တင်မှာ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှမက အတော်အတန် ချောမောလှပသော ရုပ်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံလျက်၊ တစ်ကြိမ်ကြည့်မိသောသူတစ်ယောက်အား နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍

ကြည့်လိုသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ဆွဲဆောင်နိုင်သော သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအား ပိုးပန်းလျက်ရှိသူ အတော်များများပင်ရှိသော်လည်း မညွန့်တင် စိတ်ကူးထည့်မိသူ ၂ ယောက်သာရှိလေရာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကောလိပ်ကျောင်းထွက်များချည်းဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မညွန့်တင်အား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ပိုးပန်းလျက်ရှိကြပေ၏။

ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းရာ၌ မိမိ၏စွမ်းရည်သတ္တိအမျိုးမျိုးကို ပေါ်လွင်စေခြင်းအားဖြင့် ပိုးပန်းတတ်ကြကုန်ရာ၊ မောင်တင်လတ်သည် ကောလိပ်ကျောင်း၌ အပြေးအခုန်အစရှိသော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားပွဲများတွင် နာမည်ရခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဤဂုဏ်များဖြင့် မညွန့်တင်အား ပိုးပန်း၏။ အသားအနည်းငယ်ညိုသော်လည်း ကြိုခိုင်ကျစ်လစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိလေသည်။

မောင်မောင်မြင့်မှာ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ကားကလေးဖြင့် မညွန့်တင်နှင့် မိခင်ကြီးကိုပါ ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ကန်တော်ကြီးပွဲများသို့ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်၍သွားနိုင်ခြင်း၊ ဤသို့ အပျော်အပါး ပွဲလမ်းသဘင်သွားရာတွင် ပျော်ပွဲစားရုံကြီးများ၌ သားအမိနှစ်ယောက်အား လောကွတ်ပျူငှာဖြင့် တင့်တယ်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ခြင်း။ လက်ပတ်နာရီကို စိန်ကြိုးတပ်ပြီးလျှင်၊ ဝတ်ဆင်လျက် အစဉ်မပြတ် ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ဖြင့် ရှိနေခြင်း၊ အစရှိသော ဂုဏ်တို့ဖြင့် ပိုးပန်းသူဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် မောင်မောင်မြင့်မှာ မောင်တင်လတ်ထက်ပို၍ မညွန့်တင်အား တွေ့ကြုံရဖန်များသဖြင့် နီးကပ်လျက်ရှိလေရာ၊ ယခု စာရေးသားဖော်ပြသောအချိန်၌ မညွန့်တင်အား စာနှစ်စောင်မျှပင် ပေးပြီးခဲ့လေပြီ။ မောင်တင်လတ်ကလည်း မိမိမေတ္တာရှိကြောင်း အတိအလင်းထုတ်ဖော်ဝန်ခံပြီးလျှင် မေတ္တာတူနဲ့ပြန်ပါမည့်အကြောင်း စာတစ်စောင်ပေးခဲ့ဖူးရာ၊ လူချင်းတွေ့ဆုံရန်ကား မောင်မောင်မြင့်ကဲ့သို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ရာပေ။

မညွန့်တင်သည် ၎င်းတို့၏စာများကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီးနောက်၊ မည်သူ၏မေတ္တာကိုမျှ လက်မခံသေးဘဲရှိရာ၊ အနူးအနပ်ကောင်း၍ နီးစပ်စွာတွေ့ဆုံရသော မောင်မောင်မြင့်အပေါ်တွင် အတော်အသင့်ချစ်သော်လည်း တစ်သက်တာတွင် စိတ်မဆင်းရဲဘဲ ပေါင်းသင်းသွားနိုင်မည့်သူ ဟုတ်မဟုတ်ကို ကား၊ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဤနေရာမျိုး၌ အပျံသင်စာ ငှက်ကလေးမျိုးများနှင့်တူသော ၁၄ နှစ် ၁၅ နှစ်အရွယ်ကလေးများမှာ ဤမျှလောက်နီးကပ်စွာတွေ့ဆုံရက လွယ်ကူစွာလိုက်လျောမည်ဖြစ်သော်လည်း မညွန့်တင်မှာ စဉ်းစားနိုင်ချိန်နိုင်လောက်သော နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်အတွင်းမျှရှိပြီဖြစ်၍ မောင်မောင်မြင့်၏ အလိုကို ရုတ်တရက်မလိုက်လျောသေးချေ။ “ဆိုက်ကိုလိုဂျီ” ဆက်ဆံသူလိုက်လျော “စာအုပ်များကိုလည်း အတော်အတန်ဖတ်ဖူးထားသဖြင့် “ချစ်ခင်သောသူတိုင်း ကောင်းသော လင်ယောက်ျားမဖြစ်နိုင်” ဟူသောစကားကို ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါက မောင်မောင်မြင့်က “ညွန့်စိတ်ထဲမှာ မောင်

တင်လတ်ဆိုတဲ့အကောင်လည်း ထည့်ပြီးစိတ်ကူးနေတယ်ထင်တယ်” ဟု မေးသဖြင့် . . .

“ဟာ . . . ကိုကိုမြင့်ဟာ သိပ်တော်တာပဲ။ ညွန့်ဝမ်းထဲက စိတ်ကူးကတောင် သိတယ်။ ညွန့်စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ကိုတင်လတ်လည်းပါတာပေါ့”

ဟူသော မောင်မောင်မြင့် မမျှော်လင့်သည့်အဖြေမျိုး တစ်စုံတစ်ရာ အားမနာဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်၍ပေးခဲ့ဖူးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ည ၇ နာရီအချိန်လောက်တွင် ဗဟန်းရပ်ကွက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ မောင်မောင်မြင့်သည် ၎င်း၏တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ကြွေဆိုသူအား လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကိုတိုက်ကျွေးခါ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။ မောင်မောင်မြင့်သည် လက်ဖက်ရည်ကို တဖြည်းဖြည်းကျိုက်ချလျက် . . .

“ဒီလို ကိုမောင်ကြွေရဲ့၊ သူ့သဘောက တကယ်သတ္တိရှိတဲ့လူ၊ အရေးရှိရင် တကယ်ကူညီမယ့် ယောက်ျားမှ သဘောကျပုံလက္ခဏာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဒီအကြံကို ကြံရတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဆရာရဲ့အစီအစဉ်သာ ပြောပါတော့”

“ဒီလိုကွဲ့၊ မောင်ကြွေရဲ့၊ နေ့လယ် နာရီပြန် ၂ ချက်လောက်ကျရင် မညွန့်တင်ဟာ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို အိမ်က ထမင်းစားပြီးပြန်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်အခါမဆို ငါးထပ်ကြီးနောက်ဖေးကလှည့်ပြီး ချာချီအဲစင်းချူးက သွားတယ်၊ ဒေါက်တာဘသန်း အိမ်မရောင်ခင် အုတ်လမ်းကလေး

ဟာ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ အတော်လူပြတ်တဲ့နေရာကွဲ့၊ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကလည်း သော်ကပန်းရုံကြီးတွေ ဝါးပင်တွေ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိနေတော့၊ တကယ်လို့ လမ်းပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်တောင် လမ်းဘေးအိမ်တွေက ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ လူလာတဲ့လမ်းဘေး သော်ကချုံထဲက မင်းက အဆင်သင့်စောင့်နေ၊ သူလာတော့ သူ့လက်ထဲက သားရေလက်ပွေ့အိတ်ကို အတင်းဆွဲလု၊ ဒီတော့ ငါက အမှတ်မဲ့ လမ်းလျှောက်လာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကိုဝင်ကူညီရမှာကိုကွဲ့.”

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မင်းကိုလက်သီးနဲ့ အတင်းထိုးလိုက်တော့ မင်းက သူ့ဆီကလုရတဲ့ သားရေအိတ်ကို လက်ထဲကချပြီး ဘေးက လမ်းကြားကလေးထဲ ဝင်ပြေးရုံပေါ့ကွဲ့.”

“ဘယ်တော့လောက် လုပ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့”

“မြန်နိုင်သမျှမြန်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်၊ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ နက်ဖြန်သောကြာ၊ သဘက်ခါ စနေပဲ၊ စနေနေ့လုပ်ကြစို့.”

မောင်မောင်မြင့်သည် မောင်ကြွေအား တစ်ဆယ်တန်စက္ကူ ၅ ချပ်ကို ထုတ်ပေးပြီးနောက်၊ အကြံအစည်အထမြောက်သောအခါ၌ ထပ်မံ၍ဆုချဦးမည့်အကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ မောင်မောင်မြင့်သည် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးရန် ရှေ့မှထွက်သွားလေရာ၊ မောင်ကြွေသည် မိမိတို့ကလေးထိုင်နောက်တွင် ကပ်လျက် လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော

သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ကုလားကြီးတစ်ယောက်၏ တထောင်ဆစ်ကို အမှတ်တမဲ့ဝင်၍ တိုက်မိသဖြင့် လက်ဖက်ရည်အချို့ပင် စားပွဲပေါ်၌ ဖိတ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့လည်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

* * *

စနေနေ့သို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ မညွန့်တင်သည် မိမိနေထိုင်ရာ ငါးထပ်ကြီးရှိအိမ်မှ နံနက်စာပြန်၍ စားသောက်ပြီးနောက်၊ အလုပ်တိုက်သို့လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ ၂ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်မျှလိုသေးသဖြင့် မညွန့်တင်သည် အေးဆေးစွာ အုတ်လမ်းကလေးပေါ်သို့ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မောင်မောင်မြင့်သည် သော်ကခြံကြီးတစ်ခြံနောက်မှ မညွန့်တင် လျှောက်လာသည်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ မညွန့်တင်မှာ ပဒုမ္မာဖက်ဖူးရောင် ဒိုဘီကျအင်္ကျီနှင့် ဖက်ဖူးရောင်ပိုးတွန့်လှဲချည်ကလေးကိုဝတ်ခါ လက်ပွေ့အိတ်အနက်ကလေးကို လက်ဝဲဘက် ချိုင်းအောက်၌ ညှပ်ထား၏။

မောင်မောင်မြင့်သည် မိမိရှေ့တည့်တည့်မှ မညွန့်တင် ဖြတ်၍လျှောက်သွားသောအခါ တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်ခါ နှုတ်ခမ်းများသည် ခြောက်သွေ့၍လာသဖြင့် လျှာဖြင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ပွတ်၍ပေးရ၏။ ဝါးနှစ်ရိုက်လောက်အကွာတွင် ချုံကွယ်မှစောင့်၍နေသော မောင်ကြွေထွက်အလှကို စိတ်အားထက်သန်စွာစောင့်ဆိုင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

၂ နာရီတိတိ၌ မညွန့်တင်ဆက်ဆက်လာရောက်မည့်အကြောင်းကို မောင်ကြွေအား ပြောထားပြီးလျှင် နာရီတစ်လုံးကိုပင် မိမိနာရီနှင့် အချိန်ချင်းကိုက်၍ ပေးထားပြီးဖြစ်ရာ၊ မောင်ကြွေအတွက် စိုးရိမ်ရန်မရှိဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် မညွန့်တင်မှာ ထိုနေ့၌ ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှစော၍ ရောက်လာသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်းရှိမိ၏။ မောင်ကြွေမှာ မိမိကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း၊ လူပြတ်သော လမ်းကြားတစ်ခုတွင် လက်နက်မပါသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လူယက်ရန် ဝန်လေးမည်မဟုတ်ပေ။ အကြံအောင်လျှင် ၄၅၀ ကျပ်ထပ်၍ပေးဦးမည်ဟုလည်း ပြောပြီးဖြစ်လေသည်။

မညွန့်တင်သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍၊ ဖက်ဖူးရောင် ပုသိမ်ထီးကလေးကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ထီးကိုကိုင်လာ၏။

မောင်မောင်မြင့်၏ရှေ့ ဝါးတစ်ရိုက်သာသာခန့်ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မျက်မှန်အနက်တပ်ခါ ဘလေဇာအကျားကိုဝတ်၍ထားသော လူတစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ ဝါးရုံတစ်ရုံနောက်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် မညွန့်တင်၏ သားရေအိတ်ကိုလှလေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား မောင်မောင်မြင့်၏ အချက်ပေါ်၍ လာခဲ့ချေပြီ။ မောင်မောင်မြင့်သည် . . .

“ဟေ့ကောင် လွတ်လိုက်”

ဟု ဟစ်အော်ခါ မညွန့်တင်နှင့် လူဆိုးရှိရာသို့ ရုတ်တရက် အင်္ကျီလက်များကိုပင့်ခါ ပြေးသွားလေ၏။ မညွန့်တင်မှာ လူ

ဆိုးလက်သို့ သားရေအိတ်ပါ၍မသွားစေရန် အတင်းပြန်၍ လူယူလျက်ရှိလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်မောင်မြင့်သည် ကြက်သေသေလျက်ရှိ၏။ လူဆိုးသည်ကား မိမိတပည့်မောင်ကြွေမဟုတ်ချေ။ တစ်ကြိမ်မျှ မိမိမြင့်ဘူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် အရပ်အနည်းငယ်မြင့်လျက်၊ မည်းသောအသားရှိသည့်ပြင် ထူထပ်သော ပါးမြိုင်းမွေးများ ပေါက်လျက်ရှိ၏။ မျက်မှန်အနက်ကြီးကိုတပ်၍ ထားလေရာ၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော သွား ၃ ချောင်းတို့သည် ရှေ့သို့ သိသိသာသာ ငေါထွက်လျက်ရှိလေ၏။

မောင်မောင်မြင့်မှာ မိမိတပည့် မောင်ကြွေမဟုတ်ဘဲ အကယ်ပင်လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း သိရသော်လည်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသည်ဖြစ်၍ မလွဲမရှောင်သာပြီဖြစ်ရကား၊ လူဆိုး၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်လှမ်း၍ထိုးလေ၏။ သို့သော် အထိုးအကြိတ်တွင် အကျင့်မရှိသော သူတို့မှာ အကျင့်ရပြီးသူတို့၏မျက်နှာကိုထိရန် များစွာဝေးကွာလျက် မိမိ၏လက်သီးချက်များမှာ လူဆိုး၏ မျက်နှာပေါ်သို့မကျရောက်ဘဲ ၎င်း၏သန်မာသော လက်မောင်းများပေါ်သို့သာ ရောက်လျက်ရှိကုန်၏။

လူဆိုးသည် ဦးထုပ်ကို ပြုတ်မကျစေရန် နဖူးအလယ်လောက်သို့ရောက်အောင် အောက်သို့ဆွဲချလျက် မညွန့်တင်၏။ အိတ်ကလေးကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်မောင်မြင့်၏ မေးရိုးဆီသို့ ချိန်ရွယ်ခါ ညာဘက်လက်သီးကို တစ်ချက်တည်းလွှတ်လိုက်ရာ လက်သီးချက်သည် ရည်ရွယ်သောနေရာကိုထိသဖြင့်

မောင်မောင်မြင့်သည် ဖင်ထိုင်ကျသွားလေ၏။ မညွန့်တင်သည် ယခင်ကထက် ကြောက်ရွံ့ကာ တစ်ချက်မှလှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်ထိ မောင်ကြွေ၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်သေးချေ။ လမ်းကလေးမှာ လူပြတ်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း တခဏမျှသာပြတ်သဖြင့် ငါးထပ်ကြီးဘက်မှလာသော ကုလားတစ်ယောက်နှင့် ဈေးသည်မိန်းမ ၂ ယောက်တို့ကိုမြင်ရသည့်ပြင် ချာချီလမ်းဘက်မှလည်း ပြေး၍လာသော ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သားရေအိတ်ကလေးသည် မညွန့်တင်လက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသဖြင့်၊ လူဆိုးသည် တဖန်ပြန်၍ ဆွဲယူပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မညွန့်တင်သည် သားရေအိတ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရသည်နှင့် လက်ကိုင်တွင်လေးလံသော ငွေရိုးဖြင့်တပ်ထားသော ပုသိမ်ထီးကိုပြောင်းပြန်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် လူဆိုးအား နားထင်ဆီသို့ တအားလွှဲ၍ချလိုက်ရာ။ နားရွက်၏အထက်နားဆီမှ သွေးများဖြာခနဲ ကျ၍လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ချာချီလမ်းဘက်မှ ပြေးလာသောခြေသံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံဝတ်ဆင်၍ထားသော ရဲအရာရှိတစ်ယောက်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ကိုင်ကာ မညွန့်တင်အနီးသို့ ပြေးလာ၏။

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့၊ ပေး သားရေအိတ်”

ရဲအရာရှိ လူဆိုးအား နားဆီးပြီးနောက်၎င်း၏

လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် မညွန့်တင်လက်
သို့ပေးလိုက်လေ၏။

“အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဗျ”

“ငွေ ၁၀၀ ကျပ်နဲ့ အကြွေပါပါတယ်ရှင်”

“ဟိုဘက်က လဲနေတဲ့လူကကော”

“ဒီလူက ကျွန်မကိုလာပြီး ကယ်တာပါရှင်၊ လူဆိုးက
လက်ဦးသွားလို့ လဲသွားတာပါ”

“ဒီအကောင်က ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ”

“လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာပါပဲ”

“ဟာ . . . ဒါဖြင့် နေပေစေ ကိစ္စမရှိဘူး၊ နေပါဦး
ဟိုအကောင်ချို့စောင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါကလား”

“ဒါက ကျွန်မနဲ့ သားရေအိတ်ကို နှစ်ယောက်လူနေရာ
မှ ကျွန်မက သားရေအိတ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ထီးရိုးနဲ့တအားချ
လိုက်တာရှင်”

“ဟာ . . . ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး ဒီလိုဆုံးမပေး
မှ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အလုပ်တိုက်ကို သွားမလို့ပါ”

“အလုပ်က ဘာလုပ်သလဲ”

“သတင်းစာတိုက်မှာ စာရေးမ လုပ်ပါတယ်”

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“မညွန့်တင် ပါတဲ့”

“ကောင်းပြီ . . . လာ ခင်ဗျားလိုက်နဲ့၊ တိုင်ချက်ကို
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးရလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် အရာရှိသည် လူဆိုးအား နောက်မှသေနတ်

ဖြင့်ချိန်၍ခေါ်သွားရာ၊ မညွန့်တင်ပါလိုက်၍ သွားလေ၏။ ချာ
ချိုလမ်းထိပ်တွင် ကားကလေးတစ်စီးကို တွေ့ရသည်နှင့် ရဲ
အုပ်သည် လူဆိုးအား ကားပေါ်သို့ ပထမတက်စေပြီးလျှင်
ဒရိုင်ဗာနှင့်အတူ ထိုင်စေ၏။ နောက်ခံတွင် မညွန့်တင်အား
မိမိနှင့်အတူ ထိုင်စေပြီးသော် ကားသမားအား ရွှေဂုံတိုင်လမ်း
ဘက်သို့ မောင်းနှင်စေ၏။

ခြံကြီးတစ်ခြံအဝသို့ ရောက်သောအခါ ကားကလေး
သည် ခြံအတွင်းသို့ဝင်သွား၍ ခြံအလယ်လောက်တွင် ဆောက်
၍ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လေ၏။
မညွန့်တင်မှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍လာလျက် . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ ရဲအုပ်မင်း ကျွန်မတို့ကို ဂါတ်တဲခေါ်
မယ်လို့ဆို”

“ပြီးတော့မှ သွားတာပေါ့ခင်ဗျား။ ဒါက ကျွန်တော့်
အိမ်ပဲ လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာကလေး သောက်ပြီးသွားကြ
တာပေါ့ . . .”

အစေခံတစ်ယောက်သည် တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ရဲအုပ်
သည် လူဆိုးနှင့်တကွ မညွန့်တင်ကိုပါ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားလေ
၏။ ထိုနောက် မညွန့်တင်အား ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ပေါ်တွင် ထိုင်စေပြီးသော် . . .

“နေဦး မညွန့်တင်၊ ဒီအကောင်ကို စိတ်ချရအောင်
အခန်းထဲသွင်းလိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောဆိုခါ၊ လူဆိုးအား အခန်း
တစ်ခုအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာ
မှ ရဲအုပ်သည် အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာရာ၊ မညွန့်တင်မှာ
ယခင်ကထက်ပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ လာမိ၏။

ရဲအုပ်သည် အိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုထုတ်၍ မညွန့်တင်လူဆိုးနှင့်တွေ့ပုံကို အစအဆုံး ရေးမှတ်လေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်သူငယ်တစ်ယောက်သည်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်များနှင့်တကွ၊ လက်ဖက်ရည်အချို့ပွဲကို ယူလာသဖြင့် မညွန့်တင်မှာ ရဲအုပ်၏တိုက်တွန်းချက်အရ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားသောက်ရလေ၏။

ဤသို့ စားသောက်ပြီးနောက် ရဲအုပ်က မညွန့်တင်အား လူဆိုး၏ ခေါင်းတွင် ထီးရိုးနှင့်ရိုက်လိုက်သော ဒဏ်ရာမှာအတော်ပြင်းထန်ကြောင်းဖြင့်ပြောလေရာ၊ မညွန့်တင်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မိမိက လက်လွန်သွားသည်ကို တွေး၍သနားမိ၏။

“ကျွန်မလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်မိတာပါပဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလုပ်မှာပါပဲ”

“အခုတော့ ဒီလိုဖြင့်ဘာ ကျွန်မဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ခေါင်းကို ကျွန်တော်က ပတ်တီးစည်းပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တုပ်ထားခဲ့တယ်။ သွေးတွေက အခုထက်ထိ မတိတ်သေးဘူးဗျ။ လာကြည့်ပါလား လာလေ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မကြောက်တယ်”

“လာသာ လာပါ မကြောက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က အခန်းဝက စောင့်နေပါ့မယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိပါဘူး”

မညွန့်တင်သည် အခန်းဝသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ ခြေတစ်လှမ်းမျှဝင်၍ ကြည့်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ရဲအုပ်သည်

မညွန့်တင်အား နောက်ကျောမှနေ၍ တွန်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို အပြင်မှပိတ်လိုက်လေ၏။

မညွန့်တင်သည် ဖျပ်ခနဲလန့်၍သွား၏။ မိမိစိတ်ထဲတွင် ဘလေဇာ အကျားကိုဝတ်လျက်၊ အသားမည်းမည်း သွားခေါ်ခေါ် လူတစ်ယောက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကြီးနှင့်တုပ်ထားသည်ကို မြင်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော စိတ်ကူးချက်များသည် တက်တက်စင်စင် လွဲချော်ခဲ့ချေပြီ။

အခန်းတွင်း၌ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ၊ စားပွဲ၏ အခြားဘက်ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား ဖက်ဖူးရောင်တစ်ပတ် ရစ် ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် အရောင်ဆင်တူ “စပို့ရှပ်” ကိုဝတ်ဆင်ထားသော မောင်တင်လတ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်တင်လတ်သည် မျက်နှာကိုအောက်သို့အနည်းငယ်ချကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် မညွန့်တင်အား ကြည့်နေ၏။ ၎င်း၏ဦးခေါင်းတွင် ဖြူစင်သောပတ်တီးသည် သွေးစကလေးတစ်စက် နှစ်စက်ဖြင့် ထင်ရှားစွာရှိနေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား ရေဇလုံတစ်ခု မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် ဆပ်ပြာ၊ ဘလေဇာအစုတ်၊ ပါးမြိုင်းမွေးပုံ လုပ်ထားသော အမွှေးများ၊ အတုလုပ်တပ်ဆင်သော သွား ၃ ချောင်းပုံကို တွေ့ရသောအခါ မညွန့်တင်၏စိတ်တွင် ရှင်း၍သွားတော့၏။

“ဒါက ဘာလဲကိုလတ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမဟုတ်ဘူး။ ကိုလတ်နဲ့ မညွန့်တင်တို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းပေါ့။ ဟိုအကောင်ရဲအကြံကို သိလေတော့ ဒီကဦးအောင် ကြိုလိုက်ရတယ်။ နားလည်ပြီလား မညွန့်တင်”

“ဟုတ်လား၊ မောင်မောင်မြင့်က ဘယ်လိုကြံတာလဲ။ ကျွန်မဖြင့် အခုပြောမှ သိရတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ မရိပ်မိပါဘူး ကိုလတ်ရယ်”

“စမ်းချောင်းထဲက ဖိုးကြွေဆိုတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး မညွန့်တင်အလုပ်တိုက်အသွားမှာ လမ်းကြားထဲကနေပြီး လုတဲ့ပုံလုပ်မယ်။ သူကဝင်ပြီး ဟိုအကောင်ကို ထိုးလားကြိတ်လား ဟီးရိုး လုပ်ပြီးကယ်ဆယ်တဲ့သဘောပေါ့။ ဒီတော့ မညွန့်တင်က သူ့အပေါ်အထင်ကြီးပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် ကြံတာပေါ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီလိုလုပ်တာများ အံ့ပါရဲ့ ကိုလတ်ရယ်။ သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ”

“ကံကောင်းချင်တော့ မညွန့်တင်က ဒီနေ့မှပဲ ၁၀ မိနစ်လောက်စောပြီး ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ ဟိုအကောင်ဝင်ပြီး လုဖို့အချိန်မရတော့ဘူး။ ဒီက ဦးနေပြီကိုး”

“နေပါဦး။ သူတို့ဒီလိုကြံတာ ကိုလတ်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ”

“သူတို့ ဆရာတပည့် ၂ ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တိုင်ပင်နေတာ နားထောင်ရလို့ပေါ့။ ကျုပ်ကို သူတို့က ကုလားအောက်မေ့ပြီး အမှတ်တမဲ့ပြောနေကြတယ်”

“ဒီနောက် ရဲအုပ်တွေဘာတွေ ခေါ်လာတာက ရှင့်အကြံပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ဇာတ်လမ်းက ဒီကထွင်ထားတာချည်းပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ညွန့်ရယ်။ နားသယ်ကို ထီးရိုးနဲ့ အချစ်ရပြီ။ ပတ်တီးလည်း စည်းထားရပြီ။ ကိုလတ်ကို မချစ်

နိုင်ဘူးဆိုရင်ထားပါတော့၊ နည်းနည်းကလေးမှ မသနားတော့ဘူးလား”

ညွန့်တင်သည် မျက်နှာကိုအောက်ချလျက် . . .

“အို သနားတော့ သနားတာပေါ့”

“တကယ် အရေးကိစ္စပေါ်လာရင်၊ ဒီက အသက်နဲ့လဲ ပြီး ညွန့်ကိုကူညီနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ညွန့်ယုံပြီမဟုတ်လား”

မညွန့်တင်သည် နှုတ်ဖြင့်ဝန်မခံသော်လည်း၊ မျက်နှာပိုးသတ်ခါ အမူအရာဖြင့် ဝန်ခံလျက်ရှိလေ၏။

အခန်းတံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်သံကြားလိုက်ရပြီး နောက်၊ တစ်အိမ်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ညွန့်ကို မကောင်းကြံတဲ့လူနဲ့ ညွန့်သဘောမတူတာ မဖြစ်ရအောင် ကြံဖန်ကယ်ဆယ်တဲ့ ဒီနှစ်ယောက်မှာ ညွန့်ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ”

“တကတည်း နားလည်ပါပြီ။ ဒီလောက်တောင် နားမဝေးသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုလတ်ကို ညွန့်ချစ်ပြီဆိုပါတော့”

(အမူအရာဖြင့် ပြုံးလျက်) “ကြည့်ပါလား၊ ထပ်ပဲပြောနေရသေးတယ် မသိဘူး”

ထိုအချိန်၌ မောင်တင်လတ်သည် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မညွန့်တင်၏ကိုယ်ကလေးကို တအားသိမ်းကြိုး၍ဖက်ခါ မိမိကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

* * * * *

မယောင်းမြတိုက်

မယောင်းမြတိုက်

၁၉၃၇ ခုနှစ်က ကျွန်တော်သည် တောမြို့နယ်တစ်နယ်တွင် ၇ တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက်၊ အလုပ်အကိုင်ကလေးများရှာဖွေရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မီးရထားပေါ်တွင် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ရာမှ အစ ဦးပဉ္စင်းသီတင်းသုံးသော သရက်တောကျောင်းတိုက်၌ပင် တည်းခိုကာ မြို့တော်တွင် အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အလုပ်အလွန်ပေါသော မြို့ဖြစ်၍ သူနေရာနှင့်သူ လုပ်ကိုင်နေကြသော အလုပ်သမားများ၊ စာရေးစာချီများ၊ အစိုးရအရာရှိကြီးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ၇ တန်းမျှသာအောင်သည့် အောက်တန်းစား ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်မှာမူ အလုပ်ရရန်ခဲယဉ်းကြောင်း လက်တွေ့စုံစမ်းရှာဖွေသောအခါမှ သိရှိရတော့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တစ်ခုသဘောပေါက်မိသည်မှာ ယုတ်စွအဆုံး မြို့နီစီပါယ်တံမြက်လှဲအလုပ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ အလုပ်မရနိုင်ချေ။

လူစုစုမြင်တိုင်း ကျွန်တော်သည် အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေးအတွက် သတင်းအစအနရရန် မယောင်မလည်သွားရောက်

၂၅၂ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နားထောင်မိ၏။ သို့သော်စိတ်ပျက်ဖွယ်များကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ တစ်နေ့သော နံနက် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ အဆောက်အဦတစ်ခုရှေ့တွင် လူနှစ်ဆယ့်သုံးဆယ့်ခန့် စုရုံးလျက် အချို့ခုံတန်းလျားများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အချို့ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးများဘေး၌သော်လည်းကောင်း၊ အချို့ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးများဘေး၌လည်းကောင်း၊ အချို့သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်၌လည်းကောင်း ၃ ယောက်တစ်တွဲ ၄ ယောက်တစ်တွဲ စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားစမြဲပြောဆိုနေကြသော လူစုရှိရာသို့ မယောင်မလည်သွားရောက် နားထောင်မိ၏။

တစ်ယောက် ။ ။ “အားလုံး ဘယ်လောက်ရှိသတဲ့လဲ ကိုကျင်မောင်။ ကျွန်တော်ကြားတာ ၂၅၀ တောင်ကျော်တယ် ဆိုပါကလား။”

ကျင် ။ ။ “ခင်ဗျားပြောတာတောင် မကဘူး ဆရာရှေ့ ၃၀၀ ကိုနည်းနည်းပဲလျော့သတဲ့။ ကျုပ်တော့ မျှော်လင့်စရာ မရှိပါဘူးဗျား။ အိမ်ကိုတောင် ပြန်ချင်ပြီ”

အခြားလူ ။ ။ “ဆယ်တန်းအောင်တဲ့လူတောင် လေးငါးယောက်ပါတယ် ကြားတယ်”

ပထမလူ ။ ။ “ဟုတ်မှာပေါ့ဗျား”

ကျင် ။ ။ “ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကို ၇ တန်းငတ်တွေ ဘာမျှော်လင့်စရာ ရှိဦးမှာလဲဗျ”

ပထမလူ ။ ။ “နို့ပေမယ့် ကံက ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

ကျင် ။ ။ “ကံဆိုတာ အလကားပါ မိတ်ဆွေ၊ ဆယ်

တန်းလည်းအောင်မယ်၊ အကပ်လည်းကောင်းမယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေတာပဲ”

ပထမလူ ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ဗျား၊ အဲဒီ အကပ်က အရေးကြီးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ ဘာကပ်မှမရှိလို့ ခက်နေတာပေါ့။ မောင်ပြီးဟာ ၇ တန်းမအောင်ဘဲနဲ့ ရိုးတိုက်မှာအလုပ်ရသွားတာ ဘာကြောင့်ထင်သလဲ”

အခြားတစ်ယောက် ။ ။ “ဘာကြောင့်လဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ပထမလူ ။ ။ “သူ့အစ်ကိုက ဗိုလ်ဆီမှာ ထမင်းချက်လုပ်နေတာ ကြာပြီဗျ။ ဒီတော့ သူ့ညီကို စာရေးဖြစ်အောင် ပြောပေးတော့ ရတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ပြီး ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးသို့ဝင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ဝယ်သောက်ခါ အနီးတွင် ရပ်နေသူနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို နားစွင့်၍ထောင်မိလေသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်ပြောသော စကားများမှာလည်း မိမိတို့လျှောက်ထားသော အလုပ်ကိုလုပ်ရလိမ့်မည်မထင်ကြောင်း။ လျှောက်ထားသူများထဲတွင် ဆယ်တန်းအောင်သူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ပါရှိသဖြင့် ထိုအထဲမှပင် ခန့်ထားလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း။ လျှောက်ထားသူများထဲတွင် ဆယ်တန်းအောင်သူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ပါရှိသဖြင့် ထိုအထဲမှပင် ခန့်ထားလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း။ အလုပ်မှာ အောက်တန်းစာရေး အလုပ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ဆယ်တန်းအောင်သူမှပင် လျှောက်ထားနေပြီဖြစ်ကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်

ပျက်ကြောင်းဖြင့် တစ်ယောက်က ပြောဆိုရာ၊ အခြားတစ်
ယောက်က ၎င်း၏စကားများကို ထောက်ခံသည်။ ညူလျက်ရှိ
လေသည်။

အဆောက်အဦကြီးမှာ မည်သည့်ရုံး။ မည်သည့်
အဆောက်အဦဟူ၍ ကျွန်တော်သတိမပြုခဲ့ပေ။ ထိုလူရွယ်လူ
ငယ်များမှာ ထိုရုံးမှ အောက်တန်းစာရေးနှစ်ယောက် အလိုရှိ
ကြောင်း ကြော်ငြာရာတွင် လျှောက်ထားသူများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။
သူတို့၏ အဆိုအရ အရည်အချင်းမှာ ၇ တန်းအောင်ရမည်ဟု
ဆိုသော်လည်း ဆယ်တန်းအောင်သူ ၃-၄ ယောက်ပင် ဝင်၍
လျှောက်ထားသဖြင့် စိတ်ပျက်သည်။ ညူနေကြခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ ဤသို့ဆိုက ယခုမှရောက်လာသော ကျွန်တော်ကဲ့သို့
သူစိမ်းတစ်ယောက်မှာ အလုပ်တစ်ခုကို မည်ကဲ့သို့ ရနိုင်ပါမည်
နည်း။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ခါ ထိုနေရာမှ
ထွက်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်မှာ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော်၏ အိတ်ထဲတွင်ပါရှိသော ငွေကလေးများမှာလည်း
တစ်စတစ်စ လျော့ပါးစပြုလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးပဉ္စင်းက
တိုက်တွန်းသဖြင့် နံနက်စာကို ကျောင်းတွင်စားရ၏။ သို့သော်
ညစာကိုမူ မည်သည့်အခါမျှ ကျောင်းတွင်မစားဘဲ ဈေးအသက်
သာဆုံး လမ်းဘေးဆိုင်ကလေးများတွင် ဝယ်၍စား၏။ မော်
တော်ကားခ ၂ ပြားတစ်ပဲကိုပင် နှုတ်သဖြင့် ခြေလျင်လျှောက်
သည်က များ၏။ အလွန်ဝေးသော ခရီးများကိုသာ ဘတ်စ်
ကားများ စီးမိလေသည်။

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ရာ တစ်လမျှ

ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ကား အစအန
မျှပင် မတွေ့သေးချေ။ တစ်ချိန်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ၌၊ ညဉ့်ပွဲ
များတွင် ငါးမူးတန်း၌လက်မှတ်စစ်ရန် တစ်ယောက်လိုကြောင်း
သိရသဖြင့် လျှောက်ထားရာ၊ နောက်တစ်နေ့၌ မြို့ပေါ်မှ ၇
တန်းအောင်သော သူငယ်တစ်ယောက်ကို ခန့်ထားလိုက်ပြီဖြစ်
ကြောင်း သိရသဖြင့်၊ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
ပြန်ခဲ့ရ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်၏ဘဝသံသရာမှာ ရန်ကုန်
တွင် တစ်လကျော်ခန့်မျှ လည်၍နေခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ကိုးနာရီကျော်ကျော်ခန့်
အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်မပန်းခြံ(ယခု ဗန္ဓုလပန်းခြံ)
မှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကုန်သည်လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့
လျှောက်ခဲ့ရာ... အဆောက်အဦကြီးရှေ့တွင် လူအများတိုက်
ထဲသို့ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေတ္တမျှရပ်
၍ ကြည့်နေမိ၏။ တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော
ပရိသတ်မှာ ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူယောက်ျား မိန်းမများ
ကများပြီးလျှင် တရုတ်၊ ကုလားနှင့် မြန်မာအနည်းငယ်သာ
တွေ့ရ၏။ တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သူများမှာ တိုက်ရှေ့
တွင်ချထားသော “ကောင်တာ” တစ်ခုမှ လက်မှတ်များကို ဝယ်
ယူပြီးလျှင် အတွင်းသို့ လက်မှတ်ဖြင့်ဝင်ရသဖြင့် လက်မှတ်
တစ်စောင်လျှင် လေးပဲမျှပေး၍ ဝင်ရလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်
တော်သည် တိုက်အပေါက်ဝတွင်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် Wax
House “ဖယောင်းပြတိုက်” ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ
၏။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ယခင်က ဤကဲ့သို့ဆိုင်းဘုတ်မျိုးကို
မတွေ့မြင်ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း

ဖြစ်သဖြင့် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုသောစိတ်များ ပေါ်၍လာခါ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို လေးပဲပေး၍ ဝယ်ယူပြီးနောက် အတွင်း သို့ဝင်သွားလေ၏။

အတွင်း၌ကား အလျားပေ ၆၀၊ အနံပေ ၃၀ ခန့်ရှိသော ကျောက်ပြားများခင်ထားသော ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် ဓာတ်မီးလုံးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိလေရာ၊ ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ကား စင်များ၊ ခုံများပေါ်တွင် တင်ထားသည့် လှပစွာထုလုပ်ထားသော ဖယောင်းရုပ်အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရ၏။ အလှပြမုန်ဘီဒိုကြီး ငါးလုံးခန့်ရှိရာ မုန်ဘီဒိုများအတွင်း၌မူ ဖယောင်းရုပ် အမျိုးမျိုးကို အလှပြထား၏။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည့် လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် မကြာခဏနေရာမှထခါ အရုပ်ကြည့်သူများအား အရုပ်များ၏အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြားသူများနှင့် ရောနှောတိုးဝှေ့ခါ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ အရုပ်များကိုကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုအရုပ်များမှာ မြန်မာရှင်ဘုရင်များ၊ ဝန်ကြီး၊ တံတိုင်းကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်၊ စစ်မှူး၊ စစ်ကြပ်၊ စစ်သားရုပ်များ၊ ဂီတဘက်မှလည်း မင်းသားရုပ်၊ မင်းသမီးရုပ်များအပြင် မြန်မာရုပ်သေးပွဲများတွင် ပြသလေ့ရှိသည့် ဝန်ကြီးရုပ်၊ ဘီလူးရုပ်၊ တိုးနယားရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ သမင်ရုပ် အစရှိသော တိရစ္ဆာန်ရုပ်များလည်း အနည်းငယ်ပါဝင်၏။ စင်များခံများနှင့် တင်ထားသော အရုပ်များကို လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်မကြည့်နိုင်စေရန် ရှေ့မှ အတားအဆီးများ ကာ

ထားပြီးလျှင် မကိုင်ရန်အကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံသည့်စာများကိုလည်း အနံ့အပြားရေးထားလေသည်။ ထို့ပြင် ဆေးလိပ်မသောက်ရဟူသော မင်္ဂလာဖြင့်ရိုက်ထားသော စာတမ်းများကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား ဆွဲချိတ်ထားလေသည်။ အရုပ်များမှာ အမှန်အားဖြင့် ၁၈ ပေ၊ ၂၄ ပေမှ ပေ ၃၀ ခန့်အထိရှိ၍ အကယ်၍ ဝယ်ယူသူများကိုလည်း ရောင်းကြောင်း အဖိုးသားနားပါသော “လေဘယ်” ကလေးများကိုလည်း အရုပ်တိုင်းတွင် ဆွဲချိတ်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အရုပ်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ပရိသတ်များမှာလည်း မြန်မာနှင့် ကုလားလူမျိုးများ အလွန်နည်းပါးသည်ကိုတွေ့ရ၏။

အရုပ်များမှာ အလွန်နုနယ်ညက်ညောသော ဖယောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထား၍၊ ထုလုပ်ပုံလက်ရာများမှာလည်း အလွန်သေသပ်လှပ၏။ သို့သော် တစ်ခုဆိုရန်ရှိသည်မှာ ထိုဖယောင်းရုပ်များတွင် သဘာဝကျခြင်းထက် အလှအပကို ပို၍ဂရုစိုက်ခါ ထုလုပ်ထားသည့်ဟန်ဖြင့် အတွန့်အချိတ်များနှင့် အဝတ်အစားများကို အမျိုးမျိုးသော ဆေးရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပစွာမွမ်းမံခြယ်လှယ်ထား၏။ သို့ဖြစ်ရကား ဖယောင်းရုပ်များသည် နိုင်ငံခြားမှလာသော အရုပ်များမဟုတ်ဘဲ မြန်မာပြည်ဖြစ်အရုပ်များ ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိ၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်း၏အလယ်၌ ပန်းများထုလုပ်ထားသည့် ခုံမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် အထူးတလည် တင်၍ပြထားသော မြန်မာမင်းသားဆန်ဆန် ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံသန်ရှိ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်၏အရုပ်ကို

၂၅၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေများ

လည်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ အရပ်မှာ ၂၅ ပေခန့်အမြင့်ရှိပြီးလျှင် နောက်ခံတိုင်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်၍ ထိုမင်းသားနှင့်တူသည့် သူအား ကြိုးများဖြင့်တုပ်နှောင်ခါ နောက်ခံသစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထား၏။ အရပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ကား နောက်ခံသစ်ရွက်စိမ်းများ အုပ်ဖုံးလျက်ရှိရာ အောက်ခြေ၌မူ မီးတောက်လျက်ရှိသော ထင်းတုံးများ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ထုလုပ်ထား၏။

ထိုအရပ်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်၏အနီး၌ မျက်နှာဖြူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဗိုလ်မပြားကြီးတစ်ယောက်သည်လည်း ထိုအရပ်ကလေးကိုပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

သို့ရှိစဉ် စားပွဲတွင်ထိုင်၍နေသော မိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ လာရောက်ခါ အရပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသော ဥရောပတိုက်သူမိန်းကလေးအား အရပ်တွင်ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများအကြောင်းနှင့်တကွ အရပ်၏ရာဇဝင်ကိုပါ ပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခေတ္တမျှနားစိုက်၍ ထောင်နေမိ၏။ ဆိုင်မှမိန်းမပျိုသည် အင်္ဂလိပ်မလေးအား အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင် ကျွန်မတို့အရပ်တွေက မြန်မာလုပ်တွေပါပဲ ရှင်တို့နိုင်ငံခြားက လာတာတွေလောက်တော့ လက်ရာ မကောင်းပေဘူးပေါ့ရှင်”

“နို့ပေမယ့်ရှင် ဒီလက်ရာတွေလည်းမညံ့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နိုင်ငံခြားက လုပ်တဲ့အလုပ်တွေကတော့ အရပ်တစ်ရပ်ဆိုရင် ပုံစံကိုပထမ သေသေချာချာပုံသွင်းပြီး အရပ်ပေါင်း တစ်သိန်း နှစ်သိန်း တစ်ခါတည်းလုပ်ယူတားကိုးရှင်၊ ဒီတော့၊

ကောင်းလည်းကောင်းတယ်၊ မြန်မြန်လည်းပြီးတယ်ပေါ့ရှင်၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခုစီ လက်နဲ့ထုတဲ့အရပ်ဆိုတော့ ရှင်တို့အရပ်တွေရဲ့လက်ရာဟာမညံ့ပါဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ချီးကျူးပါတယ်”

“အဲဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ဒါထက် လုပ်တဲ့ဆရာက ဘယ်ကလဲရှင်”

“မန္တလေးမြို့ကပါ”

“ဗမာလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေမို့ထင်ပါရဲ့၊ အတွန့်အတက်တွေ သိပ်များတာပဲနော် ကျွန်မတော့ ဗမာပြည်မှာ အနေကြာလို့လား မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီလို အတွန့်အချိတ်တွေများတာ အရောင်တွေစုံတာကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

“ကျွန်မ ဒီမင်းသားရဲ့ ရာဇဝင်ကို နည်းနည်းပြောပြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောတာပေါ့ နေပါဦး”

(အခြားအရပ်တစ်ဘက်သို့ အတန်ငယ်ရွှေ့သွားပြီးနောက်)

“အဲဒီအကောင်ကြီးက ဘာကောင်ကြီးလဲဟင်”

“တိုးနယားဟုတ်လား၊ အတွန့်အချိတ်တွေ များလှချည့်ကလား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်ရှိသလား၊ ကျွန်မတော့ ကြားလဲမကြားဖူးဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင် သမိုင်းစာအုပ်တွေထဲမှာလည်း မပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“ရာဇဝင်မှာတော့ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

အင်္ဂလိပ်မကလေးသည် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည့် မင်းသားရုပ်ဘက်သို့ပြန်၍လာခါ . . .

“ကဲလေ ဒီမင်းသားရဲ့ ရာဇဝင်ကိုပြောမယ်လို့ ပြောပါဦး၊ ကျွန်မနားထောင်ပါမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သစ်ပင်မှာချည်ပြီးထားတာလဲ၊ အောက်ကထင်းတွေပုံလို့ မီးနဲ့ရှို့မလို့ထင်ပါရဲ့၊ အရပ်ကဖြင့် အတော်အမျိုးအစားကျတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဗမာရာဇဝင်မှာတော့ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးပေါ့”

“ပြောပါ ကျွန်မ ရာဇဝင်ဆိုရင် သိပ်နားထောင်ချင်တယ်၊ ကျောင်းမှာနေစဉ်က ရာဇဝင်ကို ကောင်းကောင်းလေ့လာခဲ့တယ်ရှင်၊ နို့ပေမယ့် ဗမာရာဇဝင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင်ကိုပဲ လေ့လာခဲ့ရပါတယ်”

“သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မအစချီပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ သက္ကရာဇ် ၈၈၈ ခုနှစ်မှာ အထက်မြန်မာပြည် တကောင်းမြို့က မျှောလာတဲ့ စကားပင်တစ်ပင်ဟာ၊ ပုဂံပြည်ရောက်လာပြီး မြစ်ကွေ့တစ်ခုမှာတင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ပုဂံပြည်မှာ သေလည်ကြောင်မင်းဆိုတာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ကာ စကားပင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ နတ်မောင်နှမက ဘုရင်မင်းကြီးဆီဝင်ပြီး သူတို့ဟု ဒီစကားပင်အမှီပြုပြီးနေရတဲ့ နတ်မောင်နှမပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက ယုံကြည်တာနဲ့ ဒီစကားပင်ကိုပြန်စိုက်ပြီး သူတို့အတွက် နတ်ကွန်းတွေဘာတွေ ဆောက်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့

တယ်”

“နတ်ဆိုတာ သေပြီးမှ နတ်ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် လူသေပြီးမှ နတ်ဖြစ်တာပေါ့”

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့သေတာလဲ၊ အဲဒီအစကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုရှင်၊ ရာဇဝင်က အိန္ဒိယပြည်နဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်၊ သူတို့ဟာ အိန္ဒိယပြည်က ပြေးလာတဲ့ အဆက်အနွယ်တွေပဲ၊ ဒီအခါမှာ တကောင်းမြို့မှာ ဦးတင့်တော်ဆိုတဲ့ ပန်းပဲဆရာကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီပန်းပဲဆရာကြီးက ဘုရင်မင်းမြတ်ခန့် အပ်တော်မူတဲ့ ပန်းပဲဝန်ပေါ့၊ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီသားနာမည်က မောင်တင့်တယ်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမောင်တင့်တယ်ဟာ အင်မတန်ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ဆင်ကိုတောင် သတ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိတယ်၊ သူ့ဟာ ဘယ်ဘက်ညာဘက် တူနှစ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ပေပေါ်မှာထုလိုက်ရင် . . . သူ့ရဲ့တူသံကို အဝေးကြီးက ကြားရတယ်။ ညာဘက်ကတူက ပိဿာအချိန် ၅၀ စီးပြီး၊ ဘယ်ဘက်ကကိုင်တဲ့တူက ၂၅ ပိဿာအလေးချိန်ရှိတယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဘုရင်မင်းတရားကြီးဟာ သူထုလိုက်တဲ့ တူသံကိုကြားရတိုင်း နားဝမှာ မသက်သာအင်မတန်ထိတ်လန့်ပြီး ဒီအကောင်ကို ဖမ်းလေမှပဲဆိုပြီး ရန်ညှိုးထားခဲ့တယ်။ သူ့ထီးနန်းကို လုယူလိမ့်မယ်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီဟာတင်မကသေးဘူး ဘုရင်က ဥပါယ်တမျှင်နဲ့ သူ့ရဲ့နှမမြတ်လှကို မိဖုရားမြှောက်တယ်၊ မြှောက်ပြီး မောင်တင့်တယ်ကို မြို့ကွပ်ရာထူးပေးမယ်ဆိုပြီး၊ သူ့နှမကို အခေါ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မောင်တင့်တယ်ဟာ ဘုရင်က သူ့နှမကို လှည့်ပြောခေါ်

ဆိုတဲ့အတိုင်း ရောက်လာတဲ့အခါ လူအများနဲ့ တစ်ခါတည်း
ဝိုင်းဝန်းပြီး စကားပင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်၊ မီးရှို့သတ်တာမြင်ရတော့
မီးပုံထဲ အတင်းခုန်ချတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးသေတဲ့အခါ၊ နတ်
မောင်နှမဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုတာပါပဲ”

“အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းက
လေးပဲ၊ ကျွန်မယုံတာ မယုံတာအပထားပြီး ရှင်ပြောတဲ့ဒီအရုပ်
ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးကတော့ ကြေကွဲဖွယ်ဇာတ်လမ်းကလေး
ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဟာတွေ ရှင်ကောယုံရဲ့လား”

“ယုံတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ မိရိုး
ဖလာ ကြားဖူးလို့ ပြောရတာပါ၊ ရှင်ကောယုံလား”

“ကျွန်မတော့ မယုံပေါင်၊ ကျွန်မတို့က မျက်မြင်ဒီဌ
မြင်ရမှ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း လောကဓာတ်ပညာနဲ့ စမ်းသပ်ပြီး
ကြည့်ရမှယုံတယ်၊ ရှင်တို့ဗမာတွေလို နုံးတွေနတ်တွေ တစ္ဆေ
သူရဲတို့ဆိုတာတွေ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီနတ်ရုပ်မှာ
ဆွဲထားတဲ့စာက အမိုး ၁၅၀ ကျပ်ဆိုတော့ မများဘူးလား”

“မများပါဘူးရှင်၊ ရှင်က လိုချင်လို့လား”

“လိုတော့ မလိုချင်ပါဘူး၊ သိရအောင် မေးကြည့်တာ
ပါ”

“မယူတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟင်”

“ဒီအရုပ် အိမ်မှာထားရင် မီးလောင်တတ်သတဲ့ရှင်၊
ကျွန်မတို့တောင် ဒီအရုပ်ကို ပြတိုက်ထဲမှာ တယ်မထားချင်ဘူး။

ကျွန်မဦးလေးက အယုံအကြည်မရှိလို့ ထားတာ၊ ကျွန်မအလို
တော့ မထားချင်ဘူး၊ ဒီအရုပ်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့မြန်မြန်ထုတ်ရောင်း
ပစ်ချင်တယ်”

“ဒီအရုပ်ထားရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မီးလောင်ရမှာလဲရှင်၊
အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး၊ ရှင်တို့ဗမာများကိုက အယူသည်းလွန်းပါ
တယ်ရှင်”

အင်္ဂလိပ်မလေးသည် သူနှင့်အတူပါလာသော ဗိုလ်
ကပြားကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြခါ နှစ်ယောက်သား
ရယ်မောလျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားထားသော
တရုတ်လူမျိုးမိသားစုတစ်သိုက် ကလေးများပါ ကျွန်တော်တို့
ရပ်နေသောအနီးသို့ တိုးဝင်ရောက်လာသဖြင့် မိန်းမပျိုနှင့်
အင်္ဂလိပ်မလေးတို့ ပြောနေသော စကားလက်စပြတ်သွား
၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအရုပ်ကို မည်မျှကြာအောင်ကြည့်
နေသည်မသိ၊ အခြားအရုပ်တစ်ရုပ်ကိုကြည့်ရန် နောက်သို့
အတန်ငယ်ဆုတ်လိုက်သည်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို
အမှတ်မဲ့ဝင်၍ တိုက်မိလေသည်။ ကျွန်တော်တိုးမိသော မိန်းမ
ပျိုမှာ အခြားမဟုတ်၊ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် ရာဇဝင်ကို ပြော
သော စာရေးမကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ မိန်းမပျိုသည် အတန်
ငယ် စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား . . .

“ရှင်ကလည်း တိုးလိုက်တာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်လို့ပါ အစ်မကြီးရဲ့၊ လူကလည်း သိပ်ရှုပ်တာပဲ
မဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

မိန်းမပျို၏ စိတ်ဆိုးသော မျက်နှာကလေးမှာ မသိ
မသာပြုံး၍သွား၏။

“ဒီအရုပ်ကို ဒီလောက်ပဲ ကပ်ကြည့်ရသလား၊ ရှင်က
ဝယ်မလိုလား”

“မဝယ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အရုပ်ကိုဝယ်ဖို့နေနေသာသာ
ထမင်းတောင် ဘယ်လိုလုပ်စားရမလဲ မသိသေးပါဘူး”

“မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“တောကပါ အစ်မကြီးရဲ့”

“ဪ တောကလား။ ရန်ကုန်မြို့ကို အလယ်လာ
တယ်ဆိုပါတော့”

“အလယ်လာတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အလုပ်အကိုင်
ကလေးများ ရမလားလို့ လာခဲ့တာပါ”

“မင်းမှာ အလုပ်မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

မိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်ဟန်ဖြင့်
ခေတ္တမျှ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးနောက် . . .

“အလုပ်ရရင် လုပ်မလား”

“လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ အလုပ်က ဘာအလုပ်လဲခင်ဗျ”

(မိန်းမပျိုက တခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်)

“အစ်မကြီးတို့တိုက်မှာ ညစောင့်မယ့်လူ မရှိဘူးကွဲ့။

လူတစ်ယောက်လိုနေတယ်။ ည ဒရဝမ်ပေါ့ကွယ်။ ဘယ်နှယ်
လဲ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

(ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်စွာ) “လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

“အေး ကောင်းပြီ၊ ဒီအနားက ခဏစောင့်နေဦး။ ငါ

ဦးလေးသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မိန်းမပျိုသည် အခန်းကြီး၏နောက်ပိုင်းသို့၍ လှည့်
သွားပြီးလျှင်၊ သစ်သားလိုက်ကာများ ခြား၍ထားသော အခန်း
ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာ
လတ်သော်၊ အခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား သူ
၏အနီးသို့လာရန် လက်ယပ်ခေါ်လေသည်။

“ဟိုအခန်းထဲမှာ တို့ ဦးလေးရှိတယ်။ ကဲ ဝင်သွား၊
မင်း အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့အကြောင်းပြောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ငါ အားလုံးဦးလေးကို ပြောပြလိုက်ပြီ။ မင်းကိုမြင်
မြင်ချင်း ငါ သိပ်သနားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သွက်လက်သောခြေလှမ်း
များဖြင့် အခန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အခန်း
တွင်း၌ကား အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ အသားအလွန်ဖြူ၍ ယဟူဒီ
လူမျိုးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တူရကီလူမျိုးနှင့်သော်လည်း
ကောင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ဘောင်းဘီဝတ် ထိပ်ပြောင်ပြောင်
လူကြီးတစ်ယောက်သည် စားပွဲတွင်ထိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့
ရ၏။

ကျွန်တော်ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် လူကြီးသည်
သူ၏မှတ်ဆိတ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့်ဆွဲသပ်ခါ တောက်ပစူး
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အားတစ်ချက်မျှ လှမ်း၍
ကြည့်ပြီးနောက်၊ ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မရဲတရဲဝင်၍ထိုင်ရလေ

တော့၏။ လူကြီးက ကြည်လင်ပြတ်သားသော မြန်မာဘာသာ ဖြင့်...

“ကျုပ် စာရေးမကလေးပြောတာ မင်းပဲမဟုတ်လား။ အလုပ်လို့ချင်လို့ဆို”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အလုပ်ကတော့ ည ဒရဝမ်အလုပ်ပဲကွဲ့။ တစ်လကို လခ ၃၀ ကျပ်ရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

“ည ဒရဝမ်ဆိုပေမယ့် ဒီတိုက်ရှေ့ပြခန်းမှာ အိပ်ရုံပဲ။

ယူးထူးထွေထွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားကုန်တိုက်တွေ၊ အလုပ် ရုံတွေက ဒရဝမ်တွေလို မီးအိမ်ထွန်းပြီး တိုက်ရှေ့မှာ တစ်ညလုံး စောင့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က တိုက်နောက်ဖေးခန်းမှာ အိပ်တယ်။ မောင်က ဒီအိမ်ရှေ့ပြခန်းမှာ အိပ်ရုံပဲ။ အိပ်ရာခင်း အားလုံး ကျုပ်တို့ကပေးမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ကံ ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ည ၆ နာရီကစပြီး အလုပ်ဝင်ပေ တော့။ မနက်ကျရင် မင်းသွားချင်တာ သွားနိုင်တယ်။ ည ၆ နာရီမှာ မှန်မှန်လာပြီး အိပ်ရုံပဲ၊ ကြားလားကွဲ့၊ သူငယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လာပါ့မယ်”

ထိုည၌ ကျွန်တော်သည် ဖယောင်းရုပ်များပြထား သော အခန်းကြီး၏ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အလုပ်ရှင်ပေးထား သော ခေါက်ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ ကောင်းစွာအိပ်ရ၏။ ကျွန် တော်၏အလုပ်မှာ ည ၆ နာရီတွင် တံခါးများကိုပိတ်၍၊ နံနက် ၆ နာရီထိုးသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ တံခါးများကို ဖွင့်ရလေသည်။

ထို့နောက် မိမိသွားလိုသောနေရာသို့ တစ်နေကုန်သွားနိုင်၏။ စာရေးမကလေး၏အမည်မှာ “ဒေစီ” ဖြစ်၍၊ အလုပ်အုပ်ချုပ် သူမန်နေဂျာ၏အမည်မှာ မစ္စတာခန်းဖြစ်၏။ သူသည်မန္တလေး ရှိ မြန်မာပန်းပုဆရာကြီးတစ်ဦးထံ နိုင်ငံခြားမှလာသော ဖယောင်းအကောင်းစားများကို ပေးသွင်းပြီးလျှင် မိမိအလိုရှိရာ အရုပ်များကို ပုံစံပေး၍ မှာထားကြောင်း။ သူက ငွေစိုက်ထုတ် ၍ ပန်းပုဆရာကြီးက လက်ဖြင့်ရင်းနှီးပြီးလျှင် အမြတ်အစွန်း မှာ စပ်တူဖြစ်ကြောင်း နောက်တစ်နေ့တွင် မဒေစီကပြော၍ ကျွန်တော်သိရ၏။

ကျွန်တော်အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ခန့်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ စာရေးမကလေး မဒေစီနှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးခင်မင်၍လာခဲ့၏။ မဒေစီသည် ကျွန်တော့်အား မောင်က လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ဟန်တူ၍ နေ့လယ်နေ့ခင်းများ ၌ ကျွန်တော့်အား စားစရာသောက်စရာများနှင့် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီများကိုပင် တိုက်ကျွေးလေ့ရှိရာ၊ ၎င်း၏စေတနာကို ချီး ကျူးမိ၏။

မဒေစီမှာ မြန်မာစစ်စစ် မိန့်မတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဗမာ ချောမချောဘဲ “ကပြားချော” “ဗိုလ်ချော” ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရာ၊ စကားအပြောအဆို၌လည်း အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ၊ ဟိန္ဒူ စတန် စသည်တို့ကို ရေလည်စွာပြောတတ်၏။ ဖျတ်လတ် သောအမူအရာရှိပြီးလျှင် ပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု သော ပရိသတ်အား ရုပ်ရည်ဖြင့်တစ်မျိုး၊ အပြောအဆိုအမူ အရာဖြင့်တစ်ဖုံ၊ ဆွဲငင်နိုင်သောသတ္တိရှိလေသည်။

ကျွန်တော်၏အလုပ်မှာ ညဉ့်စောင့်ဒရဝမ်ဖြစ်၍ နံနက်

မိုးလင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် အလုပ် အားလပ်သော်လည်း၊ အခြားနေရာသွားရန်မရှိသဖြင့် နံနက် ၁၀ နာရီတွင်တစ်ချိန်၊ ညနေ ၄ နာရီတွင်တစ်ချိန် ထမင်းစားထွက်သည်ကလွဲ၍ ပြခန်း အတွင်း၌သာမက ဒေစီ၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို အနားမှ ကူညီ ဆောင်ရွက်သဖြင့် မဒေစီကလည်း ကျွန်တော့အား ပို၍သနား ချစ်ခင်၍လာလေသည်။

ကျွန်တော်မသင်္ကာသော အချက်တစ်ခုရှိ၏။ ယင်းအ ချက်မှာ ပြတိုက်အုပ်ချုပ်သူ မန်နေဂျာ စစ္စတာခန်းနှင့် မဒေစီ တို့မှာ အဖော်မရှိဘဲ အတူနေထိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အကယ် ၍ ဆွေမျိုးတော်စပ်သည်ဆိုစေကာမူ၊ ကျွန်တော်တို့မြန်မာထုံးစံ ယဉ်ကျေးမှုအရ လွတ်လပ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တို့ အတူနေထိုင်ခြင်းသည် မသင့်လျော် ပေ။

မဒေစီသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော့်အား စကားပြော မည်လုပ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောဘဲနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ မဒေစီသည် ကျွန်တော့် အနီးသို့လာ၍ တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင် လျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဖယောင်းရုပ်များ ရောင်းသောပြတိုက်ကို နေ့လယ်တစ်နာရီ တွင် ပိတ်ရမည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်မှာ ၁၂ နာရီခွဲသာသာမျှ ရှိ လေပြီ။ မဒေစီသည် နှုတ်ခမ်းများကို ပြင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန် တော့်အနီးသို့တိုးခါ . . .

“မောင်တင်ထွေးကို မမ စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိ

တယ်၊ နှုတ်လုပ်ပါ့မလား”

“လုံပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မမဘာပဲ တိုင်ပင်စရာရှိရှိ ကျွန် တော့်ကို စိတ်ချလက်ချ တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ မင့်ကိုလည်း မမစိတ်ချတယ်၊ မောင်ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မမ သဘောနဲ့ ခန့်လိုက်တာပဲကွဲ့၊ ဦးလေးဆိုတာက အရပ်ပါကွယ်၊ မမပြောရင် ပြီးတာပဲ”

“ဘာပြောမလို့လဲ မမ . . . ပြောလေ”

“အဟုတ် နှုတ်လုပ်ရမယ်နော် ကြားလား”

“စိတ်ချပါ ပမရယ်၊ မမဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်လား၊ မမက အလုပ်မပေးရင် အခုလောက်ရှိ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ လေလွင့်နေမလဲ၊ ဘယ်နေရာ သေနေမလဲ မပြော တတ်ဘူး”

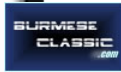
“ဒါနဲ့ မင်းညမှာ အိပ်ရာကထတတ်သလား”

“မနီးပါဘူးမမရယ်၊ မှန်တာပြောရရင် တိုက်ကလည်း လုံလို့ တံခါးတွေပိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချအိပ်တာပါပဲ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ တကယ်လို့ ဒီနေ့ညများ တိုက်ထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်ကဖြစ်ဖြစ် အသံကြား ရင် ဘာသံပဲကြားကြား မင်းအိပ်ရာက မထနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ မထပါဘူး”

“ပြီးတော့ တကယ်လို့ အကြောင်းကိစ္စရှိရင်၊ အခန့်ထဲ မှာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ မကူညီရဘူး လက်လွှတ်သာတိုက်ပြင် ရောက်အောင် ထွက်ပြေးပေးတော့ မမပြောတာ နားထည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီ မမ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သိလား”

“ပြောပါဦး မမ”

“မင်း တိုက်ရှေ့ရောက်အောင်ထွက်ဖို့ လွယ်ပါတယ် ကွယ်။ မင်းအိပ်ရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းပေါက်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီပြတင်းပေါက်က သံတိုင်မရှိဘူးကွဲ့။ သစ်သားတံခါးကို အတွင်းက မင်းတုံးထိုးထားတယ်။ အဲဒီမင်းတုန်း ကိုဖြတ်ပြီး တစ်ခါတည်းခုန်ချလိုက်။ မမပြောတာ နားလယ် ပြီနော်”

“နားလည်ပါပြီ ခင်ဗျာ။ နို့ ကျွန်တော့်အလုပ်က ညစောင့်ဒရဝမ်အလုပ်ဆိုပြီး”

စကားမဆုံးခင် စာရေးမ မဒေစီက စိတ်တိုလာဟန် ဖြင့် . . .

“မင်း သိပ်ပြီး စကားရှည်တယ်ကွယ်။ မမက အလုပ် ရှင်၊ မင်းက အလုပ်သမား၊ မမပြောတဲ့စကား မင်းနားထောင် ရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ နားထောင်ပါ့မယ်”

ထိုည၌ ကျွန်တော်သည် ညဉ့်ဦးယံတွင် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ချေ။ မဒေစီသည် ကျွန်တော်၏အပေါ်တွင် အလုပ် သမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဆက်ဆံပေ။ သူ၏ တူသားနောင် မယ် အရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝင်ဆက်ဆံ ခြင်း။ ကျွန်တော်အား ကြိုတင်ကတိပေးခြင်း၊ အလုပ်ဝင်ပြီး သည့်နောက်တစ်နေ့၌ပင် လစာ၏တစ်ဝက်ကို ထုတ်ပေးခြင်း၊ မန်နေဂျာ မစ္စတာခန်းအပေါ်တွင် ဩဇာတိက္ကမရှိခြင်း စသည်

BURMESE
CLASSIC
.com

တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာလေးနက်သော အဓိပ္ပါယ်ရှိရမည်ဟု ကျွန် တော်သည် စဉ်းစား၍နေမိ၏။ မဒေစီသည် မစ္စတာခန်းနှင့် မည်သို့တော်စပ်လေသနည်း။ သူသည် အပျိုပင်ဟုတ်ပါ၏ လော၊ စသောမေးခွန်းများ တကိုယ်တည်း စိတ်ကူးယဉ်ခါ မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ မေး၍နေမိ၏။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဤ အချက်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ နေခဲ့သော်လည်း၊ ယခုအခါ၌မူ စာရေးမကလေးမဒေစီ နှင့် တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ခန့်မျှ အရောတဝင်ခေါ်ဝင်ခါ နီးနီး ကပ်ကပ် တွေ့ဆုံနေရသဖြင့်၊ ကျွန်တော်၏ စိတ်များမှာ ချော မောလှပသော မဒေစီအပေါ်တွင် ဖောက်ပြန်လျက်ရှိနေပြီဖြစ် ကြောင်း ထိုအခါမှ သိရတော့၏။ ၎င်း၏ကြော့ရှင်းလှသော ရုပ်အဆင်းနှင့် ချိုသာသောအသံသည်လည်းကောင်း၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော နဂိုအမူအရာသည်လည်းကောင်း၊ တောက်ပ၍ ချစ် စဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏အသည်းနှလုံးကို ဆွဲငင်ရစ်ပတ် လျက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

ဤသို့ စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော မစ္စတာခန်း၏မျက်နှာကြီးနှင့်တကွ ၎င်း၏ကျဉ်း မြောင်းစူးရှသောမျက်လုံးများကိုအမှတ်ရကာ ကြောက်စိတ်များ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

မဒေစီသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် မည်သည့်အရာကို လျှို့ဝှက်ထားလေသနည်း။ ကျွန်တော့်အား အလုပ်ပေးခြင်း မှာ တမင်သက်သက်သနားသဖြင့် ရိုးဖြောင့်စွာပေးခြင်းပေ လော စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားလျက်ရှိရာ၊

အတော်ညဉ့်နက်မှ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိချေ။ ကျွန်တော့်မှာ တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူကြပ်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းဝဉ် အလွန်စူးရှနံ့စော်သော အနံ့များကိုရသောအခါမှ အိပ်မက်မက်ဘိသကဲ့သို့ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်ခါ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေသည်။

မျက်စိများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြတိုက်ခန်းမကြီး၏ အလယ်တွင် ခုံပေါ်၌တင်ထားသော ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် အရပ်ဆီမှ မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်ရှိသော မီးတောက်မီးလျှံများကို မြင်ရပြီးလျှင် တရှူးရှူးတရှဲရှဲမြည်သော မီးလောင်သံများကို ကြားရတော၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ညဉ့်ဦးယံက မဒေစီပြောခဲ့သော ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ မီးမှာ နတ်ရုပ်မှ တစ်ဆင့် အခြားဆင့်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ တိုးနယားရုပ်များဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကူးစက်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ၊ မီးခိုးလုံးများသည်လည်း တစ်ခန်းလုံးပြည့်နှက်လျက်ရှိကုန်၏။

မိနစ်ပိုင်း စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်များသည် ထိုအခါမှ အဖိုးထိုက်တန်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ဂမူးရှူးထိုးပြေးခဲ့ရာ၊ အရည်ပျော်၍ ဆင်းလာသော ဖယောင်းရေပူများကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားလေသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် မှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့် ပန်းချင်းတိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်တိုက်မိသူမှာ အလုံးအထည်ကြီးမားသော ဖယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်နှင့်တူ၍

ပထမတွင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိသော်လည်း ရှေ့သို့အတန်ငယ်ရောက်သောအခါ၌ နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ၎င်း၏မျက်နှာကို မီးရှေးတွင် ဘေးတိုက်မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြ၍သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူကားအခြားမဟုတ် မစ္စတာခန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်အတွင်းမှ ထိုးထားသော လက်မောင်းကို လျင်မြန်စွာဖြတ်ယူပြီးလျှင်၊ အပြင်သို့ ခုန်ချရန် ပြတင်းပေါက်၏ သစ်သားပေါင်ကို ခုန်၍တက်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ နောက်မှ လက်ကြီးတစ်ဘက်သည် ကျွန်တော်၏ပခုံးကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်လေသည်။ အကယ်၍သာ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်ဝတ်ထားသော အင်္ကျီသည် ဟောင်းနွမ်းစုတ်၍ မနေခဲ့ပါက၊ ၎င်းအဖြစ်အပျက်များကိုပင် ပြန်၍ရေးနိုင်မှရေးနိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော့်အား ပြန်၍ဆွဲလိုက်သော လက်ကြီးထဲတွင် အင်္ကျီတစ်ပိုင်းသာ စုတ်ပြတ်ပါသွားလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်လည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နောက်သို့ပြန်၍မကြည့်ဘဲ လမ်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “မီးဗျို့၊ မီး မီး” ဟုဟစ်အော်လိုက်ရာ၊ တိုက်အနီးအနားမှ ညဉ့်စောင့်ဒရဝမ်ကုလားများနှင့် အခြားသူများလာလည်း ကျွန်တော်အား သံယောင်လိုက်ခါ “မီး . . . မီး” ဟုဝိုင်း၍ဟစ်အော်ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆူးလေသူရားဘက်

သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် နောက်သို့ပြန်၍လှည့်မကြည့်ဘဲ၊
တစ်ကြိုးတည်း ပြေးသွားမိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်လည်း အကျိုးအ
ကြောင်း သိလို၍၊ အလုပ်တိုက်ဆီသို့ မယောင်မလည်သွား
ရောက်ကြည့်ရှုရာ၊ မီးလောင်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကြွင်းကျန်နေ
သော ဖယောင်းရုပ်များ၊ လောင်ကျွမ်းသွားပြီးသော အိမ်ထောင်
ပရိဘောဂများ၊ အိုးခွက်အပွဲအရွဲ့များ၊ အလှပြဘီဇိုများမှ မှန်ကွဲ
မှန်စများအား လူများဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူ
အုပ်ကြီးမှာ အတော်များသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့အထဲ
တွင် ကျွန်တော်၏အလုပ်ရှင်များပါလေသလောဟု လျှောက်၍
ကြည့်ရှုရာ၊ မစ္စတာခန်းကိုလည်းကောင်း၊ မဒေစီကိုလည်း
ကောင်း အရိပ်အငွေ့မျှ မမြင်ရတော့ချေ။ လမ်းဘေး၌ကား
အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထွက်၍နေသော အကြွင်းအကျန်
အစအနများကို မီးသတ်သမားများက ပိုက်လုံးများဖြင့် ပက်
ဖြန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် လူထုကြီးထဲတွင် ရောနှောကြည့်ရှု
လျက်ရှိရာ၊ ၉ နာရီလောက်တွင် ပုလိပ်ကားတစ်စီးရောက်လာ
၍ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိနှင့်တူ
သော ယူနီဖောင်းဝတ်လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ
ဆင်းလာကြ၏။ သူတို့သည် မီးမလောင်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်ကျန်
ရှိသေးသော ဖယောင်းရုပ်များနှင့် ခုံကျိုးခုံပွဲများကို ကြည့်ခါ၊
တစ်ယောက်က . . .

“မစ္စတာဝီလီတို့ကုမ္ပဏီတော့ တနည်းကံကောင်း
တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။ တိုက်နောက်ဖေးဘက်မှာ အုန်းဆံ

ကြိုးခွေတစ်ခွေနဲ့ ဓာတ်ဆီပုံအခွံတစ်ခုပါတော့တော့ သူ့ကိုယ်
တိုင် ရှို့တယ်လို့ထင်ရလောက်အောင် အရေးကြီးဆုံးအချက်
တစ်ခု တွေ့ထားတာပေါ့”

“ဒါထက် သူတို့ခိုင်းထားတဲ့ ညဉ့်စောင့်ဒရဂမ်လုပ်ရ
တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် လွတ်ပြေးသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်ကလေးက ဓားစာခံပါဗျာ၊
သူတို့လုပ်တဲ့အလုပ် ကောင်ကလေးအပေါ် လွှဲချချင်လို့ ဉာဏ်
ဆင်တဲ့ကိန်းနဲ့တူပါတယ်၊ မော်လမြိုင်မှာတုန်းကလည်း တစ်ချို့
ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပြီတဲ့ဗျ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာခန်းနှင့် မဒေစီတို့
အကြံကို သိရှိရပြီးလျှင်၊ ၎င်းတို့၏လက်မှ လက်မတင်ကလေး
မျှ လွတ်လာသော ကျွန်တော်၏ကုသိုလ်ကံကို ကျေးဇူးတင်မိ
တော့၏။ ယမန်ညဉ့်က အဖြစ်များကိုတွေးခါ ကျောချမ်း၍သွား
မိ၏။

“ဒါထက် ဟိုကောင်မလေးက စာရေးမလား”
“ဘယ်ကဟုတ်ရမလဲဗျာ၊ ဟိုမျက်ပေါက်ကျဉ်းနဲ့ထိပ်
ပြောင်ကြီးရဲ့မယားပေါ့”

“အော် . . . ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါထက် သူတို့ပြတိုက်ထဲက ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်
နတ်ရုပ်က မီးလောင်တယ်ဆို”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“အဲဒီစာရေးမလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးက လူလာတိုင်း ဒီ
အကြောင်းပြောပြနေတယ်။ ကျုပ်တို့ရုံးက လက်ရေးတိုစာရေး

မ ရှိစိတို့၊ ပြီးတော့ ဦးကြင်ဝှက်တို့၊ အတွင်းဝန်ဦးကောင်းစိန်
တို့တောင် ဒီအကြောင်းပြောပြသတဲ့ဗျ”

“အလကားဟာတွေဗျာ၊ ခင်ဗျားယုံသလား”

“မယုံဘူး၊ ကျုပ်က စုန်းတို့၊ နတ်တို့၊ တစ္ဆေတို့ဘယ်
တော့မှ ယုံတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဒီကောင်မက သူတို့အပေါ် သံသယ မဖြစ်
အောင် အဲဒီနတ်ရုပ်ကပဲ အလိုလိုစပြီး မီးလောင်သလို ဘာလို
ဖြစ်အောင် ဝါဒဖြန့်တာဆရာရေ”

“အင်း ဉာဏ်လည်းများပါပေဗျာ”

“ကောင်မက အလည်တဲ့ဗျ။ ရုပ်ကလေးကလည်း
ချော၊ အပြောကလေးကလည်းကောင်း၊ ဘာသာစကားမျိုးစုံ
လည်းတတ်တော့ တရုတ်တို့၊ ယိုးဒယားတို့၊ စင်္ကာပူတို့၊
ပလောပိန်တို့လျှောက်လိမ်လာတဲ့လူတွေပေါ့။ သူတို့အကြောင်း
မသိသေးတဲ့ မီးအာမခံကုမ္ပဏီတွေဆီက ဘယ်လောက်များ
စားခဲ့ရပြီလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ လောကကြီးမှာ လည်သလိုစား
ကြတာပေါ့။ နို့ပေမယ့် လည်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်တယ်
ထင်သလဲ”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်ရောက်သလဲ”

“အုတ်နံရံကြီးအတွင်း ရောက်တာပေါ့ဗျ”

နောက်တစ်လခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည်
ရေဝန်ရုံးတွင် ကူလီခေါင်းအလုပ်တစ်ခုကိုရ၍ တစ်နေ့သ၌
သတင်းစာတစ်စောင်တွင် မစ္စတာခန်းအား ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်၊
ငှင်း၏ဇနီးမဒေစီအား ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်။ မီးရှို့မှု၊ လိမ်လည်

မှုတို့ဖြင့် အပြစ်ပေးလိုက်ကြောင်း ဖတ်ရှုတွေ့မြင်ရလေသည်။
ကျွန်တော်သည် မိန်းမယူတော့မည် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကျွန်
တော့်အပေါ်တွင် ယုယကြင်နာဟန်ဖြင့် မောင်ကလေးသဖွယ်
ချစ်ခင်ခဲ့သော မဒေစီကိုပြေး၍ သတိရမိပါကြောင်း။

အုတ်နံရံ

